ЦРКВА ИСУСА ХРИСТА СВЕТАЦА ПОСЛЕДЊИХ ДАНА

конференциј
Генерална

Октобар 2008. год.

178. ПОЛУГОДИШЊА ГЕНЕРАЛНА КОНФЕРЕНЦИЈА
Солт Лејк Сити
октобар 2008. год.

Serbian
04568 202

Садржај

Суботњи јутарњи састанак

Суботњи поподневни састанак

Састанак свештенства

Недељни јутарњи састанак

Недељни поподневни састанак

Општи састанак Потпорног друштва

Суботњи јутарњи састанак

Добродошли на конференцију

Председник Томас С. Монсон

Наш небески Отац је свестан свакога од нас и наших потреба. Будимо испуњени Његовим Духом док будемо учествовали у догађањима ове . . . конференције.
Моја драга браћо и сестре, протеклих шест месеци од нашег последњег сусрета чини се да су пролетели. Много тога се издешавало док је Господње дело непрекидно напредовало.

Имао сам повластицу да у пратњи својих саветника и других врховних власти, посветим три нова храма: у Куритиби, у Бразилу; у граду Панами, у Панами; и у Твин Фолсу, у Ајдаху – доприневши цифри од 128 храмова који раде широм света.

Вече пре посвећења сваког храма, одржавани су величанствени културни догађаји. У Куритиби, у Бразилу, 4 330 чланова из подручја храма дословно су испунили стадион, уз подршку хора од 1700 гласова представили су веома надахнут програм песмом, плесом и видеом. Огроман фудбалски стадион, где се програм одвијао, био је пун гледалаца. Дувао је ветар и претила је киша. Понудио сам тиху молитву, молећи Небеског Оца да са милошћу погледа оне који су се тако марљиво припремали за нашу забаву и чији би костими и представе били уништени ако би дошло до јаке кише или ветра. Он је испоштовао ту молитву и обилна киша је пала тек по завршетку програма, касније те вечери.

Историја Цркве у Бразилу била је приказана песмом и плесом. Посебно дирљива сцена било је приказивање старешина Џејмса Е. Фауста и Вилијама Гранта Бангертера, који су служили као мисионари у Куритиби 1940. год. Када су њихове фотографије биле изложене на великим екранима, огроман аплауз проломио се публиком. Све у свему, био је то величанствен догађај.

У граду Панами, у Панами, вече пре посвећења тамошњег храма, видели смо неких 900 младих, окупљених из крајева широм Панаме. Били су обучени у живописне традиционалне ношње док су плесали и представљали поруке о породици, заједништву и вери. Сазнали смо да су вежбали годину дана. Дошли су из удаљених места као што су острва Сан Блас и области Чангинола са североистока Панаме. За пут до главног града омладини са Сан Бласа било је потребно три дана копном и морем. Догађај је био величанствен и надахњујући.

У припреми за наше најновије храмско посвећење, у Твин Фолсу, у Ајдаху, чланови локалне Цркве направили су огромну позорницу на вашаришту код Филера, у Ајдаху, и прашњаву арену испунили земљом и другим украсима укључујући велики водопад да би представили Шошон Фолс, популарни оријентир који се налази око 3 километра од новог храма. У вече одржавања представе, 3 200 младића и девојака ушли су у арену машући плавим и белим тракама, претварајући арену у представљање велике реке текуће воде. Под називом „жива вода" из Јев. по Јовану, 4:10, 14, прослава је окупила омладину из 14 округа на подручје новог храма. Приказали су, песмом и плесом, зависност својих духовних живота од живе воде од Спаситеља и зависност својих физичких живота од планинских потока и река у њиховој области. Они од нас повлашћени да буду очевици овог догађаја били су уздигнути и поучени.

Подржавам такве догађаје. Они су омогућили нашој омладини да учествује у нечему што сматрају заиста незаборавним. Пријатељства која су склопили и успомене које су стекли, биће заувек са њима.

Следећег месеца храм у Мексико Ситију биће поново посвећен после опсежног реновирања. Следећих месеци биће завршена изградња других храмова, и одржаваће се отворена врата и посвећења.

Задовољство ми је да овога јутра најавим изградњу пет нових храмова за које смо добили земљиште, и који ће се идућих месеци и година градити на следећим локацијама: Калгари, Алберта у Канади; Кордоба у Аргентини; већа област Канзас Ситија; Филаделфија у Пенсилванији; и Рим у Италији.
Браћо и сестре, наша мисионарска сила која служи широм света наставља да тражи оне који трагају за истином, која се налази у јеванђељу Исуса Христа. Црква стално расте, од њеног организовања пре више од 178 година.

Током последњих шест месеци имао сам повластицу да се сретнем са вођама држава и представницима влада. Они које сам упознао понашали су се љубазно према Цркви и њеним члановима и били су спремни на сарадњу и компромис. Остају, међутим, области у свету где је наш утицај ограничен и где нам није допуштено да слободно делимо јеванђеље. Као што је чинио председник Спенсер В. Кимбал пре више од 32 године, ја вас подстичем да се молите за отварање тих области, да бисмо могли са њима да делимо радост јеванђеља. Када смо се тада молили у одазиву на молбе председника Кимбала, видели смо како су се дешавала чуда, када су се земље, претходно затворене за Цркву, једна за другом отварале. То ће се поново догодити када се будемо молили са вером.

Дакле, моја браћо и сестре, дошли смо овде да бисмо били поучени и надахнути. Неки од вас су нови у Цркви. Желимо вам добродошлицу. Неки од вас се боре са проблемима, изазовима, разочарењима, губицима. Волимо вас и молимо се за вас. Следећа два дана биће подељено доста порука. Могу вас уверити да су се ти мушкарци и жене који ће вам говорити молили о ономе што треба да кажу. Били су надахнути и дотакнути док су тражили помоћ и усмерење са неба.

Наш Небески Отац пази на сваког од нас и наше потребе. Нека сви будемо испуњени Његовим духом док учествујемо у догађајима ове 178. полугодишње генералне конференције Цркве.

То је моја искрена молитва, и ја је приносим у име Исуса Христа, амен.

Нека то учини са једноставношћу

Старешина Л. Том Пери,
из Већа дванаесторице апостола

У нашој потрази за ослобађањем од животног стреса, ревносно тражимо начине да појeдноставимо своје животе.

Они од вас који су ту већ неко време - а старешина Виртлин и ја смо ту дуже времена - препознали су одређен след догађања у испиту живота. Постоје добра и лоша времена, успони и падови, периоди радости и туге, и времена изобиља и немаштине. Када нас живот поведе у неочекиваном или нежељеном смеру, понекад доживљавамо стрес и немир. Један од изазова овог смртничког искуства је да не дозволимо да животни притисци и напори узму оно добро од нас - да истрајемо у различитим периодима живота остајући сигурни, чак оптистични. Можда, када тешкоће и изазови нападну, треба да на уму имамо речи наде Роберта Бровинга урезане у наше мисли: „Најбоље тек следи" („Rabbi Ben Ezra," из изд. Charles W. Eliot, *The Harvard Classics,* 50 свез. [1909-1910], 42:1103). Не можемо да предвидимо све недаће и олује у животу, чак ни оне које су ту иза ћошка, али ми, као особе вере и наде знамо изван сваке сумње да је јеванђеље Исуса Христа истинито, и да најбоље тек следи.

Сећам се једног посебног периода мог живота када сам био под необичним стресом. Имао сам потешкоћа са својим запослењем, а у исто време мојој супрузи је постављена дијагноза болести опасне по живот. То је био један од оних тренутака када смо осећали да је противник коњицом кренуо у јуриш на мене и моју породицу. У време када стрес и немири нашег уздрманог живота само што нису узели оно најбоље од нас, моја жена и ја смо пронашли начин да их се ослободимо.

Одвезли смо се до места само неколико миља од нашег дома, да побегнемо на неколико тренутака од наших дубоких проблема, разговарамо и саосећамо једно са другим. Наше место је био Валден Понд. То је било дивно језерце окружено засадима дрвећа. Када се моја супруга осећало довољно снажном, шетали бисмо око језерца. Другим данима, када није била спремна на напор пешачења, једноставно бисмо седели у колима и разговарали. Валден Понд је био наше посебно место за одмор, размишљање и исцељење. Можда нам је делом због његове историје – његове повезаности са напорима Хенрија Давида Тореа да се одвоји од света на неколико година – Валден Понд улио толико наде у једноставност и пружио поновно бекство од наших превише сложених живота.

Било је то марта 1845. год. када је Тореo одлучио да се пресели на обалу Валден Понда и проведе две године трудећи се да схвати сврху живота. Настанио се на парчету земље у власништву његовог доброг пријатеља, Ралфа Валда Емерсона. Купио је стару колибу од железничара, раставио је. Од старих дасака из колибе и дрвене грађе из шуме направио је сопствену брвнару. Водио је прецизне финансијске записе, и закључио да је на дом и слободу потрошио пуких 28,12 долара. Направио је башту у којој је засадио грашак, парадајз, кукуруз, пасуљ и белу репу да би га одржали у његовом једноставном животу. Засејао је два и по јутра пасуљем, са намером да искористи мали део зараде за покривање својих потреба. Заиста мала зарада: 8,71 долар.

Тореo је живео прилично независно од времена. Није имао ни сат нити календар у својој малој колиби. Проводио је време пишући и проучавајући лепоте и чуда природе која га је окруживала, укључујући тамошње биљке, птице и животиње. Није водио живот пустињака – углавном је посећивао град Конкорд, и позивао друге да дођу у његову колибу на поучне разговоре. Када су се навршиле две године, напустио је колибу без жаљења. Сматрао је да је тамо провео довољно времена да би испунио свој циљ – да искуси духовне благослове поједностављеног живота. Такође је осећао да су друга искуства пред њим. Било је време да крене и истражи друге могућности.

Из својих искустава код Валден Понда, Тореo је констатовао да постоје само четри ствари које су човеку заиста потребне: храна, одећа, склониште и огрев. Желео бих да проширим сваку од ове четри основне животне потребе, као и духовне благослове поједностављеног живота.

Први захтев је храна. Као чланови Цркве Исуса Христа светаца последњих дана, поседујемо свето знање кроз обновљену истину о односу између тела и духа. Учење и завети 88:15 износи: „Дух и тело су душа човечја." Да би нас благословио физички и духовно, Господ нам је, такође, обзнанио закон здравља, рекавши нам која храна и супстанце су добре за тело а које нису. Са овим упутствима долази обећање које налазимо у одсеку 89 Учења и завета:

„А сви свеци који се спомену обдржавати и извршавати ове изреке, ходећи у послуху заповједима, примит ће здравље у пупак свој и мождину у кости своје;

"И наћи ће мудрост и велико благо спознаје, то јест, благо скривено;

„И трчаће, а неће се замарати, и ходаће, а неће малаксати.

„А ја, Господ, дајем им обећање да ће их анђео заторник мимоићи, као и синове Израелове, и неће их побити" (стихови 18-21).

Нема бољег савета у вези са Речју мудрости од оног из брошуре *За јачање омладине.* Савет износи:

„Господ вам је заповедио да водите рачуна о свом телу" Да бисте то учинили, придржавајте се Речи мудрости која се налази у Учењу и заветима одсек 89. Једите здраву храну, редовно вежбајте и довољно спавајте. Када чините све то, слободни сте од штетне зависности и владате својим животом. Добићете благослове здравог тела, живахан ум и вођство Светог Духа.

„Било која дрога, хемикалија или опасна навика које се користе да створе узбуђење или „узвишеност" могу да униште ваше физичко, телесно, ментало и духовно благостање. Ово укључује јаке дроге, лекове на рецепт или лекове који се купују без рецепта, који се злоупотребљавају и супстанце за одржавање домаћинства" ([2001. год.], 36, 37).

Не желимо да нашкодимо нашим смртним телима јер су она дар од Бога, а део великог плана среће нашег Небеског Оца је поновно спајање наших бесмртних тела са нашим духовима.

Друга основна потреба је одећа. Поједностављен начин живота који доноси духовне благослове захтева ношење једноставне и скромне одеће. Наша одећа и уредност шаљу поруку другима о томе ко смо ми, а такође утичу и на начин на који се понашамо у друштву. Када смо скромно одевени, такође призивамо Духа Господњег да нам буде штит и да нас чува.

Светски правци у женској моди увек иду у крајњост. Са својим најновијим стиловима многи модни дизајнери изгледа теже ка томе да направе две или три хаљине од матерјала неопходног за једну. Углавном, узимају сувише са врха, и доста са краја женске одеће, али понекад такође шкртаре и у средини. Мушка мода се такође прилагођава екстремним стиловима. У моје време били би окарактерисани као неуредни и неподесни. Верујем да је изразито неформално одевање увек праћено веома неформалним понашањем.

Многи од вас се сувише труде да буду јединствени у одевању и неговању да би привукли нешто што би Господ сматрао погрешном врстом пажње. У причи о дрвету живота из Мормонове књиге, људи чији „начин одевања беше веома отмен” били су они који су се ругали онима који су окусили плод дрвета. Разумно је схватити да су „модни-стручњаци” ругачи из велике и простране зграде били одговорни што је многима било непријатно, а они који су се постидели „ скренуше на стазе забрањене, и изгубише се” (1. Нефи 8:27-28).

Председник Н. Елдон Танер нас је једном опоменуо следећим речима: „Скромност у одевању је квалитет ума и срца, настао из поштовања према себи, својим пријатељима и Створитељу свих нас.

„Скромност зрачи ставом понизности, уљудности и пристојности. Доследни овим начелима и вођени Светим Духом, нека родитељи, учитељи, и млади разговарају о одређеним начинима одевања, уредности и личном изгледу и слободном вољом прихвате одговорност и бирају исправно” („Friend to Friend,” *Friend*, јун 1971. год., стр. 3).

Хајдемо сада да се вратимо Торовом трећем захтеву, склоништу. Новине су преплављене извештајима о тренутној хипотекарној кризи. Сећам се да смо на скоро свакој Генералној конференцији Цркве охрабривани да не живимо изван својих могућности. Наш приход треба да одлучи коју кућу можемо да приуштимо, не велика кућа комшије преко пута улице.

Председник Хебер Џ. Грант је једном рекао:

„Из мојих најранијих успомена, од дана Бригама Јанга па до данас, слушао сам људе како говоре за говорницом...предочавајући људима да не западају у дугове; а ја верујем да је велика већина наших мука данас узрокована пропуштањем да се придржавамо тог савета” (из Conference Report, окт. 1921. год., стр. 3).

Један од бољих начина да поједноставимо наше животе јесте да следимо савет који смо примили толико пута: живите од свог прихода, клоните се дуга, и штедите за црне дане. Потребно је да примењујемо и развијамо наше навике скромности, марљивости, економичности и штедљивости. Чланови добро организованих породица не плаћају камату, они је зарађују.

Тореова последњи потреба била је огрев. Доста слушамо о гориву и енергији – њиховим високим ценама, ограниченом снабдевању, нашој несигурној и непредвидивој зависности од добављача, и потреби за новим и одрживим изворима енергије. Препустиђу расправу о овом компликованом проблему вођама влада и привреде. Гориво о ком ја желим да говорим је духовно гориво.

Господ нам је дао диван план о томе како можемо да Му се вратимо, али завршетак нашег смртничког путовања захтева духовно гориво. Желимо да опонашамо пет мудрих девица које су сачувале довољно уља да би се придружиле младожењи када буде дошао (видети Јев. по Матеју 25:6-10). Шта је потребно да би се сачувало довољно залиха духовног горива? Морамо стећи знање о вечном Божјем плану и нашој улози у њему, и тада живећи праведно, подређивањем наше воље Господњој, примамо обећане благослове.

Као што је старешина Вилијам Р. Брадфорд је подучавао за овом говорницом:

„У праведности лежи велика једноставност. У сваком случају то нас суочава са животом где постоји или прави или погрешан пут којим треба наставити. Ако одаберемо исправан пут, подржани смо у својем деловању принципима праведности, у којима је моћ неба. Ако одаберемо погрешан пут и делујемо у складу са тим избором, нема тог небеског обећања или моћи, сами смо и предодређени да паднемо" („Righteousness," *Liahona,* јан. 2000. год., стр. 103).

Непосредно пред смрт, питали су Тореа да ли је склопио мир са Богом. Одговорио је: „Нисам био свестан да смо се икада свађали" (из Mardy Grothe, comp., *Viva la Repartee* [2005. год.], ср. 181).

У нашој потрази за ослобађањем од животног стреса, ревносно тражимо начине да поједноставимо своје животе. Повинујемо се надахнутом савету и усмерењу које нам је Господ дао у великом плану среће. Будимо достојни заједништва са Светим Духом, и следимо вођство Духа док управљамо овим смртничким путовањем. Припремимо се да испунимо крајњу сврху овог смртничког испита – да се вратимо и живимо са нашим Небеским Оцем, моја је молитва у име Исуса Христа, амен.

Стога хрлите напред

Силвија Х. Алред,
прва саветница у врховном председништву Потпорног друштва

Сви ми можемо да учествујемо у мисионарском раду. Ово је Господње дело и Он ће нам помоћи.

Господ нас је подучавао да „ако се ко не роди водом и Духом, не можеући у царство Божје.” Крштење је стога неопходно за наше спасење.

Пре него што се васкрсли Спаситељ уздигао на небо, Он је својим ученицима поручио: „Идите дакле, и научите све народе крстећи их ва име Оца и Сина и Светога Духа: . . . учећи их да све држе што сам вам заповедио.”
У време Обнове, Он је поновио свој налог: „Стога, позвани сте да разгласите покајање овом народу.”

Господња Црква има одговорност да проповеда јеванђеље по свету. То је основ мисионарског рада, а дужност наших мисионара је да „друге позову да дођу Христу помажући им да приме обновљено јеванђеље кроз веру у Исуса Хриса и Његово помирење, кроз покајање, крштење, примање дара Светог Духа, и истрајност до краја.”[4]

Желела бих да говорим и посведочим о утицају и благословима мисионарског рада на животе обраћеника, будуће нараштаје и мисионаре, и како ми можемо да учествујемо у мисионарском раду.

Када ми је било 14 година, једног дивног августовског јутра, старешина Прина и старешина Перкинс су покуцали на наша врата. Почели су да подучавају нашу породицу о правој природи Бога. У посетама које су уследиле, подучавали су нас како да се молимо. Такође су нас подучавали о Обнови и рлану спасења. После треће или четврте посете, осим моје 17-годишње сестре Дејне и мене, већина моје породице је престала да слуша мисионаре. Обе смо осетиле сведочанство Светог Духа у нашим срцима и примиле смо потврду духом да је порука истинита.

Купиле смо примерак Мормонове књиге и почеле са читањем. Сваког дана, после школе, тркале бисмо се до куће која ће прва до књиге. Док је она која је прва стигла кући читала, друга је нестрпљиво чекала време ручка, јела на брзину, а затим би читала до времена за спавање. Такво је било узбуђење које смо осећале. Почеле смо да долазимо у цркву и убрзо питале да будемо крштене. Наш отац је радо дао своју сагласност, али је наша мајка оклевала, и требало нам је месец дана да је убедимо да потпише образац за сагласност. На дан нашег крштења, она и наша остала браћа и сестре дошли су у Цркву по први пут. Она је осетила Духа. Пошто је чула наша сведочанства, отишла је до мисионара и затражила од њих да поново крену са подучавањем. Неколико недеља касније, она и наша млађа сестра и браћа, били су крштени. Мој живот се заувек променио и јеванђеље Исуса Христа је постало покретачка снага у мом животу.

Речи нису довољне да изразим дубока осећања захвалности Господу и мисионарима које је Он послао у наш дом. Господ ме је благословио знањем о обновљеном јеванђељу и ја сам осетила нужност да поделим то знање са другима. Желела сам да будем мисионарка.

У року од неколико месеци, моја сестра Дејна и ја смо биле позване за месне мисионарке у Сан Салвадору. Овај позив нам је омогућио да идемо од врата до врата и делимо радосну вест обновљеног јеванђеља Исуса Христа и доведемо многе до вода крштења. Правовремено смо обе служиле пуновремену мисију у Централно-америчкој мисији.

Моја мисија је имала велики утицај на мој живот. Научила сам да се више уздам у Господа, да тражим вођство Духа и осећам неодољиву љубав према свој Божјој деци. Моје познавање Светих писама и разумевање доктрине се увећало. Исто тако се увећала и моја жеља да будем послушна и да у потпуности држим заповести. Моје сведочанство о Спаситељу и Његовом вечном помирењу је било ојачано.

Моје мисионарско искуство је постало део мене и онога што сам. Мисионарски рад је постао моја страст. Утицао је на мој живот и на животе моје породице више од било чега другог.

Старешина Џефри Р. Холанд следећим речима описује утицај који је његова мисија имала на његов живот: „И после 47 година моја мисија ми значи све. Можда само једног дана за тих 47 година нисам помислио на мисију, само нисам сигуран који то беше дан."[5]

Пре неколико година, мој унук Кристијан је напунио осам година и са великом посвећеношћу планирао службу свог крштења. Питао је своју мајку да ли бих ја могла да будем један од говорника и поделим причу о свом обраћењу. Када сам га упитала зашто жели да то учиним, одговорио је: Бако, то је тако важно. Да ли схваташ да се ја не бих крстио да ти ниси прихватила јеванђеље? Чак не бих био оно што јесам."

Не знам да ли мисионари схватају далекосежан утицај свог рада. У мојој породици, благослови јеванђеља су до сада обухватили четири генерације. Зар председник Гордон Б. Хинкли није рекао: „Када спасемо девојку, спашавамо генерације"?[6] Ја сам венчана у храму и имам осморо деце. Сва су верни чланови Цркве, даривани у храму. Шесторо су венчани и имају своју децу. Сада нас је 34. И то није све. И муж и ја смо служили мисију, и наша два сина и три од наших шест кћерки такође су служили мисију. Заједно смо помогли стотинама да прихвате јеванђеље у многим земљама. Неки од ових обраћеника и њихове деце такође су служили мисију.

Мисионарски рад је покретачка снага Цркве. Нема већег и важнијег дела. Оно благосиља животе свих који у њему учествују. Наставиће да благосиља будуће генерације.

Можда ћете се запитати: „Како могу да помогнем у мисионарском раду? На који начин могу да учествујем? " Постоје две важне истине које треба да имамо на уму док започињемо ово дело. Прво, да јасно разумемо да Бог воли сву своју децу и жели њихово спасење. У Учењу и заветима 18:13 читамо: „А колика је радост у души која се

обрати.” Друго, да је наша порука о Христу и Његовом обновљеном јеванђељу најважнији дар који можемо поклонити.

Као што је описано у приручнику Проповедај моје јеванђеље, мисионарски рад укључује четири елемента: проналажење истраживача, подучавање и крштење, пријатељство са новим чланом, и пријатељство и подучавање мање активних чланова.[7] Сваки члан Цркве, деца, млади и одрасли, могу да помажу у једном или у сваком од тих настојања.

Започните тако што ћете бити добар комшија и добар пријатељ. Поставите пример праведности и љубазности. Нека ваш осмех зрачи љубављу, миром и радошћу. Водите живот усредсређен на јеванђеље.

Потом, будите конкретнији у својим мисионарским напорима. Дозволите ми да предложим неколико идеја: Можда ћете наћи две или три ствари које вам одговарају:

• Ако имате децу код куће, помозите им да се припреме за мисионарску службу.

• Припремите се и сами за мисионарску службу.

• Позовите породицу и пријатеље да саслушају мисионаре, или да присуствују нашим црквеним састанцима или активностима.

• Придружите се мисионарима у кућама истраживача, или позовите мисионаре да подучавају нечланове у вашем дому.

• Позовите људе у ваш дом на породично кућно вече.

• Позовите људе у центар за породичну историју и помозите им у истраживању.

• Дајте препоруке мисионарима. Чланови могу бити највећи и најбољи извор препорука.

• Поделите своја веровања и сведочанство са породицом и пријатељима који нису чланови.

• Тражите прилике да допрете до других.

• Проширите пријатељства на истраживаче и нове обраћенике.

• Дајте све од себе док тражите оне који су у потрази за истином.

• Ако имате чланове породице или пријатеље на мисији, пошаљите им писма љубави и подршке, и молите се за њих.

Искусићете радост у плодовима свог рада. Већи ентузијазам за мисионарски рад ће ојачати ваше читаво одељење или огранак. Цела Црква ће осетити ефекте вашег рада.

Када је наша ћерка Марџи била у другом разреду, позвала је своју најбољу пријатељицу да пође са њом у Школицу. Обе су биле задужене за учешће на

презентацији о причесном састанку. Отац њене другарице је у прошлости одбијао мисионаре, али када се Марџи појавила кући са рукама пуним црквених памфлета, он је пажљиво послушао њено једноставно објашњење и сведочанство о Џозефу Смиту и Првој визији. Не само да је дозволио својој ћерки да похађа Школицу, већ јој је допустио да има лекције са мисионарима и буде крштена. Он и његова супруга су присуствовали служби крштења.

Сви ми можемо да учествујемо у мисионарском раду. Ово је Господње дело и Он ће нам помоћи. Његово јеванђеље мора стићи до сваке нације и ми можемо да будемо инструменти у Његовим рукама док благосиљамо животе других делећи са њима Његову истину. Бићемо обилно благословени у томе.

Деца смо вољеног Небеског Оца. Он је послао свог Сина да отвори пут како бисмо заувек могли да живимо са Њим. О томе сведочим у име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Јев. по Јовану 3:5.

2. Јев. по Матеју 28:19-20.

3. УИЗ 18:14.

4. Проповедај моје јеванђеље (2004. год.), стр. 1.

5. Џефри Р. Холанд, „The Atonement” (семинар за нове председнике мисија, 26. јун, 2007. год.), стр. 1.

6. Гордон Б. Хинкли, „Our Responsibility to Our Young Women,” Ensign, сеп. 1988. год., стр. 10.

7. Видети Проповедај моје јеванђеље, стр. 219.

Знате довољно

Старешина Нил Л. Андерсен
из Председништва седамдесеторице

Као ученицима Господа Исуса Христа, доступна су нам огромна духовна складишта светла и истине.

Радујем се са вама што смо чланови Цркве Исуса Христа светаца последњих дана. Када је председник Монсон поделио дивне вести о пет нових храмова, помислио сам како смо широм света, на сваком континенту, у великим градовима и малим селима, велика породица верника. Заједно смо започели свој марш према вечном животу. То је путовање над путовањима. Идемо напред узимајући на себе „име Христово, имајући одлучност да Му служимо до краја."[1]

И мада је пуно искустава налик оном кроз које пролазимо данас, пуних духовне моћи и потврђивања, постоје и дани када се осећамо недостојнима и неспремнима, када се сумња и пометња усаде у наше духове, када нам је тешко да пронађемо свој духовни ослонац. Део наше победе као Христових ученика јесте оно што радимо када таква осећања наиђу.

Пре скоро 40 година, док сам размишљао о изазову одласка на мисију, осетио сам се крајње недостојним и неспремним. Сећам се своје молитве: „Небески Оче, како могу да служим мисију када знам толико мало?" Веровао сам у Цркву, али сам осећао да је моје духовно знање било веома ограничено. Док сам се молио, примио сам осећање: „Не знаш све, али знаш довољно!" Та потврда ми је дала храброст да начиним следећи корак ка мисији.

Наш духовни пут је процес који траје целог живота. Не знамо све на почетку, па чак ни током пута. Наше обраћање долази корак по корак, ред по ред. Прво градимо темељ вере у Господа, Исуса Христа. Вреднујемо начела и обреде покајања, крштења, и примања дара Светог Духа. Укључујемо сталну посвећеност молитви, вољу да будемо послушни, и растуће сведочанство о Мормоновој књизи. (Мормонова књига је моћна духовна храна.)

Потом смо мирни и стрпљиви, док напредујемо кроз смртност. Понекад, Господњи одговор ће бити: „Не знаш све, али знаш довољно" — довољно да држиш заповести и да чиниш оно што је исправно. Сети се Нефијевих речи: „Знам да Он љуби децу своју, ипак, не знам значење свих ствари."[2]

Једном приликом сам посетио мисију у јужној Европи. Стигао сам онога дана када се један нови мисионар спремао за повратак кући, на сопствени захтев. Имао је карту за одлазак следећег дана.

Седели смо заједно у дому председника мисије. Мисионар ми је причао о свом тешком детињству, о проблемима са учењем, о премештајима из једне породице у другу. Искрено је говорио о томе како не може да научи нови језик. Потом је додао: „Брате Андерсен, ја чак ни не знам да ли ме Бог воли." Када је изговорио те речи, осетио сам како сигурно и моћно осећање пристиже у мој дух: „Зна да га волим. Он то зна."

Пустио сам га да настави још неколико минута, а онда сам рекао: „Старешина, саосећам са доста тога што си испричао, али у једној ствари морам да те исправим. Ти знаш да те Бог воли. Знаш да те воли."

Док сам му изговарао те речи, онај исти Дух који се мени обратио, говорио је њему. Погнуо је главу и заплакао. Извинио се. „Брате Андерсен," рекао је: „Знам да ме Бог воли, знам то." Није знао све, али је знао довољно. Знао је да га Бог воли. Тај непроцењиви део духовног знања био је довољан да своју сумњу замени вером. Пронашао је снагу да остане на својој мисији.

Браћо и сестре, сви ми имамо тренутке духовне моћи, тренутке надахнућа и објаве – и морамо да их уронимо дубоко у одаје наше душе. Морамо да их уронимо дубоко у одаје наше душе. Док то чинимо, ми припремамо оставу у нашем духовном дому за тренутке личних невоља. Исус је рекао: „Усадите ово у ваша срца, да ћете чинити ствари о којима ћу подучавати, и заповедити вам."[3]

Пре неколико година, једном мом пријатељу је погинула млада ћерка у трагичној несрећи. Наде и снови су се распршили. Мој пријатељ је осетио неподношљиву тугу. Почео је да преиспитује оно у шта је веровао. Мајка мог пријатеља ми је написала писмо и замолила ме да му дам благослов. Док сам полагао своје руке на његову главу, утисак који сам примио, био је: Вера није само осећање; она је и одлука. Морао је да одабере веру.

Мој пријатељ није знао све, али је знао довољно. Одабрао је пут вере и послушности. Клекнуо је на колена. Његова духовна равнотежа се поново успоставила.

Од тог догађаја прошло је неколико година. Недавно сам примио писмо од његовог сина који је сада на мисији. Било је препуно убеђења и сведочанстава. Док сам читао његово предивно писмо, видео сам колико је дубоко очев избор вере у тешком тренутку, благословио следећу генерацију.

Изазови, тешкоће, питања, сумње — део су наше смртности. Али, ми нисмо сами. Као ученицима Господа Исуса Христа, доступна су нам огромна духовна складишта светла и истине. Страх и вера не могу у исто време постојати у нашим срцима. Исус је рекао: „Не бој се, само веруј."[4]

Током година, увек изнова предузимамо ове значајне духовне кораке. Почињемо да увиђамо да „Онај ко прими светлост и истраје у Богу, прима све више светлости, и та светлост постаје све светлија и светлија све до дана савршености."[5] Наша питања и сумње су решени, или постају мање забрињавајући. Наша вера постаје једноставна и чиста. Почињемо да спознајемо оно што смо већ знали. Исус је рекао: „Ако . . . не будете као деца, нећетеући у царство небеско."[6]

Хедли Пју сада има седам година. Хедли је рођена са озбиљним оштећењем слуха, које је захтевало опсежну операцију, која би барем делимично повратила слух. Њени родитељи су касније неуморно покушавали да јој помогну да научи да говори. Хедли и њени родитељи су се са радошћу прилагодили изазовима њене глувоће.
Једном приликом, када је Хедли имала четири године, стајала је крај благајне у продавници са својом мајком. Погледала је иза себе и видела малог дечака који седи у инвалидским колицима. Приметила је да дечак нема ноге.

Иако је Хедли научила да говори, било јој је тешко да контролише јачину свога гласа. Својим јачим гласом, упитала је мајку зашто мали дечак нема ноге.

Њена мајка је тихо и једноставно објаснила Хедли да „Небески Отац сву своју децу ствара другачијом.” „У реду,” одговорила је Хедли.

Онда неочекивано, Хедли се окренула ка малом дечаку и рекла: „Да ли си знао да моје уши нису радиле, када ме је Небески Отац направио? То ме чини посебном. Тебе је начинио без ногу и то тебе чини посебним. Када Исус дође, ја ћу моћи да чујем, а ти ћеш добити своје ноге. Исус ће учинити да све буде у реду.” Исус ће учинити да све буде у реду.”

„Ако . . . не будете као деца, нећете ући у царство небеско.”[7]

Хедли је знала довољно.

Исус јесте Христ. Он је васкрснут. Он је наш Спаситељ и Откупитељ. Кроз пророка Џозефа Смита, Његово свештенство је обновљено на земљи, а Његов пророк данас је председник Томас С. Монсон. Тако сведочим, у име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Морони 6:3.

2. 1. Нефи 11:17.

3. ПЏС Јев. по Луци 14:28

4. Јев. по Марку 5:36.

5. УИЗ 50:24.

6. Јев. по Матеју 18:3.

7. Јев. по Матеју 18:3.

Зато што је мој отац читао Мормонову књигу

Старешина Маркос А. Аидукаитис,
из Седамдесеторице

Позивам све оне који ме слушају данас да читају Мормонову књигу и примене обећање које она садржи. Они који то буду чинили знаће да је књига истинита.

Добро јутро, драга браћо и сетре. Осећам се дубоко радосним и почаствованим што вам говорим данас. Молим се да Бог усмерава моје речи и да Његов Дух може бити са нама тако да „онај који проповеда и онај који прима, [могу да] разумеју један другог, и обојица [могу да] се узајамно поучавају и радују" (УИЗ 50:22).

Сматрам 2. јун 1940. године веома важним даном у историји моје породице. Тога дана мој отац се крстио у овој Цркви.

У писму свом оцу, старешина Џек Мекдоналд, један од мисионара који је крстио мог оца, тај дан је описао следећим речима:

„Прошла Недеља била је посебно леп дан. Ми мисионари, отишли смо на једно усамљено место на рубу реке, изван села, и тамо смо старешина Џонс и ја {старешина Мекдоналд] обавили своје прво крштење. Антони Аидукаитис ушао је у ледену воду и постао члан Цркве. Све је било савршено. Небо је било тако плаво, околина тако мирна, тако зелена, тако дивна да ниједан од нас није могао а да не осети присуство неке велике моћи."

„Док сам се враћао кући са нашим новим чланом, он је рекао да једноставно не може да објасни како је овај дан био диван за њега; како се уствари осећа као нов човек . . . То је било наше прво крштење - никаква моја заслуга или неког другог. Обратио се сам."

Овај догађај променио је моју животну причу. Нисам сигуран да је мој отац могао да предвиди мудрост свог чина, али га волим због оног што је учинио тог дана. Умро је пре више од 30 година, али ћу ја заувек поштовати и благосиљати његово име.

Мој отац био је син Литванаца, али је рођен у Шкотској. Преселио се у Бразил док је још био мали. Његова способност да говори енглески омогућила му је обраћење, пошто је могао да чита Мормонову књигу на енглеском, а није постојао поуздан превод на португалском. Та језичка баријера спречила је моју мајку да се прикључи Цркви док није прошло неколико година, али када је то учинила постала је моћан пример посвећености другима и Божје љубави у нашој породици. Сада има 92 године и данас је овде. Причињава ми велику радост да кажем да је волим због њене велике верности. И њено име ћу заувек поштовати и благосиљати.

Дивим се храбрости коју је мој отац имао да се крсти у Цркви, упркос околностима са којима се суочавао у то време. Није му било лако. Његова супруга није се крстила са њим. Алкохол и пушење били су јака искушења за њега. Био је сиромашан. Његова мајка била је против Цркве, и рекла му је да ако се крсти више га неће сматрати својим

сином. Са мање од 300 чланова у Бразили, Црква није имала ниједну капелу. Заиста сам задивљен одлучношћу и храброшћу свог оца.

Како је могао да донесе једну такву одлуку упркос толиким неповољним околностима? Одговор је једноставан: било је то зато што је мој отац читао Мормонову књигу. Када је прочитао, дошао је до сазнања о истинитости поруке о обнови. Мормонова књига је доказ да је Црква Исуса Христа светаца последњих дана истинита. Приручник *Проповеда моје јеванђење* поучава да је „Мормонова књига комбинована са Духом, најснажније средство при обраћењу" ([2004. год.], стр. 104).

Председник Гордон Б. Хинкли је изјавио: „Они који су уз молитву читали [Мормонову књигу], било богати или сиромашни, образовани или необразовани, уздигли су се њеном моћу. Без оклевања вам обећавам да ако уз молитву будете читали Мормонову књигу, без обзира колико пута сте је читали раније, у ваше срца ћеући . . . Дух Господњи. Доћи ће повећана одлучност да ходате у послушности Његовим заповестима, и јаче сведочанство о живој стварности Сина Божјег" („The Power of the Book of Mormon," *Ensign*, June 1988, 6; такође видети „The Book of Mormon," *Tambuli,* окт. 1988. год., стр. 7).

Та обећања испунила су се мом оцу и мојој породици. У складу са оним чему смо поучавани, читали смо Света писма породично сваки дан. Годинама смо чинили тако. У свом дому прочитали смо Мормонову књигу неколико пута, и наставићемо да то чинимо. Како је обећано, Дух Господњи је ушао у срце наше породице, и ми смо осетили већу одлучност да ходамо у послушности Његовим заповестима, и јаче сведочанство о живој стварности Сина Божјег.

Када знате да је Мормонова књига истинита, знате да је Џозеф Смит био позван од Бога да обнови Цркву Исуса Христа на земљи. Знате да је Џозеф Смит видео Оца и Сина. Знате да постоји само једна вера и једно пуноважно крштење. Знате да Божји пророк живи на земљи данас и да има све кључеве свештенства и право да их користи, као Петар у древна времена. Знате да је Исус Христ Син Божји, једино име по коме можете примити спасење. Знате да Бог Отац живи и да нас воли. Знате да је Његов план спасења савршен, и имате жељу да обавите обреде, живите по заповестима и издржите до краја.

Тужан сам када неко ко је добио Мормонову књигу, и те ствари су му објашњене, и даље одбија да је прочита. Тужан сам што неки људи дозвољавају да други утичу на њих, одбијају да проуче књигу и запостављају је као нешто безвредно, никада не узимајући учешћа у духовној гозби коју нуди. То ми је несхватљиво. То је као да су син и или ћерка, радвојени од оца пуног љубави, одбили да прочитају његово писмо, а да нису ни коверат отворили. Они који доносе такву одлуку су као размажена деца која чак одбијају да окусе јело које је њихова мајка са љубављу припремила.

Бог открива своју истину када људи следе Моронијево упозорење које се налази у Моронију 10:3-5. Приручник *Проповедај моје јеванђење,* укратко излаже Моронијева упутства као што следи:

• Прво, „читајте Мормонову књигу и размишљајте о њеној поруци о Исусу Христу.

• Друго, „молите се Богу са вером у Исуса Христа да примите сведочанство да је Мормонова књига истинита и да је Џозеф Смит пророк Обнове.

• Треће, „молите се искрено и са правом намером, што значи да намеравају да делују у складу са одговором који су примили од Бога" (стр. 111).

Онима који нас разуверавају да не можемо знати те ствари, сведочим да можемо, када смо довољно понизни да чинимо како нас је Бог поучио преко својих пророка на овој земљи. Веровати другачије било би прихватити бесмислено становиште да Бог не зна где се истина може наћи или нема моћ да нам је покаже. Само зато што неко није поступио према обећању ове књиге не значи да други нису учинили тако.

Зашто волим и поштујем име свог оца? Зато што је мој отац прочитао и поступио према обећању Мормонове књиге. Зашто волим и поштујем име свог оца? Зато што није устукнуо од одговора који је примио, чак и када се суочавао са великим изазовима. Зашто волим и поштујем име свог оца? Зато што је благословио мој живот, чак пре мог рођења, имајући храброст да чини оно што је Бог очекивао од њега.

Позивам све оне који ме слушају данас да читају Мормонову књигу и примене обећање које она садржи. Они који то буду чинили знаће да је књига истинита.

Износим своје сведочанство да је Мормонова књига реч Божја. Због тога знам да је Џозеф Смит Божји пророк. Знам да он није написао Мормонову књигу него је превео и моћу Божјом. Знам да је Томас С. Монсон је пророк Божји на земљи данас, једини човек на земљи који држи све кључеве свештенства и право да их користи. Знам да је Исус Христ наш Спаситељ, и да живи. Знам да Бог живи и да нас воли. У име Исуса Христа, амен.

Причесни састанак и причешће

Старешина Далин Х. Оукс,
из Већа дванаесторице апостола

Обред причешћа чини причесни састанак најсветијим и најважнијим састанком у Цркви.

Живимо у тешким временима која је прорекао апостол Павле (видети 2. Посл. Тимотеју 3:1). Они који се труде да ходају равним и узаним путем са свих страна запажају примамљиве заобилазне путеве. Можемо бити збуњени, понижени, потиштени или обесхрабрени. Како можемо имати Духа Господњег да усмерава наше изборе и одржи нас на путу?

У савременом откривењу Господ је одговорио следећом заповешћу:

> „А да можеш потпуније очувати себе неукаљаним од света, похађај дом молитве и приноси сакраменте своје у свети дан мој.
>
> Јер заиста, то је дан одређен да отпочинеш од рада свога и побожност своју искажеш Свевишњему” (УИЗ 59:9, 10).

То је заповест са обећањем. Прикладним учешћем сваке недеље у обреду причешћа, оспособљавамо се за обећање да ћемо „увек имати Духа са [нама]” (УИЗ 20:77). Тај Дух је темељ нашег сведочанства. Он сведочи о Оцу и Сину, на све нас подсећа, и води нас истини. Он је компас који нас води нашим путем. Овај дар Светог Духа, подучавао је председник Вилфорд Вудруф, „је највећи дар који може бити додељен човеку” (*Deseret Weekly,* 6. април 1889. год., стр. 451).

I.

Обред причешћа чини састанак причешћа најсветијим и најважнијим састанком у Цркви. То је једини састанак Шабатом на коме цела породица може заједно да присуствује. Његов садржај уз причешће увек треба да буде испланиран и представљен тако да нашу пажњу држи на Помирењу и учењима Господа Исуса Христа.

Моја прва сећања на састанак причешћа допиру до малог града у Јути где сам зарeђен у ђакона и где сам учествовао у послуживању причешћа. У поређењу са тим успоменама, причесни састанци којима сада присуствујем у многим различитим одељењима знатно су побољшани. Карактеристично је да чланови благосиљају, послужују и примају причешће у атмосфери тихе побожности. Вођење састанка, укључујући неопходне послове, је кратко и узвишено, а говори су духовни по садржају и изношењу. Музика је одговарајућа, као и молитве. То је узор, и представља велики напредак од искустава из моје младости.

Повремено има изузетака. Осећам да неки из младе генерације и чак неке одрасле особе још нису разумели значај овог састанка и важност личне побожности и богоштовља на њему. Ствари које сам подстакнут да поучавам овде упућене су онима који још не разумеју и не примењују та важна начела и још не уживају обећан духовни благослов да увек имају Његовог усмеравајућег Духа са собом.

II.
Почећу са тим како чланови Цркве треба да се припреме за учешће у обреду причешћа. На светској обуци вођства пре пет година, старешина Расел М. Нелсон, из Већа дванаесторице апостола, поучио је свештеничке вође Цркве како да планирају и воде причесне састанке. „Ми обележавамо Његово Помирење на веома личан начин," рекао је старешина Нелсон. „На нашем причесном састанку приносимо скрушено срце и раскајан дух. То је истакнути део нашег придржавања дана Шабата" („Worshiping at Sacrament Meeting," *Liahona,* Aug. 2004. год., стр. 12). Пре почетка састанка удобно се сместимо.

Током тог интервала мировања, изводи се тиха уводна музика. То није време за разговор или размену обавештења, већ време молитвеног размишљања док се као вође и чланови духовно припремате за причешће" (Liahona, авг. 2004, стр. 13).

Када се Спаситељ појавио пред Нефијцима после свог васкрсења, поучио их је да треба да престану са приношењем жртве проливањем крви. Уместо тога, „принећете ми за жртву срце скрушено и дух раскајан" (3. Нефи 9:20). Та заповест, поновљена у савременом откривењу, намењеном нама да сваке недеље узимамо причешће, говори нам како треба да се припремимо. Како је старешина Нелсон поучавао: „Сваки члан Цркве има одговорност за духовно обогаћење које може доћи са састанка причешћа" (видети 24988, *Liahona*, август 2004. год., „Worshiping at Sacrament Meeting," (*Liahona,* Aug. 2004. год., стр. 14).

У својим записима у учењима о спасењу, председник Џозеф Филдинг Смит поучава да узимамо причешће као свој део у обележавању Спаситељеве смрти и патње за откупљење света. Овај обред уведен је зато да бисмо могли обновити своје завете да ћемо Му служити, слушати Га и увек Га се сећати. Председник Смит додаје: „Не можемо задржати Духа Господњег ако се не покоравамо доследно овој заповести" (Doctrines of Salvation, комп. Bruce R. McConkie, 3 vols. [1954-1956], 2:341).

III.
Начин нашег одевања је важан показатељ нашег става и припреме за активност у којој ћемо учествовати. Ако идемо на пливање, или у шетњу или игру на плажи, наша одећа, укључујући нашу обућу, ће указати на то. Исто би требало да буде у вези са начином нашег одевања када треба да учествујемо у обреду причешћа. То је као одлазак у храм. Наша одећа показује наш степен разумевања и поштовања обреда у ком ћемо учествовати.

Током састанка причешћа – а нарочито током причесне службе – треба да се усредсредимо на богослужење и уздржимо од свих других активности, нарочито понашања које би могло да ремети богослужење других. Чак и особа која утоне у тихи дремеж не ремети друге. Састанак причешћа није време за читање књига или часописа. Млади, то није време за тихи разговор мобилним телефонима или за слање порука особама на другим местима. Када узимамо причешће склапамо свети завет да ћемо се увек сећати Спаситеља. Како је тужно видети особе које очигледно крше тај завет на истом састанку на ком га склапају.

Музика на састанку причешћа је битан део нашег богослужења. Света писма нас уче да је песма праведности молитва Господу (видети УИЗ 25:12). Прво председништво је изјавило да се „неке од највећих проповеди проповедају певањем химни" (Hymns, стр.

ix). Како је дивно када се свака присутна особа укључује у богослужење певањем – нарочито химне која нам помаже да се припремимо за узимање причешћа. Сва музика са састанка причешћа захтева пажљиво планирање, увек имајући на уму да је та музика намењена за богослужење, а не за представу.

Председник Џозеф Филдинг Смит је поучавао:

„То је прилика кад треба да се представи јеванђеље, када треба да будемо позвани да искажемо веру, и сетимо се мисије нашег Откупитеља, и проведемо време у разматрању спасоносних начела јеванђеља, а не у друге сврхе. Забава, смех, лако расположење, све то је неумесно на састанку причешћа светаца последњих дана. Треба да се окупимо у духу молитве, кроткости, са посвећеношћу у својим срцима" (Doctrines of Salvation, 2:342).

Када чинимо то - када се прикључујемо свечаном расположењу које увек треба да прати обред причешћа и богослужење на овом састанку - оспособљавамо се за пратњу и откривење Духа. То је начин на који добијамо усмерење за своје животе и мир дуж пута.

IV.
Васкрсли Господ истакао је важност причешћа када је посетио амерички континент и установио овај обред међу верним Нефијцима. Благословио је симболе причешћа и послужио их својим ученицима и мноштву (видети 3. Нефи 18:1-10), са заповешћу:

„ И тако ћете увек чинити онима који се покају и крсте у име моје. И чинићете то у спомен на крв моју коју пролих за вас, да можете посведочити Оцу да ме се увек сећате. И ако ме се увек будете сећали, Дух мој биће са вама.

. . . И будете ли увек чинили тако бићете благословени, јер сте сазидани на стени мојој.

Али ко год учини више или мање од тога није сазидан на стени мојој, већ је сазидан на темељу песковитом. И када удари киша и дођу поплаве, и дуну ветрови и ударе на њих, они ће пасти" (3. Нефи 18:11-13).

Прићешће је обред који је заменио крв жртава и жртава паљеница из Мојсијевог закона, и са њим је дошло Спаситељево обећање: „И ко год ми дође срца скрушеног и духа раскајаног, њега ћу крстити огњем и Светим Духом" (3. Нефи 9:20).

Сада се нарочито обраћам носиоцима свештенства који обављају обред причешћа. Овај обред треба увек обављати побожно и достојанствено. Свештеници који изговарају молитву у име заједнице треба да изговарају речи споро и разговетно, излажући услове завета и обећане благослове. Ово је веома свет чин.

Учитељи који припремају и ђакони који послужују причесне симболе, такође обављају веома свет чин. Волим причу председника Томаса С. Монсона о томе како га је, као 12-годишњег ђакона, бискуп замолио да однесе причешће брату који је био везан за кревет, који је жудео за тим благословом. „Његова захвалност ме је ганула," рекао је председник Монсон. „Дух Господњи ме је обузео. Стајао сам на светом тлу" (Inspiring Experiences That Build Faith, Deseret Book Co., 1994. год., стр. 188). Сви који учествују у овом светом обреду стоје „на светом тлу."

Младићи који учествују у обреду причешћа треба да буду достојни. Господ је рекао: „Чисти нек буду они који Господње посуде носе” (УИЗ 38:42). Упозорење из Светих писама у вези са узимањем причешћа недостојно (видети 1. Посл. Коринћанима 11:29; 3. Нефи 18:29) сигурно се такође односи на оне који учествују у том обреду. У спровођењу казне над члановима Цркве који су починили озбиљне грехе, бискуп може привремено ускратити повластицу узимања причешћа. Иста власт је сигурно надлежна да ускрати повластицу учествовања у том светом обреду.

Као што сам раније говорио о важности прикладног одевања за оне који примају обреде причешћа очигледно се са нарочитом снагом односи на младиће из Ароновог свештенства који учествују у било ком делу тог светог обреда. Сви треба да буду дотерани и скромно обучени. Ништа у њиховом изгледу и понашању не треба да скреће ничију пажњу или ремети пуну пажњу присутних са богослужења и склапања завета који су сврха те свете службе.

Старешина Џефри Р. Холанд је дао вредно учење на ту тему на генералној конференцији пре 13 година. Пошто већина наших садашњих ђакона није ни била рођена када су те речи последњи пут изречене овде, понављам их њима у корист и у корист њихових родитеља и учитеља:

„Предложио бих да, кад год је могуће, ђакони, учитељи и свештеници који учествују у обреду причешћа, носе беле кошуље. За свете обреде у Цркви често користимо званичну одећу, и бела кошуља би могла да се посматра као благи подсетник на белу одећу коју користите у базену за крштење и на очекивање беле кошуље коју ћете ускоро носити у храму или на својој мисији” („This Do in Remembrance of Me,” Ensign, нов. 1995. год., стр. 68).

На крају, причешће се послужује када је овлашћено од стране особе која носи кључеве за тај свештенички обред. То је разлог зашто се причешће углавном не служи код куће или на скуповима, чак и када има довољно носилаца свештенства. Они који послужују за причесним столом, припремају причешће, или га послужују заједници, треба да буду одређени од особе која држи, односно користи кључеве овог обреда. Говорим бискупству, или председништвима учитеља или већа ђакона. „Мој дом је дом реда,” рекао је Господ (УИЗ 132:8).

Како можемо имати Духа Господњег да усмерава наше изборе тако да можемо остати „неукаљани од света” (УИЗ 59:9) и на безбедном путу кроз смртност? Треба да се оспособимо за прочишћавајућу моћ помирења Исуса Христа. То чинимо тако што држимо Његову заповест да Му прилазимо скрушеног срца и раскајаног духа, и на том дивном недељном састанку узимамо причесне симболе и склапамо завете који нас оспособљавају за драгоцено обећање да ћемо увек имати Његовог Духа са нама (видети УИЗ 20:77). Да увек можемо чинити тако моја је понизна молитва, коју изговарам у име Оног чије Помирење све то омогућава, управо у име Исуса Христа, амен.

Бесконачна моћ наде

Председник Дитер Ф. Ухдорф,
други саветник у Првом председништву

Нада у Бога, Његову доброту и Његову моћ, крепи нас храброшћу током тешких изазова.

Моја драга браћо, сестре и пријатељи, какав је славан дан за нас да будемо сведоци тренутка када је наш вољени пророк најавио пет нових храмова. Какав диван дан за све нас.

Пред крај Другог Светског рата, мој отац је регрутован у Немачку војску и послат на западни, оставивши моју мајку да сама брине о породици. Иако сам имао само три године, још увек се сећам тог времена страха и глади. Живели смо у Чехословачкој, и сваког следећег дана рат би био све ближи, а опасност све већа.

Коначно, током хладне зиме 1944. год., моја мајка је одлучила да побегне у Немачку, где су живели њени родитељи. Спремила нас је и некако успела да нас смести на један од последњих избегличких возова који су ишли на запад. У том периоду, путовања су била опасна. Где год смо ишли, звук експлозија, измучена лица, стално присутна глад, подсетили би нас да смо у ратној зони.

Током пута, воз се повремено заустављао да узме залихе. Једне ноћи, приликом једног стајања, моја мајка је ужурбано изашла из воза не би ли нашла храну за своје четворо деце. Када се вратила, на њен велики ужас, воз и њена деца су нестали!

Била је опхрвана бригом; молитве очаја испуниле су њено срце. Успаничено је претраживала дугу и мрачну станицу, убрзано прелазећи преко бројних шина, у неоправданој нади да воз још није отишао.

Можда никада нећу сазнати шта је све пролазило кроз срце и главу моје мајке те црне ноћи, док је тражила по тмурној железничкој станици своју изгубљену децу. Не сумњам да је била престрављена. Сигуран сам да јој је пало на памет да, уколико не пронађе овај воз, можда никада више неће видети своју децу. Са сигурношћу знам: њена вера је превазишла њен страх, а њена нада надјачала је очај. Она није жена које би села и туговала над трагедијом. Покренула се. Своју веру и наду је спровела у дело.

И тако, трчала је од пруге до пруге и од воза до воза, док најзад није пронашла наш воз. Био је померен на удаљени део станице. Тамо је коначно пронашла своју децу.

Често сам размишљао о тој ноћи и о ономе кроз шта је моја мајка сигурно пролазила. Ако бих могао да се вратим у то време и седнем крај ње, питао бих је како је успела да се суочи са својим страховима. Питао бих је о вери и нади, и како је превазишла очај.

И док је то немогуће, можда бих данас могао да седнем крај вас и крај свакога ко је можда обесхрабрен, забринут, или усамљен. Данас бих желео да говорим са вама о бесконачној моћи наде.
Важност наде

Нада је једна нога троношца заједно са вером и милосрђем. Ове три ствари су ослонци у нашим животима, без обзира на грубе и неравне површине које су можда присутне с времена на време. Света писма су јасног и сигурног става у вези са важношћу наде. Апостол Павле је подучавао да су Света писма написана са циљем да наду имамо.[1]

Нада има моћ да испуни наше животе са срећом.[2] Њено одсуство, када ова жеља нашег срца закасни – може да „мори срце."[3]

Нада је дар Духа.[4] То је нада која ће нас, кроз Помирење Исуса Христа и моћ Његовог Васкрсења, уздићи у вечни живот, и то због наше вере у Спаситеља.[5] Ова врста наде је начелно обећање, као и заповест,[6] и, са свим заповестима – имамо одговорност да их учинимо активним делом својих живота и превазиђемо искушење да изгубимо наду. Нада у милостив план среће нашег Небеског Оца води ка миру[7], милости[8], радости[9], и задовољству.[10] Нада у спасење је налик заштитној кациги,[11] темељ је наше вере,[12] и сидро наших душа.[13]

Морони је у својој усамљености – чак и након што је био сведок потпуног уништења свог народа – имао наду. У сумраку Нефијевог народа, Морони је написао да без наде не можемо баштинити царство Божје.[14]

Али зашто онда постоји очај?

Света писма кажу да мора да „постоји супротност у свему."[15] Тако је и са вером, надом и милосрђем. Сумња, очај, и небрига за наше ближње уводе нас у искушење, због ког можемо да изгубимо право на избор и драгоцене благослове.

Заторник користи очај да веже наша срца и умове у загушљиву таму. Очај извлачи из нас све што је живо и радосно, а за собом оставља празне остатке онога што би живот требало да буде. Очај убија амбицију, погоршава болест, загађује душу, и умртвљује срце. Очај може да подсећа на покретне степенице које једино и увек воде на доле.

Нада, са друге стране, налик је сунчевом зраку који се уздиже изнад хоризонта наших тренутних околности. Продире кроз таму доносећи сјајну зору. Охрабрује нас и надахњује да имамо поверење у брижљиву љубав вечног Небеског Оца, који је припремио пут за оне који траже вечну истину у свету релативизма, збуњености, и страха.

Шта је онда нада?

Сложеност језика нуди неколико облика и видова речи нада. На пример, мало дете се може надати играчки телефону; адолесцент се може надати телефонском позиву од посебног пријатеља; а одрасла особа се можда једноставно нада да ће телефон престати да звони.

Данас желим да говорим о нади која превазилази оно што је површно, а усредсређује се на наду Израела,[16] велику наду човечанства, управо нашег Откупитеља, Исуса Христа.

Нада није знање,[17] већ трајно поверење да ће Господ испунити своја обећања према нама. То је уверење да ако сада живимо према Божјим законима и речима Његових пророка, примићемо жељене благослове у будућности.[18] То је веровање и очекивање да ћемо добити одговор на своје молитве. Испољава се кроз поверење, оптимизам, ентузијазам и стрпљиву истрајност.

На језику јеванђеља, ова нада је сигурна, непоколебљива и активна. Древни пророци говоре о чврстој нади[19] и о живој нади.[20] То је нада прослављеног Бога, кроз добра дела. С надом долазе радост и срећа.[21] С надом, можемо да „стрпљења имамо, и да подносимо све невоље своје."[22]

Ствари *којима* се надамо и ствари *у које* полажемо наду

Ствари *којима* се надамо су често будући догађаји. Када бисмо само могли да погледамо изван хоризонта смртности у оно што нас чека после овог живота. Да ли је могуће замислити величанственију будућност од оне коју је припремио за нас наш Небески Отац? Због жртве Исуса Христа не смемо да се плашимо, јер ћемо живети вечно, да никада више не окусимо смрти.[23] Због Његовог вечног помирења, можемо бити очишћени од греха и стајати чисти и свети пред судијском столицом.[24] Спаситељ је творац нашег спасења.[25]

А каквом се постојању можемо надати? Они који дођу Христу, покају се за своје грехе, и живе у вери, заувек ће боравити у миру. Размислите о вредности овог вечног дара. Окружени онима које волимо, спознаћемо значење највеће радости док напредујемо у знању и у срећи. Без обзира на то како се бледим чини поглавље нашег живота данас, захваљујући животу и жртви Исуса Христа, можемо се надати и бити сигурни да ће крај књиге нашег живота превазићи наша највећа очекивања. „Што око не виде, и ухо не чу, и у срце човеку не дође, оно уготови Бог онима, који га љубе."[26]

Ствари *у које* улажемо наду носе нас током нашег свакодневног хода. Подупиру нас кроз невоље, искушења и тугу. Свако је искусио обесхрабрење и тешкоће. Заиста, понекад се тама чини неподношљивом. У оваквим тренуцима ће нас божанска начела обновљеног јеванђеља *у која* полажемо своју наду подупрети и носити све док поново не закорачимо у светлост.

Надамо се у Исуса Христа, у Божју доброту, у појављивање Светог Духа, у спознају да молитве неко чује и одговара на њих. Пошто је Бог био веран и одржао своја обећања у прошлости, можемо се надати и веровати да ће Бог испунити обећања која нам даје у садашњости и будућности. У тренуцима невоља можемо се чврсто држати наде да ће све „придоносити добру [нашему],"[27] док следимо савет Божјих пророка. Овај вид наде у Бога, Његову доброту, и Његову моћ, обнавља нашу храброст током тешких изазова и даје снагу онима који осећају да им прете ограђујући зидови страха, сумње и очаја.

Нада води добрим делима.

Учимо да гајимо наду на исти начин на који учимо да ходамо, корак по корак. Док свакодневно проучавамо Света писма, разговарамо са нашим Небеским Оцем, обавезујемо се на држање Божјих заповести, као што је Реч мудрости, и плаћање пуне десетине, ми стичемо наду.[28] Развијамо своју способност да имамо „изобиље у наду силом Духа светога"[29] док савршеније живимо јеванђеље.

У неким тренуцима ћемо можда морати да донесемо храбру одлуку да се надамо чак и кад све око нас противуречи овој нади. Као отац Аврам, надаћемо се када немамо чему да се надамо.[30] Или, како се један писац изразио, „усред зиме, [проналазимо] међу [нама], непобедиво лето."[31]

Вера, нада, и милосрђе допуњују једно друго и, како се једно развија, и остали се развијају. Нада долази из вере[32] јер, без вере, *нема* наде.[33] На сличан начин, вера долази из наде, јер вера је оно „чему се надамо".[34]

Нада је неопходна за веру и милосрђе. Када непослушност, разочарење, и одлагање разједају веру, нада је ту да подржи нашу веру. Када фрустрација и нестрпљење изазову милосрђе, нада подстиче нашу одлучност и наводи нас да бринемо за своје ближње, чак и без очекивања награде. Што је светлија наша нада – то је већа наша вера. Што је снажнија наша нада – то је чистије наше милосрђе.

Ствари *којима* се надамо воде нас ка вери, док нас ствари *у које* полажемо наду воде ка милосрђу. Ове три особине – вера, нада и милосрђе[35] - делују заједно, засноване на истини и светлу обновљеног јеванђеља Исуса Христа, воде нас да уживамо у добрим делима.[36]

Нада из личног искуства

Сваки пут када се нада испуни, улива поверење и води ка већој нади. Могу се сетити многих тренутака у своме животу када сам из прве руке спознао моћ наде. Добро се сећам дана из свог детињства испуњених ужасима и очајем светског рата, недостатком прилика за образовање, болести опасних по живот током младости, и изазовних и обесхрабрујућих финансијских искустава као избеглице. Пример наше мајке, чак и у најгорим тренуцима, да иде напред и претвори веру и наду у дела, а не да само брине или нешто прижељкује, одржавао је моју породицу и мене и дао ми уверење да ће тренутне околности отворити пут будућим благословима.

Из ових искустава знам да јеванђеље Исуса Христа и наше чланство у Цркви Исуса Христа светаца последњих дана снажи веру, нуди сјајну наду, и води нас ка милосрђу.

Нада нас одржава када смо очајни. Нада нас подучава да постоји разлог да се радујемо, чак и када све око нас изгледа мрачно.

Изјављујем са Јеремијом: „Благо човеку . . . коме је Господ узданица."[37]

Са Јоилом сведочим да „Господ [је] уточиште своме народу и крепост синовима Израиљевим."[38]

Са Нефијем објављујем: „Хрлите напред са постојаношћу у Христу, имајући савршен одсјај наде и љубави према Богу и свим људима. Стога будете ли хрлили напред, гостећи се речју Христовом, и истрајете до краја, гле, овако говори Отац: Имаћете вечни живот."[39]

Ово је особина наде, коју морамо да негујемо и развијамо. Таква зрела нада долази од и преко нашег Спаситеља Исуса Христа за сваког „који овај над има на њега, чисти се, као и он што је чист."[40]

Господ нам је дао уверавајућу поруку наде: „Не бој се, мало стадо.” Бог ће чекати са раширеним рукама да прими[41] оне који се одричу својих грехова и истрајавају у вери, нади и милосрђу.

А свима онима који пате – свима онима који су обесхрабрени, забринути, или усамљени – кажем са љубављу и дубоком бригом за вас, немојте се предати.

Никада се не предајте.

Никада не дозволите очају да савлада ваш дух.

Прихватите и ослоните се на наду Израела, јер љубав Сина Божјег се пробија кроз сваку таму, ублажава сваку тугу, и смирује свако срце.

О томе сведочим и остављам свој благослов у име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Видети Римљанима 15:4.

2. Видети Псалми 146:5.

3. Приче Соломунове 13:12.

4. Видети Мормон 8:26.

5. Видети Морони 7:41

6. Видети Колошанима 1:21-23.

7. Видети Римљанима 15:13.

8. Видети Псалми 33:27.

9. Видети Римљанима 12:12.

10. Видети Приче Соломунове 10:28.

11. Видети Прва Посл. Солуњанима 5:8.

12. Видети Јеврејима 11:1; Морони 7:40.

13. Видети Јеврејима 6:19; Етер 12:4.

14. Видети Етер 12:32; видети и Римљанима 8:24.

15. 2. Нефи 2:11.

16. Видети Књ. пророка Јеремије 17:13.

17. Видети Римљанима 8:24.

18. Видети УИЗ 59:23.

19. Алма 34:41.

20. 1. Посл. Петрова 1:3.

21. Видети Псалми 146:5.

22. Алма 34:41.

23. Видети Алма 11:45.

24. Видети 2. Нефи 2:6-10.

25. Видети Јеврејима 5:9.

26. 1. Коринћанима 2:9.

27. УИЗ 90:24.

28. Видети Римљанима 15:14.

29. Римљанима 15:13.

30. Римљанима 4:18.

31. Albert Camus, in John Bartlett, comp., *Familiar Quotations,* 17. изд. (2002. год.), стр. 790.

32. Видети Етер 12:4.

33. Видети Морони 7:42.

34. Јеврејима 11:1.

35. Видети Морони 10:20.

36. Видети Алма 7:24.

37. Књ. пророка Јеремије 17:7.

38. Књ. пророка Јоила 3:16.

39. 2. Нефи 31:20

40. Прва Јованова 3:3.

41. УИЗ 6:34.

42. Видети Мормон 6:17.

Подржавање надлежних лица Цркве

Председник Хенри Б. Ајринг,
први саветник у Првом председништву

Предлаже се да подржимо Томаса Спенсера Монсона као пророка, видеоца, и откровитеља и председника Цркве Исуса Христа светаца последњих дана; Хенрија Бениона Ајринга, као првог саветника у Првом председништву; и Дитера Фридриха Ухдорфа, као другог саветника у Првом председништву.

Они који се слажу, могу то показати.

Они који су против, ако их има, могу то показати.

Предлаже се да подржимо Бојда Кенета Пакера као председника Већа дванаесторице апостола, и следеће чланове тог већа: Бојда К. Пакера, Л. Тома Перија, Расела М. Нелсона, Далина Х. Оукса, М. Расела Баларда, Џозефа Б. Виртлина, Ричарда Џ. Скота, Роберта Д. Хејлса, Џефрија Р. Холанда, Дејвида А. Беднара, Квентина Л. Кука, и Д. Тода Кристоферсона.

Они који се слажу, молим да то покажу.

Ако је неко против може то показати.

Предлаже се да подржимо саветнике у Првом председништву и Дванаесторицу апостола као пророке, видеоце и откровитеље.

Сви који се слажу, молим да то покажу.

Они који су против, ако их има, молим да то покажу на исти начин.

Предлаже се да разрешимо старешину Ерла С. Тингија као члана председништва Већа Седамдесеторице и старешине Ерла С. Тингија и Шелдона Ф. Чајлда као чланове Првог већа Седамдесеторице и именујемо их пензионисаним Врховним властима.

Такође је предложено разрешење старешина Џералда Н. Лунда и Роберта Р. Штоера као чланова Другог већа Седамдесеторице. Они који желе да нам се придруже у изражавању захвалности тој браћи за њихову изузетну службу, молимо да то покажу.

Предложено је да старешине Хорхе А. Рохас и Т. Ла Мар Слејт буду разрешени из Седамдесеторице области, од 1. новембра 2008. године. Они који желе да нам се придруже у изражавању захвалности тој браћи, молимо да то покажу.

Предложено је да подржимо старешину Џеја Е. Џенсена за члана председништва Већа Седамдесеторице.

Сви који се слажу, молим да то покажу.

Они који су против, ако их има.

Предложено је да подржимо остале Врховне власти, Седамдесеторицу у областима и врховна председништва помоћних организација како су сада установљени.

Они који се слажу, молим да то покажу.

Они који се не слажу, могу то показати.

Председниче Монсон, колико сам могао да приметим, подржавање у Конференцијском центру је било једногласно.

Хвала вам, браћо и сестре, за ваше подржавање, вашу веру, посвећеност, и молитве.

„Шта год да се деси, волите то”

Старешина Џозеф Б. Виртлин,
из Већа дванаесторице апостола

Начин на који реагујемо на невоље може бити главни фактор тога колико можемо бити срећни и успешни у животу.

Када сам био млад, волео сам да се бавим спортом и имам много драгих успомена из тих дана. Али нису све пријатне. Сећам се једног дана, након што је мој фудбалски тим изгубио тешку утакмицу, вратио сам се кући обесхрабрен. Моја мајка је била ту. Саслушала је моју тужну причу. Подучила је своју децу да верују у себе и у друге, да не криве друге за сопствену несрећу, и да уложе максималан труд у све што раде.

Када бисмо пали, очекивала је да устанемо и наставимо даље. Стога, савет који ми је мајка тада дала није био у потпуности неочекиван. Пратио ме је целог живота.

„Џозефе,” рекла је „шта год да се деси, воли то.”

Често сам се освртао на тај савет.

Мислим да је хтела рећи да сваки живот има успоне и падове, и тренутке када се чини да птице не певају и звона не звоне. Ипак, упркос обесхрабрењу и несрећи, изгледа да они који су најсрећнији знају како да уче из тешких времена, што за последицу има да постају јачи, мудрији, и срећнији.

Можда неки мисле да Врховне власти ретко искусе бол, патњу или несрећу. Када би само то била истина. Док су сваки човек и жена за овом говорницом данас у великој мери искусили радост, свако је, такође, пио из дубоке чаше разочарења, туге и губитка. Господ у својој мудрости не штити никога од жалости или туге.

По мени, Господ је отворио уставе небеске и излио благослове на моју породицу више него што могу да опишем. Ипак, као и код других, у мом животу је било тренутака када се чинило да је терет на мом срцу можда био већи него што сам могао да поднесем. У тим периодима, у мислима се вратим у те осетљиве дане своје младости, када се због губитка једне фудбалске утакмице родила велика туга.

Колико сам тада мало знао о ономе што ме чека у старијим годинама. Али кад су ме кораци водили кроз периоде туге и жалости, често би ми се враћале речи моје мајке: „Шта год да се деси, воли то.”

Како можемо да волимо дане који су испуњени тугом?

Не можемо – барем не истог тренутка. Не верујем да је моја мајка предлагала да потиснемо обесхрабрење или порекнемо истинитост бола. Не верујем да је предложила да сакријемо непријатне истине испод огртача привидне среће. Али верујем да начин на који реагујемо на несрећу може бити главни фактор у томе колико срећни и успешни можемо бити у животу.

Ако несрећи приђемо на мудар начин, наши најтежи тренуци могу бити тренуци великог раста који, за узврат, могу водити ка времену највеће среће.

Током година научио сам неколико ствари које су ми помогле у тренуцима искушења и невоље. Волео бих да их поделим са вама.

Научите да се смејете

Прва ствар коју треба да научимо јесте да се смејемо. Да ли сте икада видели бесног возача који, када неко други направи грешку, реагује као да је та особа увредила његову част, његову породицу, пса и његове претке све до Адама? Или, да ли сте икада имали сусрет са угрожавајућим вратима ормара отвореним на погрешном месту, у погрешно време, која су била проклета, осуђена, и кажњена од стране жртве са повређеном главом?

Постоји противотров за такве тренутке – научите да се смејете.

Сећам се укрцавања наше деце у караван и вожње до Лос Анђелеса. Било је барем деветоро нас у колима, и ми бисмо се редовно изгубили. Уместо да се наљутимо, смејали смо се. Сваки пут када бисмо погрешно скренули, смејали смо се све јаче.

Није било необично да се изгубимо. Једном приликом, на путу за Сидар Сити, у Јути, погрешно смо скренули, а да то нисмо приметили све до два сата касније када смо видели знак „Добродошли у Неваду." Нисмо се наљутили. Смејали смо се и, као последица тога, бес и огорченост су били ретка појава. Наш смех нам је обезбедио вредне успомене.

Сећам се када је једна од наших ћерки отишла на састанак на слепо. Била је сва дотерана и чекала да дође њен пратилац, када се чуло звоно на вратима. Унутра је ушао човек који је изгледао нешто старије, али је она покушала да буде љубазна. Упознала га је са мном и са мојом женом, а потом и са осталом децом, обукла је свој капут и изашла напоље. Посматрали смо је како улази у кола, али кола се нису померала. На послетку, наша ћерка је изашла из аута, и црвеног лица утрчала назад у кућу. Човек за кога је она мислила да је њен пратилац, у ствари је дошао да покупи нашу другу ћерку, која је пристала да буде бебиситерка код њега и његове жене.

Сви смо се тада слатко исмејали. У ствари, нисмо могли да престанемо да се смејемо. Касније, када се појавио прави пратилац наше ћерке, нисам могао да изађем да га поздравим, јер сам се још увек смејао у кухињи. Сада ми је јасно да се наша ћерка могла осетити пониженом и постиђеном. Али она се смејала са нама и, као последица тога, и дан данас се смејемо на ту тему.

Следећи пут када будете у искушењу да јечите, могли бисте уместо тога да покушате да се насмејете. Продужиће вам живот и унеће више радости у животе свих око вас.

Тежите ка вечности

Следећа ствар коју можемо да урадимо јесте да тежимо ка вечности. Можете се осетити издвојеним када несрећа уђе у ваш живот. Одмахнете главом и запитате се „Зашто ја?"

Али казаљка на колу туге временом покаже на сваког од нас. Пре или касније, свако мора да искуси тугу. Нико није изузетак.

Волим Света писма јер показују примере великих и племенитих мушкараца и жена, као што су Аврам, Сара, Енох, Мојсије, Џозеф, Ема и Бригам. Свако од њих је окусио несрећу и тугу која је искушала, ојачала и побољшала њихове карактере.

Учење да издржимо у временима разочарења, патње, и туге, део је нашег сталног тренинга. Ова искуства, иако су често тешко подношљива у датом тренутку, управо су она искуства која проширују наше разумевање, граде наше карактере, и увећавају нашу самилост према другима.

Зато што је много патио, Исус Христ разуме нашу патњу. Он разуме нашу жалост. Пролазимо кроз потешкоће да бисмо и ми имали више милости и разумевања за друге.

Сетите се узвишених речи Спаситеља упућених пророку Џозефу Смиту, када је патио са својим сапутницима у загушљивој тами затвора у Либертију: „Сине мој, мир души твојој. Супротности твоје и невоље твоје биће само кратка века. А тад, устрајеш ли добро, Бог ће те узвисити у висину, славићеш славље над свим непријатељима својим."[1]

Са том вечном перспективом Џозеф је пронашао утеху у овим речима, а ми можемо учинити исто. Понекад, управо тренуци који нас наизглед преплављују тугом, су они који ће нам временом помоћи да превазиђемо тугу.

Начело накнаде

Трећа ствар коју можемо учинити јесте да разумемо начело накнаде. Господ надокнађује сваки губитак верних. Оно што је одузето онима који воле Господа, биће им придодато на Његов начин. И мада се то неће десити у време које желимо, верни знају да ће свака суза проливена данас, временом бити враћена у виду хиљада суза радости и захвалности.

Један од благослова јеванђеља је знање да када сигурност смрти означи крај нашег смтрничког живота, живот се наставља на другој страни вела. Тамо ће нам се пружити нове прилике. Чак ни смрт не може да нам одузме вечне благослове које нам је обећао брижни Небески Отац.

Пошто је Небески Отац милостив, начело самилости превладава. То сам видео у сопственом животу. Мој унук Џозеф пати од аутизма. Било је болно за његову мајку и оца да прихвате оно што ова болест носи са собом. Знали су да Џозеф вероватно никада неће бити као друга деца. Схватили су шта то значи не само за Џозефа, већ и за породицу. Али колику радост он представља за нас. Аутистична деца често имају потешкоћа у испољавању својих емоција, али сваки пут када сам са њим, Џозеф ми да велики загрљај. Иако је било изазова, он је испунио наше животе радошћу.

Његови родитељи су га охрабрили да се бави спортом. Када је први пут почео да игра бејзбол, био је спољни играч. Али не верујем да је схватио да треба да трчи за баченим лоптама. Смислио је много ефикаснији начин да игра. Када је ударена лопта ишла ка

њему, Џозеф ју је гледао како пролази, потом извадио другу лоптицу из свог џепа, и њу упутио бацачу.

Свако ограничење које је његова породица можда имала у подизању Џозефа, свака жртва коју су начинили, надокнађена им је десет пута. Због овог одабраног духа, његова мајка и отац су много научили о деци са посебним потребама. Из прве руке су били сведоци великодушности и самилости породице, комшија, и пријатеља. Заједно су се радовали док је Џозеф напредовао. Дивили су се његовој доброти.

Имајте поверење у нашег Небеског Оца и Његовог Сина

Четврта ствар коју можемо да учинимо јесте да имамо поверење у нашег Небеског Оца и Његовог Сина, Исуса Христа. „Богу тако омиље свет да је и сина својега јединороднога дао."[2] Господ Исус Христ је наш сарадник, помоћник, и заступник. Он жели да будемо срећни. Жели да будемо успешни. Ако урадимо свој део, Он ће одатле преузети.

Он који се спустио испод свих ствари, доћиће нам у помоћ. Утешиће нас и подржати. Ојачаће нас у нашим слабостима и оснажиће нас у нашим невољама. Учиниће да оно што је слабо постане јако.[3]

Једна од наших ћерки, након што се породила, озбиљно се разболела. Молили смо се за њу, служили јој, и подржали је како смо најбоље умели. Надали смо се да ће примити благослов исцељења, али дани су се претворили у месеце, а месеци у године. Једном приликом сам јој рекао да је ова невоља можда нешто са чим ће се морати борити целог свог живота.

Једног јутра, сећам се како сам извадио мало парче картона и ставио у своју писаћу машину. Међу речима које сам јој написао су ове: „Ово је једноставна тајна: Имај поверења у Господа, учини најбоље што можеш, а онда све остало препусти Њему."

Имала је поверење у Бога. Али њена болест није нестала, годинама је патила, али у своје време, Господ ју је благословио и на крају је оздравила.

Познавајући своју ћерку, верујем да би, чак и да никада није пронашла олакшање, и даље веровала у свог Небеског Оца и „Њему препустила остало."

Закључак

Иако је моја мајка одавно отишла да прими своју вечну награду, њене речи су увек са мном. Још увек се сећам њеног савета, који ми је дала тог далеког дана, када је мој тим изгубио фудбалску утакмицу: „Шта год да се деси, воли то."

Знам зашто мора да постоји супротност у свему. Несрећа, ако се са њом правилно поступа, може бити благослов у нашим животима. Можемо научити да је волимо.

Док тражимо хумор, трагамо за вечном перспективом, разумемо начела самилости, и приближавамо се нашем Небеском Оцу, можемо издржати невоље и искушења. Можемо рећи оно што је моја мајка рекла: „Шта год да се деси, волите то." О томе сведочим у име Исуса Христа, амен.

Напомене

1. УИЗ 121:7, 8.

2. Јев. по Јовану 3:16.

3. Видети Етер 12:27

Послуживање анђела

Старешина Џефри Р. Холанд,
из Већа дванаесторице апостола

Бог нас никада не оставља саме нити без помоћи у изазовима са којима се суочавамо.

Када су Адам и Ева свесно крочили у смртност, знали су да ће овај земаљски свет садржати трње и коров и невоље сваке врсте. Можда њихова најгора помисао ипак није била на невоље и опасност које ће трпети, већ на чињеницу да ће сада бити удаљени од Бога, раздвојени од Оног са ким су ходали и разговарали, који их је непосредно саветовао. После овог свесног избора, као што извештај о стварању бележи, „они га не видеше, јер беху уклоњени из присуства његовог."[1] Међу свим стварима које су их сигурно узнемиравале, без сумње их је то узнемиравало највише.

Али Бог је познавао изазове са којима ће се сусрести и сигурно је знао како ће се понекад осећати усамљено и забринуто. Стога је стално посматрао своју смртничку породицу, увек слушао њихове молитве, и слао пророке (касније и апостоле) да подучавају, саветују, и воде их. Али у тренуцима посебне потребе, слао је анђеле, божанске гласнике, да благослове Његову децу, увере их да су небеса увек веома близу и да је Његова помоћ увек на корак удаљености. Заиста, кратко време након што су се Адам и Ева нашли у самотном и туробном свету, појавио им се анђео[2] који их је подучио значењу њихове жртве и помирбене жртве обећаног Откупитеља, који ће доћи.

Када је време Спаситељевог доласка било близу, анђео је послат да најави Марији да ће бити мајка Сина Божјег.[3] Потом је група анђела била задужена да пева у ноћи када је беба Исус рођен.[4] Убрзо након тога, анђео је најавио Јосифу да је новорођена беба у опасности и да ова мала породица мора да бежи у Египат због безбедности.[5] Када је било безбедно да се врате, анђео је пренео ту информацију породици, и њих троје се вратило у своју постојбину.[6]

Од почетка, и даље кроз раздобља, Бог је користио анђеле као своје гласнике у преношењу љубави и бриге за своју децу. Ово време не дозвољава чак ни кратак преглед Светих писама или наше историје последњих дана, који су толико испуњени извештајима о послуживању анђела онима на земљи, али је заиста богата доктрина и богата историја. Углавном се та бића <u>не</u> виде. Понекад су видљива. Али видљива или не, <u>увек</u> су близу. Понекад су њихови задаци величанствени и имају значај за цео свет. Понекад су поруке више личне природе. С времена на време, улога анђела је да опомиње. Али најчешће је да теши, да обезбеди неки вид милосрдне пажње, вођства у тешким временима. Када се Лехи у свом сну пронашао на застрашујућем месту: „видех мрачну и суморну дивљину," како је описао, сусрео се са анђелом: „видех . . . човека . . . беше он обучен у белу хаљину . . . прозбори [ми]," Лехи је рекао: „и позва ме да пођем за њим."[7] Лехи га је пратио у сигурно и на крају до пута спасења.

Током живота сви ми проводимо време на „мрачним и туробним" местима, дивљини у околностима туге, страха или обесхрабрења. Данашњица је испуњена светским невољама због финансијских криза, проблема са енергијом, терористичких напада, и природних катастрофа. Све ово прераста у појединачне и породичне бриге, не само у

вези са домовима у којима се живи и храном расположивом за јело, већ и у вези са безбедношћу и добростањем наше деце и пророчанствима последњих дана за нашу планету. Озбиљније од овога – и понекад у вези са тим – су питања етничког, моралног и духовног пропадања, које је уочљиво у великим и малим популацијама, у земљи и иностранству. Али сведочим да се анђели и даље шаљу да нам помогну, управо као што су послати да помогну Адаму и Еви, пророцима, и да уистину помогну самом Спаситељу света. Матеј је забележио у свом јеванђељу да, након што је Сотона искушао Христа у дивљини, „анђели приступише и служаху му."[8] Чак и Син Божји, Бог лично, имао је потребу за небеском утехом током свог кратког боравка у смртности. Такво ће дакле бити послуживање праведнима све до краја света. Као што је Мормон рекао своме сину Моронију, који ће једнога дана постати анђео:

„Зар дан чудеса преста?

Или, зар се анђели престаше појављивати деци човечјој? Или, зар им Он ускрати моћ Светог Духа? Или, зар ће докле год време траје, или земља стоји, или има иједног човека да се спаси на лицу њеном, ускратити моћ његову?

Гле кажем вам, не, јер . . . чуда се вером остварују и вером се анђели појављују и људима послужују; јер гле, они Му се подлажу [Христу], да послужују по речи наредбе Његове, показујући се онима јаке вере и чврстог ума у сваком обличју побожности."[9]

Молим све који ме могу чути да приме к срцу, буду испуњени вером, и да се сете да је Господ рекао „ војеват ћу с вама у боју,. . . у бојевима деце наше, и битке деце наше деце."[10] Шта треба да радимо да бисмо заслужили такву одбрану? Треба да „тражимо помно, молимо увек, и верујемо. Тада ће све придоносити добру нашему, будемо ли ходали усправно и спомињали се савеза што га узајамно склописмо."[11] Последњи дани нису време од кога треба страховати и дрхтати. То је време када треба да верујемо и памтимо своје завете.

Овде сам говорио о небеској помоћи, о анђелима послатим да нас благослове у време потребе. Али када говоримо о онима који су оруђе у рукама Божјим, подсећамо се да не потичу сви анђели са друге стране вела. Са некима од њих ходамо и разговарамо – овде, сада, свакога дана. Неки од њих бораве у нашим комшилуцима. Неки од њих су нас родили, и у мом случају, један од њих је пристао да се уда за мене. Заиста, небеса се никада не чине ближима него када видимо Божју љубав испољену у доброти и посвећености људи који су толико добри и толико чисти, да је „анђеоски" једина реч која може пасти на памет. Старешина Џејмс Дан је, пре само неколико тренутака, у својој уводној молитви употребио ту реч да би описао хор Школице - зашто да не? У том духу, са лицима и гласовима ове деце у нашем уму и пред нашим очима, поделио бих са вама причу мог пријатеља и колеге са БЈУ, покојног Клина Д. Баруса. То чиним са одобрењем његове жене Мерилин, и њихове породице.

Спомињући своје детињство на великој фарми у Ајдаху, брат Барус је говорио о свом ноћном задатку да поређа краве за мужење. Пошто су краве пасле траву на пољу које се граничи са повремено непредвидивом реком Тетон, чврсто правило у домаћинству Барус, било је да током пролећне сезоне поплава, деца никада не иду по краве које су прешле преко реке. Требало је да се увек врате кући и потраже помоћ старијих.

Једне суботе, управо после његовог седмог рођендана, родитељи брата Баруса су обећали породични вечерњи излазак у биоскоп, ако се сви задаци обаве на време. Али када је млади Клин стигао на пашњак, краве које је тражио су прешле реку, иако је била поприлично преплављена. Знајући да је његов редак вечерњи одлазак у биоскоп био угрожен, одлучио је да сам оде по краве, иако је био упозорен много пута да то никада не учини.

Када је седмогодишњак спустио свог старог коња Банера, у хладну и брзу реку, глава коња је једва била изван воде. Одрасла особа би била безбедна на коњу, али у младим годинама брата Баруса, река га је потпуно прекрила, изузев када се коњ неколико пута нагнуо ка напред, допуштајући Клиновој глави да буде изван воде, једва довољно да узме ваздух.

Овде ћу да се осврнем на речи самог брата Баруса:

„Када се Банер коначно успео на другу страну обале, схватио сам да ми је живот био у великој опасности и да сам учинио нешто страшно – свесно нисам послушао свога оца. Осећао сам да једино могу да се искупим ако безбедно доведем краве кући. Можда би ми онда отац опростио. Али већ је био сумрак и нисам са сигурношћу знао где се налазим. Обузео ме је очај. Био сам мокар и назебао, изгубљен и уплашен.

Сишао сам са старог Банера, спустио се на земљу крај његових ногу и почео да плачем. Између снажних јецаја, покушао сам да се помолим, стално изнова понављајући свом Оцу на Небу: ‘Жао ми је. Опрости ми! Жао ми је. Опрости ми!’

Дуго сам се молио. Када сам коначно подигао главу, видео сам кроз сузе особу обучену у бело како ми долази у сусрет. У мраку, био сам сигуран да је то анђео, послат да ми одговори на молитве. Нисам се померио, нити направио било какав звук, док се особа приближавала, толико сам био запањен оним што сам видео. Да ли би ми Господ заиста послао анђела, када сам био толико непослушан?

А онда је познати глас рекао: ‘Сине, тражио сам те.’ У мраку, препознао сам глас свога оца и истрчао у сусрет његовим раширеним рукама. Чврсто ме је загрлио, затим нежно рекао: ‘Био сам забринут. Срећан сам што сам те пронашао.’

Покушао сам да му кажем колико ми је било жао, али су са мојих дрхтавих усана излазиле само неповезане речи – Хвала ти . . . тама . . . уплашен . . . река . . . сам.’ Касније те ноћи, сазнао сам да је отац, када се нисам вратио са пашњака, кренуо да ме тражи. Када није пронашао ни мене ни краве, знао је да сам прешао реку и био у опасности. Пошто је био мрак и време је било пресудно, скинуо је своју одећу до свог дугог белог зимског доњег веша, везао своје ципеле око врата, и препливао непредвидиву реку да спасе самовољног сина.”[12]

Моја вољена браћо и сестре, сведочим о анђелима, небеским и смртним. Овом приликом сведочим да нас Бог никада не оставља саме нити без помоћи у изазовима са којима се суочавамо. „[Нити] ће докле год време траје, или земља стоји, или има иједног човека [или жене или детета] да се спаси на лицу њеном, ускратити моћ његову.”[13] У неким приликама, светским или личним, можемо се осећати удаљенима од Бога, искљученима са небеса, изгубљенима и усамљенима на мрачним и туробним местима. Често ми сами можемо да проузрокујемо такву невољу, али чак и тада, Отац

свих нас нас посматра и помаже нам. И увек су присутни они анђели који долазе и одлазе око нас, видљиви и невидљиви, познати и непознати, смртни и бесмртни.

Будимо сви спремнији да верујемо и имајмо више захвалности за Господње обећање, како је садржано у једном од најомиљенијих стихова председника Монсона: „ Ја ћу ићи пред вама. Бићу вам здесна и слева, . . . Дух ће мој бити у срцима вашим, и анђели моји око вас да вас понесу.”[9] У молитви за пратњу тих анђела трудимо се да будемо мало више налик анђелима – топлом речју, снажним загрљајем, изјавом вере и заветом којим смо се заветовали.[15] Можда онда ми можемо бити изасланици Божји када неко, можда дете из Школице, заплаче „Тама . . . уплашен . . . река . . . сам.” Са тим циљем се молим, у име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Мојсије 5:4.

2. Видети Мојсије 5:6-8.

3. Видети Јев. по Луци 1:26-38.

4. Видети Јев. по Луци 2:8-14.

5. Видети Јев. по Матеју 2:13-15.

6. Видети Јев. по Матеју 2:19-23.

7. 1. Нефи 8:7, 5, 6.

8. Јев. по Матеју 4:11.

9. Морони 7:35-37, 30.

10. УИЗ 98:37; курзив додат.

11. УИЗ 90:24.

12. Видети Clyn D. Barrus, „Coming Home,” *Liahona*, нов. 1995. год., F5-F7.

13. Морони 7:36.

14. УИЗ 84:88.

15. УИЗ 90:24.

Чак и дете може да разуме

Старешина Жерал Косе,
из Седамдесеторице

Бог је . . . осигурао да истине о Њему буду разумљиве свој Његовој деци, какав год био ниво њиховог образовања или интелектуалне способности.
Родитељи су често изненађени одговорима своје деце на питања одраслих. Једне ноћи, док смо супруга и ја били одсутни, дадиља наше деце, привучена молитвом коју је чула да изговарају, запитала их је: „Али која је разлика између ваше и моје вере." Одговор наше осмогодишње ћерке био је тренутан: „Скоро да су исте, осим што ми проучавамо много више него ви!" Далеко од жеље да увреди своју дадиљу, моја ћеркица је само желела да на свој начин објасни важност коју свеци последњих дана придају потрази за знањем.

Џозеф Смит је објавио, „Немогуће је човеку спасити се у незнању" (УИЗ 131:6). Додао је, „Начело знања је начело спасења . . . и свако ко не стекне довољно знања да буде спашен, биће осуђен." (*History* of *the Church,* 5:387). Ово знање се заснива на разумевању природе Бога и Исуса Христа и плана спасења који су припремили да би нам омогућили повратак у Њихово присуство. „А ово је живот вечни да познају тебе јединога истинога Бога, и кога си послао Исуса Христа." (Јев. по Јовану 17:3)

Начело знања је често било погрешно тумачено од стране човека. „Разум је слава Божја (УИЗ 93:36). Он надмашује све што можемо да разумемо нашим интелектуалним способностима. Људи који покушавају да пронађу Бога понекад мисле да морају да Га траже на начине који су интелектуално компликовани.

Ипак, наш Небески Отац нам је увек доступан. Он се прилагођава нашем нивоу разумевања. „Ако Он приђе малом детету, прилагодиће се језику и способностима малог детета." (*Joseph Smith*, из *History of the Church,* 3:392).

Бог би заиста био неправедан ако би јеванђеље било приступачно само интелектуалној елити. У својој доброти, осигурао је да истине о Богу буду разумљиве свој Његовој деци, какав год био ниво њиховог образовања или интелектуалне способности.

У стварности, чињеница да то начело може бити схваћено чак и од стране детета, доказ је његове моћи. Председник Џон Тејлор је рекао: „Права је мудрост за човека да нешто мистериозно и само по себи велико, открије и поједностави тако да и мало дете то може да разуме" („Discourse," *Deseret News,* 30. септ, 1857. год., стр. 238). Далеко од тога да смањују његов утицај, чистота и једноставност изражавања омогућавају Светом Духу да са великом сигурношћу сведочи у срцима људи.

Током своје земаљске службе, Исус је стално поредио једноставност и истинитост својих учења са замршеним начином расуђивања Фарисеја и других законозналаца. Временом су покушали поново да Га искушају префињеним питањима, али Његови одговори су увек били кристално јасни и безазлени у својој једноставности.

Једног дана, Исусови следбеници су Му поставили следеће питање: „Ко је дакле највећи у царству небескоме?" Исус, дозва дете ка себи, постави га између њих и рече:

„Заиста вам кажем, ако се не повратите и не будете као деца, нећете ући у царство небеско . . . Који се дакле понизи као дете ово, онај је највећи у царству небескоме." (Јев. по Матеју 18:1, 2-4).

Једном другом приликом, Исус је рекао: „Хвалим те, оче, Господе неба и земље, што си ово сакрио од премудријех и разумнијех а казао си простима." (Јев. по Луци 10:21)

Библија је вероватно више од било које друге књиге била предмет тумачења и филозофских расправа. Ипак, дете које чита ову књигу по први пут имаће барем толику, ако не и већу, могућност да разуме доктрину као већина ових зналаца Светих писама. Спаситељева учења су прилагођена свима. У узрасту од осам година дете може да има довољно разумевања да би ушло у воде крштења и заветовало се Богу са пуним разумевањем.

Шта би дете разумело читањем приче о Исусовом крштењу? Исус је био крштен у реци Јордан од стране Јована Крститеља. Свети Дух се спустио на Њега „у тјелесном облику као голуб." И чу се глас, „Ти си син мој љубљени, ти си по мојој вољи." (Јев. по Луци 3:22). Дете би имало јасну слику о томе шта је Божанство: три раздвојена бића у потпуном јединству, Бог Отац, Његов Син Исус Христ и Свети Дух.

Одбацивање начела једноставности и чистоте је узроковало многа отпадништва, како појединачна тако и групна. У Мормоновој књизи, пророк Јаков оптужује оне из древних времена који „презираху речи јасноће, и убијаху пророке и тражаху оно што не могаху разумети. Стога, због слепоће своје, а та слепоћа долази због гледања поврх циља, свакако морају пасти, јер Бог одузе своју јасноћу од њих, и предаде им много тога што не могу разумети јер жељаху тако." (Јаков 4:14)

Понекад можемо бити искушани да помислимо: „То је сувише лако," баш као Неман, онај сиријски војвода, који принуђен својим поносом, оклева да послуша Јелисијев? јер је био сувише једноставан у његовим очима да би излечио губу. Слуге су га навеле да види своју лудост: „Оче, да ти је казао пророк што велико, не би ли учинио?" А зашто не би кад ти рече: окупај се, па ћеш се очистити? И тако сиђе, и зарони у Јордан седам пута по ријечи човјека Божјега: и тијело његово поста као у малога дјетета, и очисти се." (Друга књига о царевима 5:13, 14). Његово чишћење није било само телесно: његово духовно тело се такође очистило када је са понизношћу прихватио ову дивну лекцију.

Мала деца имају чудесну склоност да уче. Имају потпуну веру у свог учитеља, чист дух и велику понизност—другим речима, исте врлине које отварају врата Светом Духу. Он је пут кроз који примамо знање о духовним стварима. Павле је написао Коринћанима, „Тако и у Богу што је нико не зна осим Духа Божјега" (1. Коринћанима 2:11).

И додао је, „А телесни човек не прима ништа од Духа Божјега; јер му се чини лудост и не може да разумије, јер треба духовно да се разгледа" (1. Коринћанима 2:14). Ми знамо да је телесан или природан човек „непријатељ Богу. . . не одазове ли се позивима Светог Духа." Зато мора постати, „попут детета, послушан, кротак, понизан, стрпљив, пун љубави, вољан да се покори свему што Господ сматра прикладним да му се наметне, као што се дете покорава оцу своме." (Мосија 3:19).

У својој краткој филозофској причи Мали принц, Антоан де Сент-Егзипери описује збуњеност малог дечака, који, откривши поље ружа, уочава да цвет који има, о ком је бринуо са толико љубави, није јединствен већ сасвим обичан. Затим схвата да оно што његову ружу чини јединственом није њен изглед већ време и љубав које је посветио бринући о њој. Он узвикује: „Људи . . . узгајају пет хиљада ружа у истој башти . . . и не налазе оно за чиме трагају . . . Па ипак оно за чиме трагају може се наћи у једној јединој ружи и мало воде . . . Али очи су им затворене. Морају тражити срцем" ([1943. год.], стр. 79)

На исти начин, наше знање о Богу не зависи од количине информација које сакупимо. На крају, сво знање о јеванђељу које је значајно за наше спасење може бити сабрано у неколико тачака доктрине, начела и важних заповести, које се већ налазе у мисионарским лекцијама које примамо пре крштења. Познавање Бога је питање отварања наших срца ради добијања духовног разумевања и снажног сведочанства о истини о овим неколико важних гледишта нашег учења. Познавати Бога значи имати сведочанство о Његовом постојању и осећати у срцима других да нас Он воли. То значи прихватати Исуса Христа за нашег Спаситеља и имати снажну жељу да следимо Његов пример. Служећи Богу и нашим ближњима, сведочимо о Христу и омогућавамо онима око нас да Га боље упознају.

Ова начела налазе праву примену у подучавању које се примењује у нашим одељењима и огранцима. За вас, учитеље у Цркви, најважнији циљ ваше лекције је комуникација срца. Квалитет лекције се не мери бројем нових информација које сте пружили ученицима. Он произилати из ваше могућности да обезбедите присуство Духа и подстакнете ученике на обавезивање. Испољавањем своје вере применом научене лекције, они ће увећати своје духовно знање.

Молим се да сазнамо како да отворимо наша срца попут малог детета, и уживамо слушајући и примењујући реч Божју у свој снази њене једноставности. Сведочим да ћемо чинећи тако, стећи знање о Божјим тајнама, и мирољубивим стварима – онима које доносе радост, које ће нас довести до вечног живота." (УИЗ 42:61). У име Исуса Христа, амен.

Пут

Старешина Лоренс Е. Корбриџ,
из Седамдесеторице

Постоји само један пут који води до среће и испуњености. Исус христ је тај пут.

Исус Христ, алфа и омега, почетак и свршетак

„У почетку беше реч, и реч беше у Бога, и Бог беше реч . . . У њој беше живот, и живот беше видело људима."[1]

Рекао је: „Ја сам Алфа и Омега, Христ Господ, да, ја сам тај, почетак и свршетак, откупитељ света."[2]

Рекао је: „А који пије од воде коју ћу му ја дати неће ожеднети довека; него вода што ћу му ја дати биће у њему извор воде која тече у живот вечни."[3]

Рекао је: „Ја сам хлеб живота: који мени долази неће огладнети, и који у мене верује неће никад ожеднети."[4]

Рекао је: „Ја сам видело свету: Ко иде за мном неће ходати по тами, него ће имати видело живота."[5]

Рекао је: „Ја сам васкрсење и живот: ко верује у мене, ако и умре, живеће: и ниједан који живи и верује у мене неће умрети вавијек."[6]

Рекао је: „Ја сам пут, истина и живот: нико неће доћи Оцу до кроза ме."[7]

Исус Христ је пут. Он је светлост и живот, хлеб и вода, почетак и свршетак, васкрсење и живот, Спаситељ света, истина и пут.

Постоји само један пут до среће и испуњености. Он је тај пут. Сваки други пут, било који пут, какав год пут, је лудост.

Он нуди извор живе воде. Или ћемо пити и никад не ожеднети, или нећемо, и улудо и даље бити жедни.

Он је хлеб живота. Или ћемо јести и више не бити гладни, или нећемо, и улудо и даље остати немоћни и гладни.

Он је видело свету. Или ћемо Га следити и јасно видети, или нећемо и улудо и даље остати слепи и у тами.

Он је васкрсење и живот. Рекао је: „Речи које вам рекох, дух су и живот су."[8] Или ћемо учити о Њему и имати изобилнији живот,[9] или нећемо, и улудо и даље остати мртви.

Он је Спаситељ света. Или ћемо прихватити благослове Његовог помирења, и постати чисти и невини, достојни да имамо Његовог духа, или нећемо, и улудо и даље остати сами и нечисти. Он је пут.

Нема другог Бога

„Верујемо у Бога, Вечног Оца, и у Његовог Сина, Исуса Христа, и у Светог Духа."[10] Очев план је усвојен и остварен од стране Сина како бисмо могли имати утицај Светог Духа. Очев пут је пут Сина. Рекао је: „Немој имати других Богова уза ме."[11]

Само Бог нас може подржати, само Он може учинити да наше срце куца и дати нам дах, само нас Он може сачувати и заштитити, само нам Он може дати снагу да носимо животне терете, само Он нам може дати моћ, знање, мир и радост, само нам Он може опростити грехе, само нас Он може исцелити, само нас Он може променити и исковати божанску душу, само Он нас може вратити у присуство Очево, и учиниће све то и много више, само ако Га се будемо сећали и држали Његове заповести. Шта ћемо онда учинити? Сећаћемо се Њега држањем Његових заповести. То је једина разумна ствар коју треба учинити.

Исус крсти Светим Духом

Јован Крститељ је рекао да док он крсти водом, Исус крсти „Светим Духом".[12]

Ништа у овом животу није од веће вредности од небеског дара Светог Духа. Он је извор радости, мира, знања, снаге, љубави, и свега осталог што је добро. Са Помирењем представља моћ којом можемо бити промењени и ојачани у ономе у чему смо слаби. Са свештенством је моћ којом се бракови и породице печате заједно за вечност.[13] Он је моћ којом се Господ објављује онима који верују у Њега.[14] Све што је добро зависи од добијања и задржавања моћи Светог Духа у нашим животима. Све зависи од тога.

У ту сврху, Исус Христ је ушао у врт назван Гетсемански, где је превладао грех за нас. Он је преузео на себе наше грехе. Он је претрпео казну за наше грешке. Он је платио цену нашег знања. Не знам како је учинио то што је учинио. Једино знам да јесте и да због тога, вама и мени могу бити опроштени греси како бисмо могли бити даривани Његовом моћу. Све зависи од тога. Шта ћемо онда учинити? Преузећемо на себе име Сина, и увек Га се сећати и држати Његове заповести које нам је дао, да увек можемо имати Његовог Духа са нама.[15] Све зависи од тога.

„Јарам је мој благ, и бреме је моје лако"

Једна од најпопуларнијих и најпривлачнијих људских филозофија је да живите на свој начин, радите своје ствари, будите своји, не дозволите другима да вам кажу шта да чините. Али Господ је рекао: „Ја сам пут."[16] Рекао је: „Идите за мном."[17] Рекао је: „Какви људи треба да будемо? Заиста, кажем вам, онакви као што сам ја."[18]

Немојте мислити да не можете. Можемо мислити да Га не можемо стварно следити јер стандард Његовог живота је тако задивљујуће висок да се чини недостижним. Можемо помислити да је сувише тешко, сувише високо, превише, изван наших способности,

барем за сада. Никада не верујте у то. Мада су Господњи стандарди највиши, никада не мислите да су достижни само за мали број изабраних који су најспособнији.

У овом посебном случају животно искуство нас доводи у заблуду. У животу учимо да су највећа достигнућа у било ком људском настојању увек најтежа и, стога, достижна само за мали број изабраних који су најспособнији. Што је стандард виши, мање је оних који га могу достићи. Али то није случај и овде, зато што за разлику од сваког другог искуства у овом животу, то није људско настојање. Уместо тога је дело Божје. То је Божје дело и Његова је „слава остваривати бесмртност и живот вечни за човека."[19] Ништа није попут тога. Нигде. Никад.

Ниједна рганизација, план, програм или систем који су људи икада измислили, није имао приступ откупљујућој и преиначујућој моћи помирења Исуса Христа и дара Светог Духа. Стога, мада је Господњи позив да Га следимо највиши од свих, такође га свако може остварити, не зато што смо способни, већ зато што Он јесте, и зато што може и нас да оспособи. „Верујемо да ће сав људски род бити спашен преко Христовог помирења, покоравањем законима и обредима јеванђеља."[20]
Господњи пут није тежак. Живот је тежак, не јеванђеље. „Постоји супротност у свему,"[21] свугде, за свакога. Живот је тежак за сваког од нас, али живот је и једноставан. Имамо само два избора.[22] Можемо или да следимо Господа и будемо даривани Његовом моћу и имамо мир, светлост, знање, поверење, вођство, љубав и радост, или можемо ићи неким другим путем, било којим путем, којим год другим путем, и ићи сами, без Његове подршке, без Његове моћи, без вођства, у немиру, у тами, сумњи, жалости и очају. И ја питам, који пут је лакши?

Он је рекао: „Ходите к мени сви који сте уморни и натоварени, и ја ћу вас одморити. Узмите јарам мој на себе, и научите се од мене; . . . и наћићете покој душама својим. Јер *је* јарам мој благ и бреме је моје лако."[23]

Живот је тежак, али једноставан. Идите даље путем и никада, никада не одустајте. Никад не одустајте. Само наставите даље. Не одустајте и успећете.

Постоји само један пут до среће и испуњености. Исус Христ је тај Пут. Сваки други пут, било који пут, ма који пут, је лудост.

Извештавам о Њему, управо Исусу Христу, да је Он Син живог Бога, Он је хлеб живота, Он је истина, Он је васкрсење и живот, Он је Спаситељ и светло света. Он је пут, једини пут.

Нека сви имамо здрав разум да Га следимо. У Његово свето име, управо име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Јев. по Јовану 1:1, 4.

2. УИЗ 19:1.

3. Јев. по Јовану 4:14.

4. Јев. по Јовану 6:35.

5. Јев. по Јовану 8:12.

6. Јев. по Јовану 11:25, 26.

7. Јев. по Јовану 14:6.

8. Јев. по Јовану 6:63.

9. Видети Јев. по Јовану 10:10.

10. Чланци вере 1:1.

11. 2. Књ. Мојсијева 20:3.

12. Јев. по Јовану 1:33.

13. Видети УИЗ 132:7, 19.

14. Видети 2. Нефи 26:13.

15. УИЗ 20:77.

16. Јев. по Јовану 14:6.

17. Јев. по Марку 8:34.

18. Видети 3. Нефи 27:27.

19. Мојсије 1:39.

20. Чланци вере 1:3.

21. 2. Нефи 2:11.

22. Видети Морони 7:15-17.

23. Јев. по Матеју 11:28-30.

Дођите у Сион

Старешина Д. Тод Кристоферсон,
из Већа дванаесторице апостола

У нашим породицама и у нашим окрузима подручјима, тежимо да изградимо Сион кроз јединство, светост, и милосрђе.
Пророк Џозеф Смит је рекао: „Изградња Сиона је дело које је занимало Божје људе у свим епохама; то је тема на којој су се пророци, свештеници и цареви задржавали са посебним задовољством; унапред су се радовали дану у коме ми живимо; и подстакнути небеским и радосним ишчекивањем, певали су и писали и прорицали о овом нашем времену; али су умрли не видевши га; ми смо привилеговани људи које је Бог одлучио да доведе у славу последњих дана" (*Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* [Melchizedek Priesthood and Relief Society course of study, 2007. год.], стр. 186).

Сион је место и Сион су људи. Сион је било име древног Еноховог града у време пре поплаве. „И догоди се у дане његове: сазида он град што се прозва Град Светости, то јест Сион" (Мојсије 7:19). Овај Сион је трајао око 365 година (видети Мојсије 7:68). Извештај у Светим писмима каже: „А Хенок и сав народ његов ходаху с Богом, и он пребиваше усред Сиона: јер га Бог прими у крило своје, и од тада наста узречица: Сион ишчезну" (Мојсије 7:69). Касније, Јерусалим и његов храм названи су гором Сионском и Света писма пророкују о будућем Новом Јерусалиму где ће Христ владати као „цар Сиона" и „кроз хиљаду година земља ће починути" (Мојсије 7:53, 64).

Господ је прозвао Енохов народ Сион „јер беху они једнога срца и једне мисли, и живљаху у праведности. И не беше међу њима ниједног сиромаха" (Мојсије 7:18). На другом месту је рекао: „јер Сион је ово - чисти срцем" (УИЗ 97:21).

Супротност и противник Сиону је Вавилон. Град Вавилон је раније био Вавил, од чувене куле Вавилове, и касније је постао главни град вавилонског царства. Његова главна грађевина је био храм Бел или Бал, идол о коме су се пророци из Старог Завета односили као према сраму, због сексуалних перверзија које су пратиле њихове идолопоклоничке обреде. (Видети Bible Dictionary, „Assyria and Babylonia" 615-616; 617-618; „Babylon or Babel," 618). Његова световност, обожавање зла, и Јудино заробљеништво у њему, каснији освајачки поход 587 год. п.н.е., све то заједно чини Вавилон симболом изопаченог друштва и духовног ропства.

Имајући ово на уму, Господ је рекао члановима своје Цркве: „Изађите из Вавилона, сабирите се између свих народа, од четири ветра, од једнога краја небеса до другога" (УИЗ 133:7). Позвао је старешине своје Цркве да буду послати широм света да би постигли то окупљање, започевши напор, који је и данас у пуном полету. „А, гле, ево, ово нек је поклич њихов и глас Господњи свим људима: Пођите у земљу сионску да се прошире границе народа мојега, и околи његови учврсте, а Сион да се протегне на крајеве околне" (УИЗ 133:9).

И тако се данас Господњи народ сакупља „између свих народа" док се удружују у конгрегације и округе Цркве Исуса Христа светаца последњих дана који су разбацани у различитим нацијама. Нефи је предвидео да ће ове доминације бити мале, али да

Господња моћ „силази на свеце Цркве Јагањчеве . . . која беше расејана по свом лицу земаљском. И [биће] они наоружани праведношћу” (видети 1. Нефи 14:12-14).

Господ нас позива да будемо светионици праведности, да усмеравамо оне који траже сигурност и благослове Сиона:

„Заиста, кажем свима вама: Устани и засини да светлост твоја буде стег народима.

И да се сабирање на земљи Сион и у окрузима његовим, изведе за одбрану, и за закон пред олујом и пред гневом, кад се он излије неублажен по целој земљи” (УИЗ 115:5-6).

Под вођством пророка Џозефа Смита, први чланови Цркве су покушали да установе средишње место Сиона у Мисурију, али нису испунили услове за изградњу светог града. Господ је објаснио један од разлога њиховог неуспеха: „Не научише они бити послушни оному што захтевах из руку њихових, него су пуни свакојаког зла, и не деле од имутка својега сиромасима и онима у невољи . . . и нису сложни гледом на оно јединство што га захтева закон небескога краљевства” (УИЗ 105: 3-4). „беше речкања, и сукоба, и зависти, и свађа, и пожудних и похлепних жеља међу њима. Тиме они, дакле, окаљаше баштине своје” (УИЗ 101:6). Уместо да осуђујемо ове ране свеце превише строго, требало би да се окренемо себи да бисмо видели да ли смо ми нешто бољи.

Сион је Сион због карактера, врлина, и верности својих грађана. Запамтите: „Господ прозва народ свој Сион јер беху они једнога срца и једне мисли, и живљаху у праведности. И не беше међу њима ниједног сиромаха” (Мојсије 7:18). Да бисмо установили Сион у својим домовима, огранцима, одељењима и окрузима, морамо да будемо дорасли овом стандарду. Биће неопходно (1) да будемо уједињени, једног срца и једне мисли; (2) да постанемо, појединачно и као група, свети народ; и (3) да бринемо о сиромашнима и онима у потреби, са таквим успехом да можемо да искоренимо сиромаштво међу нама. Не можемо да чекамо да Сион дође да би се ове ствари догодиле - Сион ће доћи само када се оне догоде.

Јединство

Док размишљамо о јединству потребном да се Сион развија, требало би да се запитамо да ли смо превазишли речкања, и сукобе, и зависти, и свађе (видети УИЗ 101:6). Да ли смо појединачно и као народ слободни од сукоба и расправа и уједињени у погледу на оно јединство што га захтева закон небескога краљевства? (D&C 105:4). Међусобно праштање је неопходно за ово јединство. Исус је рекао: „Ја, Господ, опростићу коме опростити хоћу, но од вас се тражи да праштате свим људима” (УИЗ 64:10).

Постаћемо једног срца и једне мисли када појединачно поставимо Спаситеља у центар наших живота и следимо оне које је Он задужио да нас воде. Можемо се ујединити са председником Томасом С. Монсоном у љубави и бризи једних за друге. На Генералној конференцији прошлог априла, председник Монсон се обраћао онима који су се одвојили од Цркве и свима нама, када је рекао: „У личном светилишту сопствене савести лежи тај дух, та одлучност да се одбаци особа од раније и да се одговори са пуном мером истинитог потенцијала. У овом духу, поново упућујемо ту искрену позивницу: Вратите се. Пружамо своје руке ка вама у чистој Христовој љубави и изражавамо нашу жељу да вам помогнемо и да вас дочекамо у пуноправно

заједништво. Онима који су рањени у духу или који се боре и страхују, кажемо, дозволите да вас подигнемо и орасположимо и умиримо ваше страхове." (Томас С. Монсон, „Looking Back and Moving Forward," *Liahona*, мај 2008. год., стр. 90).

Крајем јула ове године, млади самци из неколико земаља источне Европе су се окупили близу Будимпеште, у Мађарској, за конференцију. У овој групи су били 20-годишњи младић и жена из Молдавије, који су провели дане покушавајући да добију пасоше и визе и преко 30 сати путовања аутобусом, како би стигли тамо. Конференцијски програм је укључивао око 15 радионица. Свака особа је требало да одабере две или три којој је највише желела да присуствује. Уместо да се усредсреде искључиво на своје интересе, ови млади самци из Молдавије су се састали и направили планове, како би барем по једна особа из њихове групе била на сваком часу и узела белешке. Потом би међусобно поделили оно што су научили, и касније са другим младим самцима из Молдавије који нису могли да присуствују. У свом најједноставнијем облику, то илуструје јединство и међусобну љубав, која ће, помножена хиљадама пута на различите начине, довести „натраг Сион" (Књ. пророка Исаије 52:8).

Светост

Много посла који треба обавити у успостављању Сиона подразумева наше појединачне напоре да постанемо „чисти срцем" (УИЗ 97:21). „Сион се не може изградити осим према начелима закона краљевства небескога," рекао је Господ, „ у противном, не могу га к себи примити" (УИЗ 105:5). Закон небеског царства је, наравно, јеванђеоски закон и завети који укључују наше стално помињање Спаситеља и наш завет послушности, жртве, посвећења, и верности.

Спаситељ је критиковао неке од раних светаца због њихових пожудних жеља (видети УИЗ 101:6; такође видети УИЗ 88:121).. То су били људи који су живели у свету без телевизије, филмова, интернета, ајподова. У данашњем свету преплављеном сексуално обојеним сликама и музиком, да ли смо слободни од пожудних жеља и зала које са собом носе? Далеко од тога да прелазимо границе пристојног облачења или се упуштамо у заступничку неморалност порнографије, треба да гладујемо и жеднимо за праведношћу. Да бисмо дошли у Сион, није довољно да ви или ја будемо мање искварени од других. Не треба да постанемо само добри, већ и свети мушкарци и жене. Кроз подсећање на фразу старешине Нила А. Максвела, успоставимо једном за свагда наше станиште у Сиону и одрекнимо се викендице у Вавилону (видети Neal A. Maxwell, *A Wonderful Flood of Light* [1990. год.], стр. 47).

Брига за сиромашне

Кроз историју, Господ је одмеравао друштва и појединце према томе колико су бринули о сиромашнима. Рекао је:

„Јер, земља је пуна, и доста има свега, па и вишка, да, ја све приправих и дадох синовима људским да самостално делују. Ако, дакле, узме од изобиља што га створих а не удели свој део по закону јеванђеља мојега сиромаху и потребноме, он ће с опакима у паклу подизати очи своје и муке подносити" (УИЗ 104:17-18; видети и УИЗ 56:16-17). Даље је изјавио: „У временитим стварима својим имате бити равноправни, и то не уз

мрмљање, иначе ће се ускратити изобиље објава Духа” (УИЗ 70:14; видети и УИЗ 49:20; 78: 5-7).

Ми контролишемо располагање нашим средствима и изворима, али полажемо рачун Богу за ово управљање земаљским стварима. Задовољство је бити сведок ваше великодушности, док доприносите посним прилозима и хуманитарним пројектима. Током година, олакшана је патња милионима, а безброј других су били у могућности да помогну себи, захваљујући великодушности светаца. Ипак, док следимо дело Сиона, свако од нас би требало да размисли, уз молитву, да ли радимо оно што би требало, и све што би требало да радимо у Господњим очима, у вези са сиромашнима и онима који су у потреби.

Можемо се упитати, пошто живимо, као што већина нас живи, у друштвима која обожавају поседовање и задовољства, да ли остајемо удаљени од похлепе и пожуде за присвајањем све више и више световних добара. Материјализам је само једна више манифестација идолопоклонства и гордости која карактерише Вавилон. Можда можемо да научимо да будемо задовољни са оним што је довољно за наше потребе. Апостол Павле је упозорио Тимотија против људи који „мисле да је побожност трговина” (1. Посл. Тимотију 6:5). Рекао је: „Ништа не донесосмо на овај свет, дакле не можемо ништа ни однети. А кад имамо храну и одећу, овијем да будемо довољни.” (1. Посл. Тимотију 6:7, 8).

У већем делу света, улазимо у нестабилну економску еру. Бринимо се једни о другима најбоље што можемо. Сећам се приче једне вијетнамске породице која је побегла из Сајгона 1975. год. и настанила се у малој покретној кући у Прову, у Јути. Младић из избегле породице је постао сарадник у кућном подучавању брату Џонсону, који је близу живео са својом великом породицом. Дечак је рекао следеће:

„Једнога дана брат Џонсон је приметио да наша породица нема кухињски сто. Следећег дана се појавио са необичним, али веома функционалним столом, који се лепо уклапао уз зид приколице, преко пута кухињске судопере и њених делова. Кажем необичан, јер су се две ноге од стола уклапале са његовом горњом површином, а две нису. Такође, неколико дрвених клинова је вирило са једне ивице дотрајале површине.

Убрзо смо користили овај јединствени сто свакодневно за спремање хране и за узимање ужине. И даље смо као породица ручавали седећи на поду у правом вијетнамском стилу.

Једне вечери стајао сам на улазним вратима брата Џонсона док сам га чекао пред договорено кућно подучавање. Ту у оближњој кухињи – био сам изненађен видевши га – налазио се сто малтене идентичан оном који је дао мојој породици. Једина разлика је била у томе да је на местима где је наш сто имао клинове, Џонсонов сто имао рупе! Тада сам схватио да је, видевши нашу потребу, овај милосрдни човек исекао свој кухињски сто на пола и направио по две нове ноге за сваку половину.

Било је очигледно да Џонсонова породица није могла да се смести око овог малог комада намештаја – вероватно нису могли да се удобно сместе око њега ни када је био цео . . .

Током свог живота, овај племенит чин био је моћан подсетник на истинску дарежљивост” (Son Quang Le, како је испричано Beth Ellis Le, „Two-of-a-Kind Table,” *Liahona,* јул 2004. год., стр. 43).

Пророк Џозеф Смит је рекао: „Дужни смо да нам изградња Сиона буде највећи циљ” (*Teachings: Joseph Smith,* стр. 186). У нашим породицама и у нашим окрузима и подручјима, тежимо да изградимо Сион кроз јединство, светост, и милосрђе, припремајући се за тај велики дан када ће се Сион, Нови Јерусалим уздићи. Како речи наше химне кажу:

Израеле, Израеле, Бог те зове,
Зове те из земље јаука.
Велики Вавилон пада;
Све ће му куле Бог срушити.

Дођи у Сион, дођи у Сион,
И у њему радуј се.

Дођи у Сион, дођи у Сион,
Јер Господ те чека.
(„Israel, Israel, God Is Calling,” (Hymns бр. 7).

Сведочим о Исусу Христу, цару Сиона, у име Исуса Христа, амен.

Увек се молите

Старешина Дејвид А. Беднар,
из Већа дванаесторице апостола

Молитва постаје значајнија када се саветујемо са Господом у свему што чинимо, док изражавамо искрену захвалност и када се молимо за друге.

Моја порука на овој генералној конференцији усмерена је на јеванђеоско начело тражења са вером у молитви. Данас желим да размотрим три додатна начела која могу помоћи да наше молитве постану садржајније и молим се да Свети Дух помогне и мени и вама.

Начело бр. 1 Молитва постаје садржајнија када се саветујемо са Господом у свим нашим пословима (видети Алма 37:37).

Једноставно изговорена, молитва је разговор синова и кћери на земљи са њиховим Небеским Оцем. „Чим сазнамо какав је наш прави однос према Богу (наиме, Бог је наш Отац, а ми смо његова деца), одмах потом наша молитва постаје природна и нагонска" (Библијски речник, „Молитва," стр. 752). Заповеђено нам је да се увек молимо Оцу у име Сина (видети 3. Нефи 18:19-20). Обећано нам је да ако се искрено молимо за оно што је исправно и добро, и у складу је са Божјом вољом, бићемо благословљени, заштићени и усмеравани (видети 3. Нефи 18:20; УИЗ 19:38).

Откривење је комуникација Небеског Оца са својом децом на земљи. Када тражимо са вером можемо примити откривење за откривењем и знање за знањем и сазнати тајне и оно што је мирољубиво, што доноси радост и вечни живот (видети УИЗ 42:61). „Тајне су оне ствари које се могу упознати и разумети само моћу Светог Духа" (видети Харолд Б. Ли, *Ye Are the Light of the World,* 1974. год., стр. 211).

Откривења о Оцу и Сину објављују се преко трећег члана Божанства, и то Светог Духа. Свети Дух је сведок и гласник Оца и Сина.

Обрасци које је Бог употребио при стварању земље поучни су док нам помажу да схватимо како да молитву учинимо садржајнијом. У трећем поглављу књиге Мојсијеве сазнајемо да су све ствари створене духовно пре него што су настале природно на земљи.

„А ево, гле, кажем вам, то је постанак неба и земље, тако су стварани у дан кад ја, Господ Бог, саздах небо и земљу.

Још није било никаква пољског грмља по земљи, још не беше никло никакво пољско биље, Јер ја, Господ Бог, створих о чему говорим духовно, пре неголи се оно наравно појави на површју земаљском." (Мојсије 3:4-5).

Из ових стихова сазнајемо да је духовно стварање претходило материјалном стварању. На сличан начин, садржајна јутарња молитва је значајан чинилац духовног стварања сваког дана – и претходи материјалном стварању или правом деловању током дана.

Као што је материјално стварање повезано са духовним стварањем и његов је наставак, тако се садржајне јутарње и вечерње молитве надовезују се једна на другу.

Размотрите овај пример. У нашем карактеру, у нашем понашању, или у вези са нашим духовним растом, могу постојати ствари у вези са којима је потребно да се саветујемо са Небеским Оцем у јутарњој молитви. После исказивања прикладне захвалности за добијене благослове, молимо се за разумевање, вођство и помоћ да чинимо ствари које не можемо учинити само сопственом снагом. На пример, док се молимо могли бисмо:

- Размишљати о оним приликама када смо се оштро или на неприкладан начин обраћали према онима које волимо највише.

- Признати да знамо боље од тога, али да не делујемо увек у складу са оним што знамо.

- Изразити кајање због својих слабости и због тога што се ревносније не одричемо природног човека.

- Решити да потпуније обликујемо свој живот према Спаситељевом.

- Молити за већу снагу да делујемо и постанемо бољи.

Таква молитва кључни је део духовне припреме за наше време.

Током дана чувамо молитву у свом срцу због непрестане помоћи и вођства – као што је Алма предложио: „Нека све мисли твоје буду Господу упућене” (Алма 37:36).

Током тог одређеног дана, примећујемо да постоје прилике у којима, када бисмо обично тежили да говоримо оштро, а то не чинимо; или бисмо могли бити склони бесу, али нисмо. (Разазнајемо небеску помоћ и снагу и понизно препознајемо одговоре на наше молитве. Чак и у том тренутку препознавања, нудимо тиху молитву захвалности.

На крају дана, поново смо на коленима и јављамо се нашем Оцу. Сагледавамо догађаје дана и исказујемо искрену захвалност за благослове и помоћ коју смо примили. Исказујемо кајање и, уз помоћ Духа Господњег, откривамо начине на које можемо да делујемо и постанемо бољи сутра. Тако се наша вечерња молитва надграђује на јутарњу молитву и њен је наставак. А наша вечерња молитва је, такође, припрема за садржајну јутарњу молитву.

Јутарње и вечерње молитве – и све молитве између – нису неповезани, изоловани догађаји; већ су повезане заједно сваког дана и кроз дане, недеље, месеце, па и године. То је делимично начин на који испуњавамо упозорење из Писама да се „увек молимо” (Јев по Луци 21:36; 3. Нефи 18:15, 18; УИЗ 31:12). Такве садржајне молитве помоћ су при добијању највиших благослова које Бог чува за своју верну децу.

Молитва постаје садржајна док имамо на уму наш однос са Божанством и пазимо на упозорење:

„Вапи Богу за *сво* издржавање своје. Да, нек *сви* кораци твоји буду за Господа, и куд год пођеш нека то буде у Господу. Да, нека *све* мисли твоје буду Господу упућене. Да, нека сва осећања срца твога заувек почивају на Господу.”

„Саветуј се са Господом у *свему* што чиниш, и Он ће те на добро упутити. Да, кад лежеш ноћу лежи за Господа да бдије Он над тобом за време починка твога. А кад ујутро устајеш нека ти срце буде пуно захвалности Богу. И будеш ли тако чинио, бићеш узвишен у последњи дан” (Алма 37:36-37; курзив додат).

Начело бр. 2 Молитва постаје садржајнија док изражавамо искрену захвалност.

За време наше службе на Бригам Јанг универзитету, у Ајдаху, сестра Беднар и ја смо често примали Врховне власти у свој дом. Наша породица научила је важну лекцију о садржајној молитви док смо једно вече клечали у молитви са једним чланом Већа дванаесторице апостола.

Раније тог дана сестра Беднар и ја били смо обавештени о изненадној смрти једног драгог пријатеља, и наша тренутна жеља била је да се помолимо за преживелог супружника и децу. Док сам позвао супругу да каже молитву, члан Дванаесторице, не знајући за трагедију, љубазно је предложио да у молитви сестра Беднар само искаже захвалност за примљене благослове и ништа не затражи. Његов савет био је сличан Алмином упутству члановима древне Цркве „да се моле без престанка и да исказују хвале у свему” (Мосија 26:39). Изненадна трагедија која се десила, која је изискивала благослове за наше пријатеље у тренутку нам се чинила хитнијом од изражавања захвалности.

Сестра Беднар одговорила је са вером у смеру који је примила. Захвалила се Небеском Оцу за садржајна и незаборавна искуства са тим драгим пријатељем. Пренела је искрену захвалност за Светог Духа и Утешитеља и за дарове Духа који нам омогућавају да се суочимо са недаћама и служимо другима. Најважније од свега, исказала је захвалност за план спасења, за помирбену жртву Исуса Христа, за Његово васкрсење и за обреде и завете обновљеног јеванђеља, који омогућавају породицама да вечно буду заједно.

Наша породица научила је из тог искуства велику лекцију о моћи захвалности садржајне молитве. Због те молитве и преко ње, наша породица је била благословљена надахнућем у вези са бројним стварима које су притискале наше мисли и потресале наша срца. Научили смо да нам је наша захвалност за план среће и за Спаситељеву мисију спасења пружила потребно уверење и ојачала наше поуздање да ће све бити добро са нашим драгим пријатељима. Такође смо примили увид у ствари за које треба да се молимо и на прикладан начин питамо са вером.

Најсадржајније и најдуховније молитве које сам чуо садржале су многе изразе захвалности и можда понеку молбу. Као што сам ја сада благословен да се молим са апостолима и пророцима, међу овим савременим вођама Спаситељеве цркве проналазим исте карактеристике какве је описао заповедник Морони у Мормоновој књизи: Ово су људи чија срца бујаше од захваљивања Богу своме за многе повластице и благослове које Он подари Његовом народу (видети Алма 48:12). Такође, они не гомилаху мноштво речи, јер им беше удељено шта ће да моле, и беху жељом

испуњени” (видети 3. Нефи 19:24). Молитве пророка су детиње у својој једноставности и моћне због своје искрености.

Док настојимо да своје молитве учинимо садржајнијим треба да се сетимо да „у ничему човек не вређа Бога, то јест ни против кога се гнев Његов не распаљује, доли оних који не признају у свему руку Његову и не слушају заповести Његове” (УИЗ 59:21). Допустите ми да предложим да ви и ја повремено понудимо молитву у којој исказујемо хвале и изражавамо захвалност. Не тражимо ништа; просто допустимо својим душама да се радују и теже да искажу захвалност са пуном моћу наших срца.

Начело бр. 3. Молитва постаје садржајнија док се молимо за друге са правом намером и искреног срца.

Молити Небеског Оца за благослове које желимо у својим личним животима је добро и прикладно. Међутим, молити се искрено за друге, за оне које волимо као и за оне који нас пакосно користе, такође је битан елемент садржајне молитве. Баш као што чешће исказивање захвалности у нашим молитвама увећава канал за откривење, тако и молитва за друге са свом енергијом наших душа увећава нашу способност да чујемо и да обратимо пажњу на глас Господњи.

Из Лехијевог примера из Мормонове књиге учимо значајну лекцију. Лехи је одговорио с вером на пророчко упутство и упозорења у вези са разарањем Јерусалима. Он се затим молио Господу „свим срцем својим, *у корист свога народа*” (1. Нефи 1:5; курзив додат). Као одговор на ову ревносну молитву, Лехи је био благословен сјајном визијом Бога и Његовог Сина и предстојећег уништења Јерусалима (видети 1. Нефи 1:6-9, 13, 18). Због тога се Лехи радовао и читаво срце му је било испуњено због онога што му је Господ показао (видети 1. Нефи 1:15). Молим вас да обратите пажњу на то да је визија дошла као одговор на молитву за друге, а не као резултат захтева за лично просвећивање или вођство.

Спаситељ је савршен пример за молитву за друге са искреном намером. У својој величанственој заложној молитви , изреченој ноћ пре његовог распећа, Исус се молио за своје апостоле и све свеце.

„Ја се за њих молим, Не молим се за свет, него за оне које си ми дао, јер су твоји.

Не молим пак само за њих, него и за оне који због речи њихове поверују у мене;

. . . да љубав којом ме љубиш у њима буде, и ја у њима” (Јев. по Јовану 17:9, 20, 26).

Током Спаситељеве службе на америчком континенту, упућивао је народ да размишљају о Његовим учењима и да се моле за разумевање. Исцељивао је болесне и молио се за народ користећи речи које нису могле бити записане (видети 3. Нефи 17:1-16). Утицај Његове молитве био је дубок: „Нико не може замислити радост која испуни душе наше док га слушасмо да се моли Оцу за нас” (3. Нефи 17:17). Замислите како би било чути Спаситеља света како се моли за нас.

Да ли наши супружници, деца и остали чланови породице исто тако осећају моћ наших молитви, понуђених Оцу ради њихових посебних потреба и жеља? Да ли нас они којима служимо чују како се молимо за њих са вером и искреношћу? Уколико они које

волимо и којима служимо нису чули и осетили утицај наших искрених молитви за њих, сада је време за покајање. Док подражавамо пример Спаситеља, наше молитве ће заиста постати садржајније.

Заповеђено нам је да се „увек молимо" (2. Нефи 32:9; УИЗ 10:5; 90:24) – гласно као и у [срцима нашим]; „Пред светом и у скровитости, на јавном месту и засебно" (УИЗ 19:28). Сведочим да молитва постаје садржајнија када се саветујемо са Господом у свим нашим поступцима, док исказујемо искрену захвалност, и док се молимо за друге са правом намером и чистог срца.

Сведочим да Небески Отац живи и да чује и одговара на сваку искрену молитву. Исус јесте Христ, наш Спаситељ и Заступник. Откривење је стварно. Пунина јеванђеља обновљена је на земљи у овом раздобљу. И то сведочим у свето име Исуса Христа, амен.

Поштујте свештенство и користите га исправно

Старешина Ричард Џ. Скот,
из Већа Дванаесторице апостола

Савршен модел коришћења светог свештенства је наш Спаситељ Исус Христ. Он је послуживао са љубављу, самилошћу и милосрђем.

Моја драга браћо, окупљени смо широм света у величанственом братству светог свештенства Божјег. Колико смо благословени да се налазимо међу малим бројем људи на земљи којима је поверено овлашћење да делују у име Спаситеља док благосиљају друге праведним коришћењем Његовог свештенства.

Питам се браћо, колико нас озбиљно размишља о непроцењивој вредности Ароновог и Мелхиседековог свештенства. Када узмемо у обзир како је мало људи који су живели на земљи, примило свештенство, и како је Исус Христ опуномоћио те појединце да делују у Његово име, треба да се осећамо дубоко понизнима и веома захвалнима за свештенство које носимо.

Свештенство је власт да се делује у име Божје. Та власт је неопходна за испуњење Његовог дела на земљи. Свештенство које носимо је поверен део вечне Божје власти. Када смо одани и верни, наше заређење у свештенство биће вечно.

Међутим, поверавање саме власти не значи само по себи и поверену моћ службе. Степен у ком можемо исказати моћ свештенства зависи од личне достојности, вере у Господа Исуса Христа, и послушности Његовим заповестима. Када је подупрто сигурним темељом познавања јеванђеља, наша способност да достојно користимо свештенство веома је увећана.

Савршен модел коришћења светог свештенства је наш Спаситељ Исус Христ. Он је послуживао са љубављу, самилошћу и милосрђем. Његов живот је неупоредиви пример понизности и моћи. Највећи благослови од коришћења свештенства долазе понизном службом другима без размишљања о себи. Слеђењем Његовог примера као верни, послушни носиоци, можемо имати приступ великој моћи. Када је потребно, можемо исказати моћ исцељења, благослова, утехе док верно следимо тихе подстицаје Духа.

Замолићу вас да на неколико минута замислите да смо ви и ја сами на тихом месту где атмосфера дозвољава вођство Светог Духа. Неки од вас периодично обављају интервју личне достојности док други имају позиве где се то ретко догађа. Хоћете ли на неколико минута замислити да ви и ја имамо приватан свештенички интервју?

Док заједно делимо те тренутке молим вас да размислите о својој личној достојности за коришћење свете власти коју држите. Такође ћу вас замолити да размислите о томе колико често користите своје свештенство да бисте благословили друге. Није ми намера да критикујем него да помогнем у увећању користи која потиче од вашег коришћења свештенства.

Да ли ваше личне мисли доприносе вођству Светог Духа или би им користило темељно чишћење? Да ли свој ум негујете маеријалом који уздиже или сте подлегли подстицају порнографске литературе на вебсајтовима? Да ли опрезно избегавате коришћење стимуланаса и супстанци које су у супротноси са Речју мудрости или сте направили неке по вама оправдане изузетке? Да ли најпажљивије контролишете оно што улази у ваш ум преко ваших чула вида и слуха да бисте били сигурни да је добро и уздижуће?

Ако сте разведени, да ли задовољавате стварне финансијске потребе своје деце, не само минимално законско потраживање?

Ако сте у браку, да ли сте верни својој супрузи ментално као и физички? Да ли сте одани својим брачним заветима никада се не укључујући у разговор са другом женом који не бисте желели да ваша жена чује? Да ли сте љубазни и пуни подршке према супрузи и деци? Да ли помажете својој супрузи у обављању неких од кућних послова? Да ли спроводите породичне активности као што су проучавање Писама, породична молитва и породично кућно вече, или да ли ваша супруга попуњава празнину недостатка пажње коју ваше одсуство оставља у дому? Да ли јој кажете да је волите'

Ако се неко од вас осећа нелагодно у вези са неким од одговора која сте ментално дали на ова питања која сам поставио, предузмите кораке да се исправите. Ако имате проблемаса достојношћу, са свом нежношћу свог срца подстичем вас да одмах поразговарате са својим бискупом или чланом председништва вашег округа. Потребна вам је помоћ. То што вас мучи неће се исцелити само по себи. Занемаривањем ће се вероватно погоршати. Можда ће вам бити тешко да разговарате са својим свештеничким вођом, али ја вас подстичем да то учините одмах за ваше добро и за добро оних који вас воле.

Браћо, сада вам говорим о томе како свештенство треба користити да би благословило животе других, нарочито ћерки нашег Оца на Небу.

Проглас о породици каже да муж и жена треба да буду равноправни партнери. Сматрам да ће свака супруга у Цркви дочектати ту прилику са добродошлицом и подржати је. Да ли се то дешава или не зависи од мужа. Многи мужеви гаје однос равноправности са својом сапутницом, на обострану корист и благослов своје деце. Међутим многи не. Охрабрујем све мушкарце који невољно развијају једнакост са својом женом, да послушају савет надахнут од Господа и учине тако. Највећа корист од једнакости је када муж и жена траже Господњу вољу у доношењу важних одлука за себе и своју породицу.

Будите осетљиви на подстицаје Духа коришћењем те савршене повластице да делујете у Господње име преко свог свештенства. Будите свеснији тога како можете боље користити моћ свештенства у животима оних које волите и којима служите. Посебно мислим на особе као што је удовица у потреби која вероватно може имати користи од вас као носиоца свештенства који је пун разумевања и самилости. Многи од њих никада неће тражити помоћ. Будите свесни броја изазова са којима јој можете помоћи да се суочи у своме дому, као што су: олакшање неспокојства кроз надахнут свештенички благослов или потреба за малим поправкама.

Као бискуп можете преко осетљивих, пажљивих сестара Потпорног друштва сазнати потребе жена у вашем одељењу које нису благословене свештенством у дому. Кућном

посетом, сестре Потпорног друштва могу уочити потребе и препоручити вам решења. За ствари које нису у домену Потпорног друштва, можете позвати веће старешина или групу високих свештеника да би обезбедили помоћ према потреби.

Као бискуп, када саветујете мужа и жену који имају брачних проблема, да ли подједнако верујете изјавама жене као што верујете мушкарцу? Док путујем светом налазим да се неким женама не поклања довољно пажње у вези са тиме да на свештеничког вођу уверљивије делује син него ћерка Оца на небу. Та неравнотежа једноставно никада не сме да се деси.

Да ли неудате сестре примају обзир и пажњу коју заслужују када присуствују породичним одељењима? Да ли имају прилике за служење у значајним позивима где се осећају добродошлима и потребнима? Да ли примају потребну подршку свештенства?

Сврха свештеничке власти је да даје, служи, подиже, надахњује – не да спроводи неправедну контролу или силу. У неким култрурама традиција налаже да мушкарац има доминантну улогу сматрајући да има власт да контролише и уређује све породичне послове. То није Господњи начин. На неким местима жена је скоро власништво мужа, као да је један од његових поседа. То је окрутна, бескорисна, погрешна визија брака коју подржава Луцифер, коју сваки носилац свештенства мора одбацити. Заснована је ма лажној претпоствци да је мушкарац на неки начин супериорнији у односу на жену. Ништа не може бити даље од истине. Света писма потврђују да је Отац на Небу сачувао своју најизузетнију, најсавршенију творевину, жену, за крај. Тек пошто је све остало било завршено, створио је жену. Тек онда је дело проглашено завршеним и добрим.

О нашим супругама, мајкама, бакама и сестрама и другим важним женама у нашем животу, председник Хинкли је изјавио:

„Од свих творевина Свемогућег, ниједна није лепша, ниједна више не надахњује од дивне ћерке Божје која хода у врлинии са разумвањем зашто треба да чини тако, која поштује своје тело као свето и божанско, која негује свој ум у и стално проширује видике свог разумевања, негујући свој дух вечном истином."[1]

По божанском плану жена је сасвим различита од мушкарца на много начина.[2] Она је самилосна и тражи интерес других око себе. Међутим, та самилосна природа може бити пуна оптерећења за жене које пред себе стављу далеко више него што је могуће остварити, чак и уз помоћ Учитеља. Неке се обесхрабре зато што сматрају да не чине све што треба. Верујем да је то осећање које гаје многе достојне, успешне, посвећене жене у Цркви..

Стога, као муж или син, изразите захвалност за оно што ваша супруга и мајка чине за вас. Често им показујте своју љубав и захвалност. То ће живот учинити много богатијим, много пријатнијим и сврсисходнијим за многе ћерке Оца на Небу које ретко чују комплимент и захвалност за мноштво добрих ствари које чине. Када као муж осетите да је вашој жени потребна подршка, узмите је у наручје и реците јој колико је волите. Нека свако од нас увек буде нежан и захвалан за посебне жене које обогаћују наш живот.

Често се стварна вредност нечег не препознаје док нам се не одузме. Да бих то илустровао узмите у обзир човека који је због преступа изгубио коришћење свештенства. Касније му је враћено као део обнављања обреда које је стекао потпуним покајањем После обнове, окренуо сам се његовој супрузи и рекао: Желите ли благослов? Она је са ентузијазмом одговорила потврдно? Затим сам погледао у мужа, сада способног да користи свештенств и рекао: желиш ли да својој супрузи даш благослов? Речи не могу изразити дубока осећања таквог искуства и везе љубави, поверења, и захвалности коју је то створило. Не смете изгубити своје свештенство да бисте га потпуније ценили.

Познајем неизмерну радост и срећу који долазе због љубави, пажње и поштовања моје драгоцене супруге свим својим срцем и душом. Нека ваша употреба свштенства и третман важних жена у свом животу донесе и вама исто задовољство.

Као један од 15 апостола Господа Исуса Христа на земљи, изражавам своја осећања у погледу свештенства како је савршено изражено овом изјавом председника Хауарда В. Хантера:

Као посебним сведоцима за нашег Спаситеља, дато нам је огромно задужење да послужујемо послове Његове цркве и царства и послужујемо Његовим ћеркама и Његовим синовима где год да се налазе на површини земље. Због нашег позива да сведочимо, управљамо и послужујемо, од нас се тражи да упркос годинама, слабости, исцрпљености и осећању неподесности, обављамо дело које нам је Он дао до последњег даха."[3]

Бог ће нас држати одговорнима према томе како смо се опходили према Његовим драгоценим кћерима. Хајде, стога да се опходимо према њима онако како би Он желео. Молим се да нас Господ води да будемо надахнутији, осетљивији и продуктивнији са свештенством које носимо нарочито са Његовим ћеркама. У име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Гордон Б. Хинкли „Our Responsibility to Our Young Women," *Ensign*, септ. 1988. год., стр. 11.

2. Видети Мојсије 9:17-19; Мојсије 5:10, 11.

3. Хауард В. Хантер, „To the Women of the Church," *Ensign*, Nov 1992. год., стр. 96.

Наручје сигурности

Старешина Цеј Е. Џенсен,
из председништва седамдесеторице

Понизношћу и потпуним покајањем на причесном састанку, и достојним узимањем причешћа, можемо стално осећати то наручје [сигурности].

Вечерас говорим о Помирењу Исуса Христа и његовом значају за послуживање причешћа од стране носилаца Ароновог свештенства, о чему је тако моћно и тако дивно овог јутра подучавао старешина Оукс. Искористићу кратак стих из Писама који ми помаже да представим Спаситељеву милост. То је израз „наручје сигурности” (видети Алма 34:16).

Безбедни у Његовом наручју

Једна породица се фотографисала на видиковцу на северном ободу Великог кањона. Зачули су врисак и нагнули су се да би открили двогодишњу девојчицу која је пропала кроз ограду на гребен око 11 метара ниже. Малецка је покушала да се попне али су њени покрети учинили да клизне још даље, све док није била на 1,5 метар од опасног пада у провалију дубине 61 метар.

Деветнаестогодишњи младић по имену Јан видео је где се она налази и, користећи знање из обуке за ванредне ситуације, знао је како да поступи у овој ситуацији. Ово су његове речи: „Одмах ми је синуло и знао сам шта морам да урадим. Одложио сам своју камеру и успео се уз стазу до места где није било тако стрмо, попео се преко ограде, спустио се низ гомилу стења и кроз грмље, и пронашао је. Држећи је у наручју један сат, Јан је чекао све док се тим хитне помоћи није спустио са конопцима” како би их спасао („Спасите је!” *New Era*, септ. 2007. год., стр. 6). Израз „држећи је у свом наручју” привукао је моју пажњу зато што Писма говоре о рукама – рукама љубави, рукама милосрђа и рукама сигурности (видети 2. Нефи 1:15; Мосија16:12; Алма 5:33; УИЗ 6:20; и 29:1).

Израз из Писама „обгрљен у наручју сигурности” долази од Амулекове поруке Зорамцима о бескрајном и вечном Помирењу. Он је сматрао да је жртва Сина Божјег омогућила човеку да поверује у Христа да нас приведе покајању; (Алма 34:16; видети и стихове 9-15).

Поучавање неопипљивог са опипљивим

Да би се боље разумео израз „наручје сигурности” важно је запамтити да је Спаситељ користио опипљиве ствари, као што су новчићи, семе, овце, векне хлеба, риба и делови тела, како би подучио јеванђеоским начелима.

Руке су опипљиве и ми их користимо да искажемо привржeност и љубав. Када дођем кући из канцеларије обгрле ме опиппљиве руке моје супруге.   Руке љубави и сигурност осетио сам током своје службе у Латинској Америци преко уобичајеног поздрава, *un abrazo* или загрљаја.

Док сам размишљао како да друге са успехом подучавам Помирењу, израз „наручје сигурности" био је од користи. Када смо били крштени и примили Светог Духа полагањем руку, примили смо два обреда која нас уводе у наручје сигурности. Долазећи понизно и са пуним покајањем на причесни састанак и достојно узимајући причест, можемо сваки пут осетити то наручје.

Поређење причесног састанка са данашњим

Одсек 110 Учења и завета у наслову даје садржај за један од наших најзначајнијих стихова о уживању у наручју сигурности. На дан Шабата током посвећења храма у Киртланду, пророк Џозеф Смит је објаснио да су он и друге свештеничке вође послуживали причест Цркви.

Следећи овај свети обред, Џозеф Смит и Оливер Каудери повукли су се како би се насамо помолили. После молитве Спаситељ се појавио пред ова два човека и рекао: „Ево, греси су вам ваши опроштени, чисти сте преда мном, уздигните, дакле, главе своје и радујте се" (УИЗ 110:5).

След догађаја из храма у Киртланду 1836. год., подудара се са данашњим временом и повезан је са нама. Шабат за Шабатом млади носиоци свештенства послужују причест свецима, који долазе на причесни састанак у молитви, жудећи за духовним исцељењем, надајући се, молећи се да у својим душама и срцима чује ове речи: „Ево, греси су вам ваши опроштени, чисти сте преда мном, уздигните дакле, главе своје и радујте се" (УИЗ 110:5).
Старешина Далин Х. Оукс посведочио је да постоји духовно чишћење или исцељење повезано са причешћем. Причешће Господње вечере обнављање је завета и благослова крштења. Заповеђено нам је да се покајемо за наше грехе и приђемо Господу срца скрушена и духа раскајана и узмемо причешће. Код узимања хлеба ми сведочимо да смо вољни да на себе преузмемо име Исуса Христа и увек Га се сећамо и држимо Његове заповести. Када се покоравамо овом завету Господ обнавља прочишћавајући учинак нашег крштења. Начињени смо чистим и увек можемо имати Његовог Духа са собом" („Special Witnesses of Christ," *Liahona,* април 2001. год., стр. 14).

Учествовање носилаца Ароновог свештенства

Да би помогли члановима да потпуније приме то чишћење наручја сигурности, они који поседују кључеве власти и они који послужују причест треба да обезбеде да се следе општа упутства из црквеног приручника у вези са припремом, благословом и послуживањем причешћа. Сваки носилац свештенства треба да има на уму да делује у Господње име и буде понизан и достојанствен. Уопштено говорећи наши млади су узорни. Међутим, код оних који послужују причешће можемо повремено видети узнемиравајући тренд који сувише нагиње неформалности и немарности у одевању и изгледу.

Младићи, пре поласка у Цркву, молим вас да застанете пред огледалом и запитате се да ли је сваки део ваше спољашњости у реду? Још боље, позовите неког кога волите, као што је родитељ, да вас погледа још једанпут и уколико је нешто погрешно немојте се побунити против његовог савета.

Истинске слуге Исуса Христа прикладно су дотеране и одевене, одражавајући увек Његове стандарде, а не световну тежњу ка немарности. Пажљиво негујте сваки детаљ како бисте осигурали да Дух Господњи буде присутан. Одећа или спољашњост оних који послужују причешће не би требало да одвраћа пажњу оних који истински траже благослове безусловног помирења.

Једна тема откривена у порукама председника Монсона упућена носиоцима свештенства јесте да је привилегија носити свештенство. „То је овлашћење да служи, повластица да уздиже, и прилика да благослови животе других" („Our Sacred Priesthood Trust," *Liahona,* May 2006, 57). Сведочим да се ово односи на оне који послужују причешће.

Доживети наручје сигурности

Док сам служио као бискуп присуствовао сам благословима Помирења у животима чланова Цркве који су починили озбиљне преступе. Као судија у Израелу слушао сам њихове исповести и, када је било потребно, постављао забране пред њих, као што је не узимање причешћа неко време.

Један младић у нашем одељењу излазио је са девојком. Допустили су да се њихова привлачност отргне контроли. Дошао је код мене за савет и помоћ. На основу оног што је исповеђено и утицаја Духа на мене, између осталог, није му допуштено да узима причест неко време. Редовно смо се састајали како бих био сигуран да се одвија процес покајања, а након одређеног времена овластио сам га да поново може да узима причешће.

Док сам седео на подијуму моје очи су биле окренуте ка њему док је достојно узимао причест. Био сам сведок наручја милосрђа, љубави и сигурности које га је обгрлило док је исцељење Помирења грејало његову душу и подигло његов терет, имајући за последицу обећан опроштај, мир и срећу.

Помирење – увек присутна моћ

Доживео сам и имам сведочанство о истини којој је председник Пакер подучавао: „Из неког разлога мислимо да се Христово помирење односи *само* на крај смртничког живота код откупљења од пада, од духовне смрти. Много је више од тога. То је увек присутна моћ коју можемо призвати у свакодневном животу. Када смо исцрпљени или измучени, или оптерећени кривицом или тугом, Он нас може исцелити. Док ми не схватамо у потпуности како се остварило Христово помирење, можемо доживети мир Божји који „превазилази свако разумевање" („The Touch of the Master's Hand," *Liahona*, јул 2001. год., стр. 26).

Волим свог Небеског Оца и Његовог Сина Исуса Христа. Полажем своју веру, своју љубав и своју оданост, и своју посвећеност Њима. Сведочим да је Бог наш Небески Отац и да смо ми Његова деца. Износим сведочанство да је Помирење стварно и има моћ у нашим живота. Сведочим да је обновљено јеванђеље истинито. Те истине налазе се у Светим писмима, нарочито у Мормоновој књизи. У име Исуса Христа, амен.

Победити зло

Старешина Џејмс Џ. Хамула,
из Седамдесеторице

Поверено вам је да дођете на земљу у овим последњим данима да поново учините оно што сте већ учинили раније – да још једном изаберете добро над злим.

Вечерас се обраћам својој браћи у Ароновом свештенству. Жеља ми је да вам помогнем да више цените себе, своју сврху у животу, и како да успете у остваривању те сврхе.

Дошли сте на свет у најзначајније време. Улазимо у коначну завршницу великог рата. Овај рат је започео пре постанка овог света, и током светске историје пратиле су га ужасне последице. Говорим о рату између Христових следбеника и свих оних који Га се одричу као свог Бога.[1]

Јован Откровитељ је о овом рату написао:

„И поста рат на небу. Михаило и анђели његови ударише на аждаху, и би се аждаха и анђели њезини.

И не надвладаше, и више им се не нађе места на небу.

И збачена би аждаха велика, стара змија, која се зове ђаво и сотона, који вара сав васиони свет, и збачена би на земљу, и анђели њезини збачени бише с њом."[2]

Сотона је био тај који је изазвао овај предсмртнички рат. Учинио је то побунивши се против Очевог плана спасења за Његову децу и одбивши Христа који је био одређен да спроведе тај план. Трагично, трећина деце нашег Оца следила је Сотону.[3] Ипак, две трећине нису. Ви, млади моји пријатељи, били сте међу њима, и са њима сте дошли на земљу да наставите Очев план среће.

Нажалост, Сотонин рат се није завршио његовим избацивањем са неба. Као што је Јован приметио, Сотона и његови следбеници били су „збачени на земљу"[4] и дошли су овамо са великим гневом.[5] Докази њиховог гнева могу се видети у крви и ужасу који су погађали људе од почетка времена.

Толико су дубоке и распрострањене биле ране задате људима, да је сам Бог плакао док је премеравао стање човеково.[6]

Ми се сада налазимо у последњим данима световне историје ове земље. У времену које долази, Син нашег Оца вратиће се на земљу на којој је био одбачен и повратиће је као своју.[7] У тај дан ће савладати Сотону и његову војску и започети хиљадугодишњицу мира и праведности.[8] У ишчекивању тога дана, Бог је обновио своје царство на земљи последњи пут. То царство је Црква Исуса Христа светаца последњих дана, Saints.[9]

Мада је Божје царство на земљи било успостављено у прошлости, људи којима је царство претходно било поверено нису били у стању да га задрже. Међутим, овога

пута је другачије. Пророчко обећање је да овога пута Божје царство неће бити изгубљено већ да ће превладати свет.[10]

Да би се осигурао њен коначан успех, последња обнова Божјег царства започела је нечувеном духовном моћу[11], и подржава се том истом и још већом духовном моћу. Они који су сачувани да дођу у овим последњим данима и раде за нашег Оца и Његовог Сина неки су од најхрабријих и најплеменитијих синова и кћери нашег Оца. Њихова одважност и племенитост били су исказани у предсмртничкој борби са Сотоном. Тамо су, „пошто су били остављени да бирају добро или зло," „изабрали су добро" и показали „силно велику веру" и „добра дела."[12] Такве су особине које су сада потребне да подрже Божје дело на земљи и да спасу људске душе од све већег гнева противника.

Дакле, моји млади пријатељи из Аароновог свештенства, ви сте ти храбри и племенити синови нашег Оца! Ви сте снага Дома Господњег, ратници Његови![13] Ви сте они који су изабрали добро над злим и који су показали „силно велику веру" и „добра дела." И због своје личне прошлости, поверено вам је да дођете на земљу у овим последњим данима да бисте поново учинили оно што сте већ учинили раније – да још једном изаберете добро над злим, покажете силно велику веру, и чините добра дела – и да чините тако у корист царства Божјег на земљи и у корист људи!

Са Божјим царством обновљеним на земљи вашим доласком на свет, Сотона зна да „времена мало има."[14] Стога, Сотона гомила сва средства која су му на располагању да би вас навео у преступ. Он зна да ако може да вас наведе на преступ, може вас спречити да служите пуновремену мисију, да се венчате у храму и осигурате вашу будућу децу у вери, што све слаби не само вас, него и Цркву. Он зна да ништа не може уништити Божје царство „осим преступа Његовог народа."[15] Будите сигурни – фокус овог рата је сада на вама - вама који гледате да „држите заповести Божје и имате сведочанство о Исусу Христу."[16]

Дакле, моји млади пријатељи, треба да схватите да су наши дани сада, и да су дани који долазе, „тешки."[17] У вези са тим, председник Бојд К. Пакер је приметио:

„Не налазим ништа у историји Цркве или историји света што се може упоредити са нашим садашњим околностима. Ништа што се догађало у Содому и Гомору не превазилази безбожност и изопаченост која нас окружује сада."[18]
Говорећи о опасностима нашег времена, не намеравам да уливам страх већ разборитост. Бити разборит значи бити ревносан и озбиљан у процени својих околности, и пажљив и опрезан у мерењу последица својих дела. Разборитост, дакле, доноси добро расуђивање, као и одмерено понашање. Није ни чудо што пророци саветују младиће да буду разборити.[19] Сетите се Мормоновог опажања да оно што је Хеламанових 2 000 младих ратника учинило тако успешнима у бици није била само њихова храброст, снага и поузданост, већ њихова „разборитост."[20] Мормон је ценио ту особину јер је био благословен да је и сам поседује. Мормон је био онај коме су били поверени свети записи нефијског народа када је имао само 10 година јер је био „разборито дете" и „брзо је схватао."[21] Мормон је је напоменуо да га је у узрасту од 15 година „Господ походио" и он је „познао Исусову доброту" јер је био „разборит."[22]

Дакле, пошто улазимо у завршницу рата против Сотоне, будите разборити, млади моји пријатељи. Схватите да не смете узимати дроге, алкохол, или дуван. Не смете

учествовати у порнографији или другим неморалним активностима. Не смете лагати, варати, нити красти. Не смете користити погрешан, понижавајући или непристојан речник. Не смете своје тело ружити тетоважама и осталим начинима нарушавања тела. Не можете то чинити и бити победници у бици за своју душу, а камоли велики ратници у великој бици за душе све остале деце нашег Небеског Оца.[23]

Моји млади пријатељи, схватите да постоји само један начин да добијете рат против Сотоне, а то је да га поразите на исти начин на који је поражен у почетку. Када је победа у рату на небу била коначно остварена, чуо се јак глас који је објавио:

„Ево долази спасење и снага, и царство Бога нашег, и моћ Христа Његовог; . . .

јер они [односи се на Михаила и његове анђеле] га [односи се на ђавола] савладаше крвљу јагањчевом и речју сведочанства свога, јер не марише за живот свој, већ држаше сведочанство до саме смрти."[24] Не занемарите значај ове изјаве. Сотона је савладан у почетку (1) *вером* у Господа Исуса Христа и Његову помирбену жртву, (2) *сведочанством* о Оном који је постојано издржао до самог краја, и (3) личном *посвећеношћу* Господу и Његовом делу. Ако су то били начини да буде поражен у почетку, можете бити сигурни да је то поуздан начин да га поразите сада.[25]

Сада, можете се питати како стећи веру, сведочанство и посвећеност духа неопходне да се противник савлада. Дозволите ми да вас уверим да су ти квалитети већ у вама. Једноставно треба да их повратите. До тог краја, дозволите ми да дам три предлога.

Први, учините онако како је учинио млади Џозеф Смит. Пронађите тихо место и помолите се свом Оцу на Небу.[26] Чините то редовно и ревносно. Молитва претходи откривењу. Што је молитва редовнија и ревноснија, чешћа су откривења. Када се прими, откривење обезбеђује доказ или уверење о стварима које се не виде, што је темељ вере.[27]

Друго, научите да слушате глас Господњи. Он је миран, танак и попут шапата.[28] Долази у облику мисли, осећања и утисака. Да бисте чули такав глас, морате бити мирни и тихи у својој души, остављајући по страни претеран смех и лакомисленост.[29] Мада се не чини лаким на тај начин дисциплиновати свој живот, слушање Господњег гласа, драгоценог и пуног љубави, подржаће вас у свакој прилици и стога је вредно сваког напора.

Треће, будите послушни речи Господњој, онако како вам је дата. Његова реч вам неће само пружити љубав и утеху, него и непроменљиво поучити и исправити. Чините како вам Он заповеда, без обзира колико се тешким чини, и учините то одмах. Чињењем Господње воље, знање о Њему и љубав према Њему се повећавају у вашој души, што вас води до тога да будете спремнији да свој живот положите и следите Њега.[30]

Моја драга браћо из Ароновог свештенства, ово је ваше време! Немојте га протраћити! Будите разборити! Узмите „штит вере о који ћете . . . погасити све распаљене стреле нечастивога."[31] Затим, „борите се у доброј борби вере."[32] И када све то будете учинили, останите[33] мирни и „гледајте спасење Господње."[34] Уверавам вас да ће спасење доћи, избављајући вас и ваше од сваког зла. Тако сведочим у име Господа Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Видети 1. Нефи 14:10, 13 („има само две цркве; једна је црква Јагањца Божјег, а друга је црква ђаволова . . . [која] прикупи мноштва по целом лицу земаљском . . . за борбу против Јагањца Божјег").

2. Откривење Јованово 12:7-9.

3. Видети УИЗ 29:36.

4. Откривење 12:9.

5. Откривење 12:12.

6. Видети Мојсије 7:29, 36-37.

7. Видети Јев. по Матеју 21:33-44.

8. Видети УИЗ 88:110; Мојсије 7:64.

9. Видети Брус Р. Меконки, „The Caravan Moves On," *Ensign,* новембар 1984. год., стр. 84.

10. Видети Књ. пророка Данила 2:44-45; УИЗ 38:9--15; 82:24.

11. 12. Видети ЦС-И 1:18-19 (појава Оца и Сина Џозефу Смиту, било је прво такво појављивање од Еденског врта); ЦС-И 1:30-49 (Морони); УИЗ 27:7-8, 12-13 (Јован Крститељ, Петар, Јаков и Јован); УИЗ 110:11-16 (Мојсије, Илија, Илија Тесвићанин); УИЗ 128:19-21 („различити анђели, од Михаила, односно Адама, до данас").

12. Алма 13:3.

13. Видети УИЗ 101:55; 105:16.

14. Откривење 12:12.

15. Мосија 27:13.

16. Откривење 12:17.

17. 2. Посл. Тимотију 3:1.

18. Бојда К. Пакер, „The One Pure Defense," говор намењен ЦОС Наставника религије, 6. фебруар 2004. год., Саборна црква у Солт Лејку.

19. Алма је саветовао сваког од својих синова - Хеламана, Шиблона, и Коријантона - да „буду разборити" (Алма 37:47; 38:15; 42:31). Павле је такође упозоравао младиће да буду „разборити" (Посл. Титу 2:6). Уз то, Павле је и друге саветовао да буду разборити, нарочито бискупе. Посл. Римљанима 12:3; 1. Посл. Сол. 5:6, 8; 1. Посл. Тим. 3:2, 11; Посл. Титу 1:8; 2:2, 4, 12).

20. Видети Алма 53:20-21.

21. Мормон 1:2.

22. Мормон 1:15.

23. Видети Гордон Б. Хинкли, „An Unending Conflict, a Victory Assured," *Liahona,* јун 2007. год., стр. 2-7.

24. Превод Џозефа Смита, Откривење Јованово 12:9, 11.

25. Видети УИЗ 76:53 (они који баштине небеско царство „превладали вером"); 1. Посл. Јованова 5:4-5 („и вера је наша ова победа која победи свет" и „ који свет побеђује" је „који верује да је Исус син Божиј").

26. Видети Џозеф Смит - Историја 1:11-15.

27. Видети Посл. Јеврејима 11:1; Алма 32:21; Етер 12:6.

28. Глас Духа се описује као тихи ситан глас савршене благости, као шапат. Видети 1. Књ. о царевима 19:12; Хеламан 5:30; УИЗ 85:6.

29. Видети УИЗ 88:69, 121.

30. Видети Јев. по Матеју 16:24-25; Јев. по Јовану 7:17.

31. Посл. Ефесцима 6:16.

32. 1. Посланица Тимотеју 6:12.

33. Видети Књ. пророка Малахије. „Ко ће поднети дан доласка његовог?" (Откривење Јованово 6:17). Они који су узели „сво оружје Божје" и „учинили све" (Посл. Ефесцима 6:13).

34. 2. Књ. Мојсијева 14:13.

Подижите са места где стојите

Председник Дитер Ф. Ухдорф,
другиi саветник у Првом председништву

Сваки носилац свештенства стоји на јединственом месту и има значајан задатак који само он може обавити.

Вољена браћо, почаствован сам што сам са вама на овом окупљању свештеника из целог света. Заједно са вама захвалан сам за присуство нашег вољеног пророка, председника Томаса С. Монсона, и председника Ајринга. Браћо, захваљујемо вам се за вашу верност и моралну снагу. Заиста је привилегија и радост бити део овог великог братства.

Подижите са места где стојите

Пре неколико година у нашем састајалишту у Дармштату, у Немачкој, неколико браће је замољено да помере велики клавир из капеле у суседну културну дворану, где је био потребан за неки музички догађај. Нико од њих није био стручан у преношењу, и задатак ношења тог инструмента наклоњеног гравитацији кроз капелу и у културну дворану чинио се готово немогућим. Сви су знали да тај задатак захтева не само физичку снагу него и пажљиву координацију. Било је обиље идеја, али нико није успео да клавир одржи у доброј равнотежи. У више наврата, браћа су мењала места према снази, висини и годинама, али ништа није вредело.

Док су стајали око клавира, несигурни шта да ураде следеће, један мој добар пријатељ, брат Хано Лушин, проговорио је. „Браћо,” рекао је, „збијте се један до другог и подигните са места на ком стојите.”

Изгледало је сувише једноставно. Ипак, када је свако подигао са свог места, клавир се подигао са земље и покренуо ка културној дворани као сам од себе. То је био одговор на изазов. Било је просто потребно да стану један уз другог и подигну са свог места.

Често сам размишљао о једноставној идеји брата Лушина и био импресиониран том мудром истином. Вечерас бих желео да се надовежем на тај једноставан концепт „подигни на месту где се налазиш?”

Неки желе да воде, други желе да се сакрију

Иако се то може чинити једноставним, подизати са места на ком се налазимо начело је моћи. Већина носилаца свештенства које познајем схватају и живе према овом начелу. Они су вољни да засучу своје рукаве и крену на посао, о ком год послу да се ради. Са вером обављају своје свештеничке дужности. Величају своје позиве. Служе Господу служећи другима. Стоје једни уз друге и подижу са места на ком стоје.

Постоје, међутим, они који се понекад опиру овом начелу. А када то чине, чини се као да спадају у један од два табора: Или траже да руководе или траже да се сакрију. Жуде за круном или пећином.

Они који траже да воде

Они који траже да руководе се можда осећају способним да учине више од онога што се тренутно тражи од њих. Неки би могли помислити: „Да сам барем бискуп, могао бих решити несугласице." Они верују да њихове способности превазилазе њихов позив. Можда би, да су на неком значајном руководећем положају, вредно радили на решавању несугласица. Али они се питају; „Какав могући утицај могу имати као обичан кућни учитељ или саветник у председништву већа?

Они који гледају да се сакрију

Они који гледају да се сакрију можда осећају да су сувише заузети да би служили у Цркви. Када је потребно да капела буде очишћена, када је породици Марић потребна помоћ код пресељења, када их бискуп позива да подучавају разред, чини се да увек имају спреман изговор.

Пре двадесет година председник Езра Тафт Бенсон изнео је извештаје од бискупа и председника округа да неки чланови: „одбијају позиве за служење тврдећи да су 'сувише заузети' или 'да немају времена.' Други прихватају такве позиве, али одбијају да увеличају те позиве."

Председник Бенсон је наставио да говори: „Господ очекује од сваког од нас да има позив у Његовој цркви како би други могли бити благосиљани нашим талентима и утицајем."[1]

Необично је што је често главни узрок обе од ових тенденција – тежња за руковођењем и тежња за скривањем – могу бити исте: себичност.

Бољи начин

Постоји бољи начин, ком нас је подучавао сам Спаситељ: „И који хоће међу вама да буде први, нека вам буде слуга."[2]

Када тежимо да служимо другима, нисмо мотивисани себичношћу него милосрђем. То је начин на који је Исус Христ живео свој живот и на који носилац свештенства мора да живи свој. Спаситељ није бринуо за почасти од људи. Сотона Му је понудио сва царства и славу света, а Исус је одмах и у потпуности одбио понуду.[3] Током свог живота Спаситељ се сигурно често осећао уморним и под притиском, са ретким тренуцима посвећеним себи. Ипак, увек је одвајао време за болесне, тужне и занемарене.

Упркос овом светлом примеру, сувише лако и сувише често ухватимо себе како тражимо славу од људи уместо да служимо Господу са свом својом моћу, умом и снагом.

Браћо, када станемо пред Господа да нам се суди, хоће ли Он гледати на положаје које смо заузимали у свету или чак у Цркви? Мислите ли да ће Му те титуле које смо имали, осим „муж," „отац" или „свештенички вођа" значити много? Мислите ли да ће Он марити за то како нам је збијен распоред или на колико важних састанака присуствујемо? Мислите ли да ће наш успех са испуњавањем наших дана послужити

као оправдање што смо пропустили да проведемо време са својом супругом и породицом?

Господ суди толико другачије него што ми то чинимо. Он је задовољан великодушним слугом, не великашем који сам себи служи

Они који су понизни у овом животу носиће круне славе у следећем. Исус је подучавао овој доктрини када је испричао причу о богаташу који је био обучен у раскошну ланену одећу и свакодневно јео дивну храну, док је убоги Лазар чезнуо само за мрвицама са богаташевог стола. У будућем животу Лазар се појавио у слави поред Аврама, док је богаташ бачен у пакао, где је дизао поглед у агонији.[4]

Пример Џона Рова Мојла

Ова година обележава 200-годишњицу од рођења Џона Рова Мојла. Џон је био обраћеник Цркве који је напустио свој дом у Енглеској и путовао до долине Солт Лејка као део дружине са ручним колицима. Изградио је дом за своју породицу у градићу у долини удаљеној од Солт Лејк Ситија. Џон је био афирмисан секач камена и због своје вештине био замољен да ради на изградњи храма у Солт Лејку.

Сваког понедељка Џон је напуштао дом у два сата ујутро и пешачио шест сати како би био на време на послу. Петком би напуштао свој посао у пет сати увече и пешачио све до поноћи пре него што би стигао кући. То је чинио годину за годином.

Једног дана, док је обављао своје послове по кући, крава се ритнула и ударила га у ногу, проузрокујући компликовани прелом. Због ограничених медицинских средстава, једина могућност била је да се сломљена нога ампутира. Тако су Џонова породица и пријатељи због новчане оскудице, са тестером, одсекли његову ногу неколико сантиметара испод колена.

Упркос грубој операцији, нога је почела да зацељује. Када је Џон једном седео у кревету почео је да теше дрвену ногу са окретним зглобом који је служио као глежањ вештачком стопалу. Ходање на тој справи било је веома болно, али Џон се није предавао, јачајући своју издржљивост све док није могао да предузме путовање од преко 35 километара до храма у Солт Лејку сваке недеље, где је наставио са својим радом.

Његове руке су урезале речи „Светост Господу" које данас стоје као златни путоказ свима који посећују храм у Солт Лејку.[5]

Џон то није радио ради људске хвале. Нити се извлачио од свог посла, иако је имао разлог да тако учини. Он је знао шта је Господ очекивао од њега.

Годинама касније, Џонов унук, Хенри Д. Мојли, позван је за члана Већа Дванаесторице и, коначно, служио у Првом председништву Цркве. Служба председника Мојлија у овом позиву била је часна, али служба његовог деде Џона, мање јавна, исто је тако мила Господу. Џонов карактер, његова заоставштина жртвовања, служи као барјак верности и застава дужности према његовој породици и Цркви. Џон Роув Мојли разуме значење речи „подићи тамо где стојиш."

Пример Хеламанових 2.000 ратника

Појединачно признање је ретко показатељ вредности нашег служења. Ми не знамо, на пример, ни за једног од 2.000 Хеламанових синова. Као појединци они су безимени. Као група, међутим, њихова имена биће заувек упамћена због поштења, храбрости и спремности да служе. Заједно су остварили оно што нико од њих није могао остварити сам.

То је лекција за нас, браћу у свештенству. Када стојимо заједно и подижемо са места где стојимо, када бринемо више о слави краљевства Божјег, него за сопствени престиж или задовољство, можемо остварити много више.

Сваки позив је прилика да служимо и растемо

Ниједан позив није испод части. Сваки позив пружа прилику да служимо и растемо. Господ је организовао Цркву на начин који нуди сваком члану прилику за служење, које, за узврат, води ка личном духовном расту. Какав год да је позив, подстичем вас да га видите као прилику не само за јачање и благосиљање других, него и да постанете оно што Небески Отац жели да будете.

Када путујем до округа Сиона ради реорганизације председништва округа, понекад сам изненађен када ми, за време интервјуа, неки брат каже да је стекао утисак да ће он бити у следећем председништву.

Када сам први пут то чуо, нисам био сигуран како да реагујем.

Требало ми је неко време пре него што ми је Свети Дух пружио разумевање. Верујем да Господ има одређени позив за сваког човека. Понекад Он удели духовни подстицај, говорећи нам да смо достојни да примимо извесни позив. То је духовни благослов, нежна милост од Бога.

Али понекад не чујемо остатак оног што нам Господ говори: „Мада сте достојни да служите на том положају," може нам рећи, „ово није мој позив за вас. Моја је жеља да подижете тамо где стојите." Бог зна шта је најбоље за нас.

Задужење које само ви можете обавити

Сваки носилац свештенства стоји на јединственом месту и има значајан задатак који само он може обавити.

Сви смо ми чули приче о томе како председник Монсон посећује и благосиља старије и болесне, увек бринући о њиховим потребама и доносећи им ведрину, утеху и љубав. Председник Монсон има природан начин који чини да се људи осећају боље због себе. Зар не би било дивно када би председник Монсон могао да посећује и надгледа сваку породицу у Цркви?

Би. Али, наравно, не може - и не би требало. Господ то није тражио од њега. Господ је тражио од нас, као кућних учитеља да волимо и надгледамо нама додељене породице. То је дело љубави за вас посвећене кућне учитеље. Господ није тражио од

председника Монсона да организује и руководи нашом породичном кућном вечери. Он жели од нас, као очева, да то радимо.

Можда осећате да има других који су способнији или искуснији и могу испунити ваше позиве и задужења боље од вас, али Господ вам је с разлогом дао ваше одговорности. Можда постоје људи и срца која само ви можете досећи и додирнути. Можда нико више не би могао да то уради на исти начин.

Наш Небески Отац тражи да Га представљамо у племенитом делу досезања и благосиљања живота Његове деце. Он тражи од нас да останемо чврсти са моћу свештенства у нашим срцима и душама, и да у позив који тренутно имамо уложимо своје највеће напоре. Браћо, колико год да сте снажни не можете и не би требало да сами подижете клавир.
Исто тако, ниједан од нас не може нити треба да сам да покреће Госпдње дело. Али ако сви стојимо једни уз друге на месту које нам је Бог одредио и подижемо ту где стојимо, ништа не може зауставити ово божанско дело да не напредује.

Браћо, престанимо да стремимо и престанимо да се повлачимо.

Памтимо увек ову мудру лекцију да смо носиоци заставе Господа Исуса Христа, подржане од Светог Духа Божјег, верни и искрени до краја, сваки посвећен да дамо све од себе за Сион и будемо привезани заветом да стојимо збијени и подижемо ту где стојимо.

За то се молим, и у име Исуса Христа остављам вам своје благослове и своју љубав, амен.

НАПОМЕНЕ

1. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988. год.), 451-452; see also *Ensign,* „Provo Tabernacle Rededicated," дец. 1986. год., стр. 70.

2. Јев. по Матеју 20:27.

3. Видети Јев. по Матеју 4:8-10.

4. Видети Јев. по Луци 16:19-31.

5. Из Gene A. Sessions, изд., „Biographies and Reminiscences from the James Henry Moyle Collection," куцана копија, Црквена архива, Црква Исуса Христа светаца последњих дана, стр. 203.

„О ви који започесте”

Председник Хенри Б. Ајринг,
први саветник у Првом председништву

Наша моћ да носимо терете може бити увећана више него довољно да би испратила већу службу која ће се од нас тражити.

Моја драга браћо, вечерас желим да охрабрим носиоце свештенства који се понекад осећају преоптерећенима својим одговорностима. То је изазов о ком сам говорио раније. Враћам се на њега јер се тако често враћа у животе оних које волим и којима служим.

Већина вас је открила да ће вас ваше свештеничке дужности разапети до тачке када се питате да ли је то довољно. То се може догодити када се од вас тражи да говорите на конференцији округа пред стотинама људи. Од новог обраћеника се може тражити да се моли јавно или да поучава разред по први пут. За неке то може бити покушај да науче језик у центру за обуку мисионара. Ако вам то није представљало изазов, то ће се сигурно бити на улицама непознатог града када вас ваш председник мисије задужи да разговарате са сваком особом коју сретнете сведочећи о Спаситељу и обнови јеванђеља.

Можда ћете тада помислити: „Чим завршим мисију, биће ми лакше да будем веран носилац свештенства.” Али за неколико година наћићете себе да чак мање спавате ноћу, док се будете трудили да помогнете супрузи и беби, да будете љубазни и пуни љубави, журећи се да стекнете образовање, контактирате са члановима вашег свештеничког већа, можда им чак помажући у померању намештаја, и трудећи се да нађете времена да служите својим прецима у храму. Можда ћете задржати осмех на свом лицу са мишљу: „Када будем мало старији, будући да сам веран носилац свештенства неће бити толико захтевно. Биће лакше.”

Ви који сте мало даље одмакли на путу, смешите се јер знате нешто у вези са свештеничком службом. То је ово: што верније служите, Господ више тражи од вас. Ваш осмех одаје срећу јер знате да Он увећава нашу моћ да носимо тежи терет. Међутим, да би вам Он дао увећану моћ, морате се посветити служењу и вери до ваших крајњих граница, што је тежак део те стварности.

То је као јачање мишића. Морате напрезати своје мишиће како бисте их ојачали. Напрежете их до тачке исцрпљености. Они се затим обнављају и развијају већу снагу. Повећана духовна снага је дар од Бога који Он може дати када се до крајњих граница предамо у Његовој служби. Моћу помирења Исуса Христа, наши карактери се могу променити. Затим, наша моћ да носимо терете може бити увећана више него довољно да би испратила већу службу која ће се од нас тражити.

То ми помаже да разумем када видим неког другог који чини да свештеничка служба изгледа лака. Знам да су или прошли тешке тестове или их ти тестови очекују. Зато, уместо да им завидим, спреман сам да помогнем када им постане теже, јер сигурно хоће.

То тестирање наших граница у свештеничкој служби по Божјем плану је неопходно да би оспособило Његову децу да поново живе са Њим заувек.

Небески Отац воли своју децу. Понудио нам је вечни живот, да поново заувек живимо са Њим у породицама и слави. Да би нас оспособио да примимо тај дар дао нам је смртно тело, прилику да будемо искушани грехом, и начин да будемо очишћени од тог греха и устанемо за првог васкрсења. Он је дао свог Љубљеног Сина, Јехову, да нам то као наш Спаситељ омогући. Спаситељ је рођен у смртничком животу, био је искушаван, али никада није згрешио, а затим је у Гетсеманији и на Голготи платио цену за наше грехе тако да бисмо ми могли бити очишћени. Прочишћење може доћи само онима који имају довољно вере у Исуса Христа да се покају за грехе, буду очишћени обредом крштења, и склопе и држе завете да ће бити послушни свим Његовим заповестима. И тамо је требало да буде моћан непријатељ наших душа, Луцифер, који ће се са својим следбеницима немилосрдно трудити да зароби свако дете Божје да би му ускратио радост вечног живота.

У својој доброти и са великим поверењем, Небески Отац је, са Спаситељем, дозволио малом броју својих синова на земљи да носе свештенство. Ми имамо власт и моћ да делујемо у Божје име, да нудимо истинито јеванђеље Исуса Христа и његове обреде што је могуће већем броју деце Небеског Оца. Стога, можете разумети величину поверења које нам је Бог указао. И можете осетити његову савршену важност и отпор са којим се суочавамо.

Не изненађује што се с времена на време осећамо готово савладани. Ваша мисао: „Нисам сигуран да то могу," доказ је да разумете стварност тога шта значи носити свештенство Божје. Чињеница је да то не можете учинити сами. Одговорност је сувише тешка и сувише важна за вашу и моју смртничку снагу. Признање тога је темељ велике свештеничке службе.

Када нас обузму таква осећања неподобности, време је да се сетимо Спаситеља. Он нас уверава да тај рад не обављамо сами. Ту су стихови из Светих писама за стављање на огледало и за подсећање у тренуцима када сумњате у своју способност.

На пример, председник Томас С. Монсон сетио се обећаних речи Спаситеља док ме је пре шест месеци благосиљао да неустрашиво стојим у свом позиву када ми се чини тешким. Те Спаситељеве речи које је дао својој малој групи носилаца свештенства у овом временском раздобљу, дошле су пророку док је своје руке стављао на моју главу:

„И ко год вас прими, бићу и ја тамо, јер ја ћу ићи испред вас. Бићу вам здесна и слева, а Дух ће мој бити у срцима вашим, и анђели моји око вас да вас понесу."[1]

Обећање ког се председник Монсон сетио и цитирао испунило се у мом случају. Поверење је заменило сумњу, Дух је дошао, медицински помагачи надахнути, мој живот сачуван, а ја сам издржао. Због тог благослова председника Монсона, увек ће ми бити лако да се сетим Спаситеља и да имам поверења у Његово обећање да Он иде испред и поред нас у Његовој служби.

Знам да је обећање о анђелима који нас подижу истинито. Можда бисте желели да дозовете у сећање Јелисејево уверавање његовог уплашеног слуге. То уверење је

намењено нама када осећамо да смо скоро савладани у својој служби. Јелисије се сусрео са стварним и ужасним отпором:
„А ујутру слуга човека Божјега уставши изађе, а то војска око града и коњи и кола. И рече му слуга: јаох господару, шта ћемо сад?

А он му рече: не бој се, јер је више нашијех него њиховијех.

И помоли се Јелисије говорећи: Господе, отвори му очи да види. И Господ отвори очи момку, те виде, а то гора пуна коња и кола огњенијех око Јелисија."[2]

Као у случају тог Јелисијевог слуге, има их више са вама него оних које видите против вас. Неки од оних који су са вама биће невидљиви вашим смртничким очима. Господ ће вас подићи и понекад ће то учинити позивањем других да стану уз вас. Из тог разлога имамо већа. Из тог разлога вође већа гледају у лица и у очи на састанцима већа. Зато је на већима свештенства бискуп више од председавајућег. Он посматра лица свештеника. Имаћете таквог бискупа, или таквог председника већа старешина или таквог председника мисије. Он ће доћи да вам помогне и позваће друге да стану уз вас. Можда ће позвати правог сарадника да служи са вама у време када вам буде потребно.

То нас наводи на барем две ствари. Једна је да препознамо и прихватимо оне које је Господ послао да нам помогну. Друга је да у сваком задужењу видимо прилику да јачамо друге. Један председник мисије ми је једном испричао о мисионару коме је било додељено више од 12, 13 сарадника. Рекао ми је: „Сваки од тих сарадника је био близу да пре времена оде кући. Али нисмо изгубили ни једног."

Када сам ту задивљујућу чињеницу касније поменуо сараднику који је сачувао толико њих у тренутку њиховог оптерећења, добио сам одговор који ме је изненадио и поучио. Био је овај: „Мислим да то није истина. Никада нисам имао сарадника који је посустао."

Могу да видим да је председник мисије је био надахнут да с времена на време пошаље правог анђела. Можемо у својој служби очекивати да нам буде послата помоћ у право време који ће видети снагу у нама и подићи нас. И ми можемо очекивати да будемо особа коју ће Господ послати да охрабре друге.

Из искуства вам могу рећи нешто о томе како помоћи ако сте послати. Убрзо пошто сам био позван у Веће Дванаесторице, примио сам телефонски позив од председника Фауста, саветника у Првом председништву. Позвао ме је да дођем у његову канцеларију. Отишао сам мало забринут у вези са разлогом одвајања свога времена за састанак са мном.

После неколико шала, погледао ме је и рекао: Да ли се то већ догодило? Када сам погледао збуњено, он је наставио и рекао: „Посматрам те на састанцима. Чини ми се да осећаш да је твој позив изнад тебе, и да ниси квалификован."

Рекао сам да сам имао ту сумњу, као да сам ударио у зид. Очекивао сам да ће ме разуверити. Рекао сам му да сам захвалан што он зна за моје сумње и затражио сам помоћ. Али био сам изненађен његовим љубазним, чврстим одговором. Рекао је: „Не питај мене. Иди Њему." Затим је прстом показао према небу. Сада, годинама касније, седим у тој истој канцеларији. Када уђем у њу, погледам горе и сетим се њега и како ме

је поучавао примером како да помогнем онима који се осећају оптерећеним у Господњој служби. Пронађите начин да их са поверењем пошаљете Њему. Ако буду следили ваш савет, добиће снагу која им је потребна, и већу.

Много пута током вашег живота Господ вам је давао искуства да градите снагу, храброст, и одлучност. Он је знао колико ће вам бити потребно да Му служите. Нека од њих су можда дошла, као у мом случају, када сте стајали са другим носиоцима свештенства и наглас говорили:

„Стога ви, који започесте да служите Богу, гледајте да Му служите свим срцем, моћу, умом и снагом својом, да бисте беспрекорни пред Бога стали у последњи дан."[3]

Када сте се заветовали том високом стандарду и испунили га, Господ је градио поверење и снагу у вама да буде ту када вам буде потребна кад год будете позвани да служите вишем циљу од личног интереса. Осетио сам то једног блиставог пролећног дана на једном травњаку. Било ми је наређено да браним своју земљу. Тада нисмо били у рату, али кретао сам у непознату службу за коју сам знао да ће захтевати све што сам имао да понудим, можда и живот. Подигао сам своју руку заједно са другима да бих се заветовао да ћу бранити своју земљу са „истинском оданошћу и верношћу" и да „ту обавезу преузимам добровољно, без икакве менталне ограде или изговора; и да ћу потпуно и верно извршити дужности службе у коју ступам, стога помози Боже."[4]

Не сумњам да је моћ да одржим то обећање, које сам одржао, била усађена у мене од времена када сам био ђакон. Мојих првих година у свештенству, безброј пута сам присуствовао ономе што се тада звало „мисионарски опроштај." Сада има много оних који се одазивају позиву да служе, да им дозволимо да само кратко говоре на причесном састанку пре поласка. Али тада је цео причесни састанак био усредсређен на мисионара који је започињао своју службу. Увек је била укључена изабрана музика. Још увек могу да осетим оно што сам осећао када би квартет мисионара повратника певао:

„Ја ићи ћу где желиш, Господе," и речи настављају са обећањем „Ја рећићу мили Господе" и на крају „Бићу што желиш Ти."[5] Моје срце је у то време било узбуђено као што је и сада са убеђењем да је обећање истинито за мене и вас у свим службама свештенства. Открићемо радост одласком где Господ жели да служимо. Биће нам дато откривење да говоримо Његове речи позивајући децу Небеског Оца да се промене помирењем и да буду достојни да иду кући и живе са Њим. И осетио сам тада, као и сада, да Му наша верна служба омогућава да промени наша срца у припреми за Његово сарадништво и вечну службу.

Износим вам своје сведочанство да, када дамо све од себе у свештеничкој служби, Господ ће нам свима дати потребну храброст и уверење да Он иде са нама и да ће нас анђели подизати.

Сведочим да смо позвани од Бога. Ово је Његова истинита Црква и ви носите Његово вечно свештенство. Сведок сам да председник Томас С. Монсон држи све кључеве свештенства и да их користи данас на земљи. У име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. УИЗ 84:88.

2. 2. Књ. о царевима 6:15-17.

3. УИЗ 4:2.

4. „Oaths of Enlistment and Oaths of Office.”

5. „I'll Go Where You Want Me to Go,” *Hymns*, бр. 270.

Учити, радити, бити

Председник Томас С. Монсон

Научимо оно што треба да научимо, радимо оно што треба да радимо, и будимо оно што треба да будемо.
Вечерас сте били сведоци снаге два саветника у Првом председништву. Стојим пред вама и изјављујем да је Прво председништво јединствено под вођством Господа Исуса Христа.

Посебно желим да се захвалим овом хору мисионара. Доживео сам искуство за које мислим да би вас занимало, а можда би вам било и интересантно. Пре много година примио сам очајнички позив од вође центра за обуку мисионара. Рекао је: „Председниче Монсон, имам мисионара који одлази кући. Ништа га не може спречити да одустане.”

Одговорио сам: „То није ништа необично. Догађало се и раније. Који је његов проблем?”

Рекао је: „Позван је у мисију шпанског говорног подручја, и апсолутно је сигуран да не може да научи шпански.”

Одговорио сам: „Имам предлог. Сутра ујутру га пошаљите на час јапанског. А онда нека вам се јави до 12 часова.”

Следећег јутра је телефонирао у 10 сати! Рекао је: „Младић је сада са мном, и желео је да ме обавести да је апсолутно сигуран да може да научи шпански.”

Када има воље, има и начина.

Сада, док вам се обраћам вечерас, ви сте заиста царско свештенство, на многим местима окупљени у јединству. По свему судећи ово је до сада највећи скуп носилаца свештенства. Ваша посвећеност вашим светим позивима је надахњујућа. Ваша жеља да научите своју дужност је очигледна. Чистота ваших душа приближава небо вама и вашим породицама.

Много година свет је преживљавао тешке економске тренутке. Послови су пропадали, радна места се губила, а инвестирање је било ризично. Морамо бити сигурни да они за које смо одговорни не иду гладни, неодевени или не буду без склоништа. Када свештенство ове Цркве ради заједно, као један, суочавајући се са овим досадним околностима, блиска чуда се догађају.

Подстичемо све свеце да буду мудри у свом планирању, да буду штедљиви у свом начину живота и да избегавају сувишне и непотребне дугове. Тако се воде финансијски послови Цркве, јер смо свесни да ваша десетина и остали доприноси нису дошли без жртве и они су свети.

Направимо од својих домова уточишта праведности, места молитве и боравишта љубави, да бисмо могли заслужити благослове који могу доћи једино од нашег Небеског Оца. Потребно нам је Његово вођство у нашим свакодневним животима.

У овом многобројном мноштву налази се свештеничка моћ и способност да се досегне и подели величанствено јеванђеље са другима. Као што је поменуто, имамо руке да подигнемо друге из самодовољности и неактивности. Имамо срца да верно служимо у својим свештеничким позивима, и тако надахнемо друге да ходају узвишењем и избегавају мочваре греха, које прете да прогутају многе. Вредност душа је заиста велика у очима Божјим. Наша је драгоцена привилегија, наоружаним овим сазнањем, да направимо разлику у животима других. Речи из књиге Језекиља могле би се добро односити на све нас који следимо Спаситеља у овом светом делу:

„И даћу вам ново срце, и нов ћу дух метнути у вас, . . . И дух свој метнућу у вас, и учинићу да ходите по мојим уредбама и законе моје да држите и извршујете."

„И наставићете у земљи коју сам дао оцима вашим, и бићете ми народ и ја ћу вам бити Бог."[1]

У којој мери ми заслужујемо ово обећање? Шта ће нас квалификовати да примимо овај благослов? Постоји ли водич који треба да следимо?

Могу ли да предложим три неодложне ствари за наше размишљање. Оне се односе како на ђакона, тако и на високог свештеника. Оне су нам на дохват руке. Милостиви Небески Отац ће нам помоћи у нашем трагању.

Прво, ***научимо оно што треба да научимо***.

Друго, ***урадимо оно што треба да урадимо***.

Треће, ***будимо оно што треба да будемо***.

Размотримо ове циљеве, како бисмо могли бити корисне слуге у очима нашег Господа.

Прво, ***научимо оно што треба да научимо***. Апостол Павле указао је на нужност наших настојања да учимо. Филибљанима је рекао: „Једно пак чиним: што је за мном заборављам, а стремим за оним што је преда мном, и трчим према циљу ради награде небескога призвања Божијега у Христу Исусу."[2] А Јевреје је подстицао: „Одбацимо . . . грех; . . . хитајмо у подвиг . . . који нам предстоји, Гледајући [пример] на Исуса, Начелника и Свршитеља вере."[3]

Председник Стефан Л. Ричардс, који је дуго година служио у Већу дванаесторице апостола, а затим у Првом председништву, често је говорио носиоцима свештенства и истицао своју филозофију која се односи на њега. Изјавио је: „Свештенство се обично дефинише као 'Божја моћ удељена човеку.' " Ова дефиниција је, мислим, исправна.

Наставио је: „Али из практичних разлога желим да свештенство дефинишем са становишта служења, и ја га често зовем 'савршеним планом службе.' Тако чиним, јер ми се чини да само кроз коришћење божанске моћи додељене мушкарцима, они могу свакој нади дати пун значај и виталност овог даривања. Оно је инструмент службе. . . а

човек који пропусти да га користи спреман је да га изгуби, јер нам је јасно речено откривењем да онај ко га занемарује 'неће се сматрати достојним да стоји.' "[4]

Председник Харолд Б. Ли, једанаести председник Цркве и један од великих учитеља у Цркви, уклопио је свој савет у лако разумљиве изразе. Рекао је: „Видите, када неко постане носилац свештенства, он постаје заступник Господњи. Он треба да размишља о свом позиву као да је на Божјем задатку."[5]

Сада, неки од вас могу бити стидљиви по природи или себе сматрати неадекватним да бисте на позив одговорили потврдно. Запамтите да ово дело није само ваше и моје. То је Господње дело, а када смо на Господњем задатку, имамо право на Господњу помоћ. Запамтите да ће Бог ојачати плећа како би издржала терет постављен на њих.

Док званична учионица може понекад бити застрашујућа, нека од најефектнијих учења дешавају се изван капеле или учионице. Добро се сећам, пре неколико година, чланови који су носили Ароново свештенство жељно су чекали годишњу прославу обнове Ароновог свештенства. Након укрцавања у аутобусе младићи из нашег округа путовали су 140 километара на север до гробља Кларкстон, где смо видели гроб Мартина Хариса, једног од три сведока Мормонове књиге. Док смо били окупљени око дивног гранитног обелиска који је оивичавао гроб, високи саветник је изложио биографију из живота Мартина Хариса, прочитао његово сведочанство из Мормонове књиге, а затим изнео сопствено сведочанство о истини. Младићи су слушали пуном пажњом, дирнути гранитним обележјем и размишљајући о речима које су чули и осећањима која су доживели.

У парку у Логану уживали су у ручку. Група младића је потом легла доле на травњак код храма у Логану и зурили горе у његове високе шиљкове(шиљке). Често би бели облаци пројурили поред врхова, померани благим поветарцем. Били су подучени сврси храмова. Завети и обећања постали су много више од речи. Жеља да се буде достојан отварања врата храма отворила је срца тој омладини. Небо је било веома близу. Учење онога што треба да научимо било је осигурано.

Друго, ***урадимо оно што треба да урадимо***. У откривењу о свештенству, датом кроз пророка Џозефа Смита, забележено као 107. одсек Учења и завета читамо о томе како „учење иде ка делању," да свако упозна своју дужност, и ради свом снагом у служби на коју је постављен.[6]

Сваки носилац свештенства који ноћас присуствује овој сесији има позив у ком служи, да искаже своје најбоље напоре у делу које му је додељено. Нема малог задужења у делу Господњем, јер свако има вечне последице. Председник Џон Тејлор нас је упозорио: „Уколико не величате своје позиве, Бог ће вас сматрати одговорним за оне које сте могли спасити да сте обавили своју дужност. А ко од нас може себи приуштити да буде одговоран за одлагање вечног живота људске душе? Ако је велика радост награда за спашавање једне душе, колико онда страшно мора бити кајање оних чији су временски напори допустили једном Божјем детету да оде неупозорено или непотпомогнуто, тако да мора да чека док наиђе неки поуздани слуга Божји."

Ова стара изрека је увек тачна: „Уради своју дужност најбоље што можеш; остало остави Богу."

Највећи део службе носилаца свештенства остварује се тихо, без фанфара. Пријатељски осмех и топао загрљај, искрено сведочанство о истини могу дословно подићи животе, изменити људску природу и спасти драгоцене душе.

Пример таквог служења било је искуство мисионара Џулиуса и Дороти Фусек, који су били позвани да служе двогодишњу мисију у Пољској. Брат Фусек је рођен у Пољској. Говорио је језик. Волео је народ. Сестра Фусек је била Енглескиња и мало је знала о Пољској и њеном народу.

Имајући поверење у Господа, преузели су своје задужење. Услови живота били су примитивни, рад усамљен, њихов задатак огроман. У то време није била успостављена мисија у Пољској. Задужење дато Фусековима било је да припреме пут, да би се могла установити мисија, да би други мисионари могли бити позвани да служе, да би људи могли бити подучавани, да би се обраћеници могли крстити, огранци оснивати и капеле могле подизати.

Да ли су старешина и сестра Фусек очајавали због огромног задатка? Ни за тренутак. Знали су да је њихов позив од Бога. Молили су се за Његову Божанску помоћ, и посветили су се свом послу из свег срца. Остали су у Пољској не две, него пет година. Сви постављени циљеви су остварени.

Старешина Расел М. Нелсон, Ханс Б. Рингер и ја придружили смо се старешини Фусеку, састали се са министром Адамом Вопатком из Пољске владе, и чули га кад је рекао: „Ваша Црква овде је добродошла. Можете градити своје зграде, можете слати ваше мисионаре. Добродошли сте у Пољској. Овај човек," показујући на Џулијуса Фусека, „је добро служио вашој Цркви. Можете бити захвални за његов пример и његово дело."

Попут Фусека, урадимо оно што треба да урадимо у делу Господњем. Онда можемо, са Џулијусом и Дороти Фусек поновити Псалм: „Помоћ је мени од Господа, који је створио небо и земљу . . . не дрема чувар твој. Гле, не дрема и не спава чувар Израелов."[8]

Треће, ***будимо оно што треба да будемо***. Павле је саветовао своје вољене пријатеље и сараднике Тимотејеве: „Буди пример вернима у речи, у живљењу, у љубави, у духу, у вери, у чистоти."[9]

Подстакао бих све нас да се молимо за наша задужења и тражимо божанску помоћ, како бисмо могли бити успешни у остварењу онога што смо позвани да радимо. Неко је рекао да препознавање моћи веће од самог човека ни на који начин га не умањује.[10] Он мора тражити, веровати, и надати се да ће пронаћи. Нема тако искрене молитве, на коју нећемо добити одговор: то је сам склоп филозофије вере. Божанска милост ће посетити оне који је понизно траже.

Из Мормонове књиге долази свеобухватни савет. Господ говори: „Стога, какви људи морате бити? Заиста, кажем вам, онакви као што сам ја."[11]

А какав је човек Он био? Какав је пример поставио у својој служби? Из Јев. по Јовану, 10. поглавље, учимо: „Ја сам пастир добри. Пастир добри живот свој полаже за овце.

А најамник који није пастир, коме овце нису своје, види вука где долази, и оставља овце, и бежи; и вук разграби овце и растера их.

А најамник бежи, јер је најамник, и не мари за овце.

Ја сам пастир добри и познајем своје, и моје мене познају.

Као што Отац познаје мене и ја Оца; и живот свој полажем за овце."[12]

Браћо, ***научимо оно што треба да научимо, урадимо што треба да радимо и будимо оно што треба да будемо.*** Тако чинећи, благослови небески ће нас похађати. Знаћемо да нисмо сами. Он, који примети када врабац падне, на свој начин ће нас признати.

Пре неколико година примио сам писмо од старог пријатеља. У том писму изнео је своје сведочанство. Желео бих да га вечерас поделим са вама, пошто илуструје снагу свештенства оног који је научио шта треба да учи, који је урадио оно што треба да ради, и који се увек трудио да буде оно што треба да буде. Прочитаћу делове писма од свог пријатеља Терона В. Борупа, који је умро пре три године у 90. години.
„У осмој години, када сам био крштен и примио Светог Духа, био сам веома импресиониран тиме да будем добар и способан да имам Светог Духа, да ми буде помоћ током живота. Речено ми је да Свети Дух борави само у добром друштву, а када зло уђе у наше животе, он одлази. Не знајући када ће ми требати његови подстицаји и вођство, трудио сам се да живим тако да не изгубим тај дар. Једном приликом ми је спасао живот.
Током II светског рата, био сам артиљерац у бомбардеру Б-24 борећи се на јужном Пацифику. Једног дана најављено је да би најдужи лет бомбардера икада остварен успео да уништи једну нафтну рафинерију. Подстицај Духа рекао ми је да ћу бити задужен за тај лет, али да нећу изгубити живот. У то време био сам председник групе СПД.
Битка је била свирепа док смо се борили над Борнеом. Наш авион су погодили авиони ловци и ускоро је избио пожар, а пилот нам је рекао да се припремимо да искочимо. Изашао сам последњи. На нас су пуцали непријатељски пилоти док смо падали. Имао сам проблем са надувавањем свог сплава за спасавање. Клатећи се горе-доле у води, почео сам да се давим и умирем. Истог тренутка сам се повратио и завапио: „Боже, спаси ме!" Поново сам покушао да надувам сплав за спасавање и тог пута успео. Са таман довољно ваздуха у њему да ме одржи на површини, успео сам се на врх сувише исцрпљен да се покрећем.
Лутали смо три дана по непријатељској територији са бродовима око нас и авионима изнад главе. Мистерија је како нису могли да виде групу са жутим сплавовима на плавој води. Дошла је олуја, а таласи високи десет метара скоро су покидали наше сплавове. Прошла су три дана без хране и воде. Остали су ме замолили да се помолим. Рекао сам да се молим и да ћемо стварно бити спашени. То вече угледали смо нашу подморницу која је дошла да нас спасе, али је прошла. Следећег јутра десило се исто. Знали смо да је то њен последњи дан у тој области. Затим је дошао подстицај Светог Духа. 'Имаш свештенство. Заповеди подморници да вас покупи.' Тихо сам се помолио у име Исуса Христа и моћу свештенства, да се врати и покупи нас. Кроз неколико минута били су уз нас. Када смо били на палуби капетан је рекао: 'Не знам како смо вас уопште нашли, јер вас нисмо ни тражили.' Али *ја* сам знао."[13]

Остављам вам своје сведочанство да је ово дело, у које смо укључени, истинито. Господ је на кормилу. Моја је искрена молитва да га можемо заувек следити и то молим у име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНА

1. Књ. пророка Језекиља 36:26-28.

2. Посланица Филибљанима 3:13, 14.

3. Посланица Јеврејима 12:1, 2.

4. Стефан Л. Ричардс, из Conference Report, април 1937. год., стр. 46.

5. *Stand Ye In Holy Places* (1974. год.), стр. 255.

6. УИЗ 107:99.

7. Џон Тејлор, „Discourse," *Deseret News,* 7. авг., 1878. год., стр. 2.

8. Псалми 121:2-4.

9. 1. Посланица Тимотеју 4:12.

10. Стефан Л. Ричардс, из Conference Report, окт. 1937. год., стр. 10.

11. 3. Нефи 27:27.

12. Јев. по Јовану 10:11-15.

13. Лична писма; курзив додат.

Наша срца сједињена у једно

Председник Хенри Б. Ајринг,
први саветник у Првом председништву

Свеци могу остварити сваку намеру Господњу када су потпуно сједињени у праведности.

Моја вољена браћо и сестре, радост је окупити се са вама на ово јутро Шабата. Живимо у различитим околностима. Доћи ћемо из сваке нације и различитог етничког порекла у царство Божје. И то проречено окупљање ће се убрзати.

Видимо пораст сукоба међу народима у свету око нас. Те поделе и разлике могу нас заразити. Зато је моја порука наде данас, да долази велики дан јединства. Господ, Јехова, вратиће се да живи са онима који су постали Његов народ и затећи ће их сједињене, једног срца, уједињене са Њим и са нашим Небеским Оцем.

Чули сте ту поруку о јединству од мене више пута. Вероватно ћу о њему говорити у будућности. Слушао сам о њему од сваког пророка Божјег током свог живота.

Молба за јединством била је последња порука коју се сећам да од председника Дејвида О. Мекеја. Господњи пророци су увек позивали на јединство. Наша потреба за тим даром и изазов да се оно одржи биће све већа у данима испред нас, у којима ћемо као народ бити припремљени за своју славну судбину.

Моја порука је да радимо боље. Очеви и мајке моле се за јединство у својим домовима и те молитве су услишене. Породице се заједно моле увече и ујутро. Био са позван да клекнем пред спавање са једном породицом када сам био гост у њиховом дому. Најмање дете је замољено да каже молитву. Молио се попут патријарха за сваку особу у породици, поименце. Отворио сам очи на тренутак да бих погледао у лица друге деце и родитеља. Могао бих рећи да су своју веру и своја срца удружили у тој молитви са малим дечаком.

Неке сестре Потпорног друштва молиле су недавно заједно док су се припремале да први пут посете једну младу удовицу чији муж је изненада умро. Желеле су да знају шта и како да заједно раде како би помогле да дом припреме за породицу и пријатеље који ће доћи у време сахране. Било је потребно да знају које речи утехе могу изговорити за Господа. Одговор на њихову молитву је дошао. Када су стигле до куће, свака сестра се покренула да доврши задатак. Кућа је била спремна тако брзо да су неке сестре зажалиле што не могу да учине више. Изговорене су речи утехе које су биле савршено прикладне. Пружиле су Господњу помоћ као једна, срца повезаних у јединству.

Видели сте доказ, као и ја, да се крећемо ка томе да постанемо једно. Чудо јединства додељује нам се када се молимо и радимо за њега на Господњи начин. Наша срца ће бити повезана у јединству. Бог је обећао те благослове Његовим верним свецима без обзира на њихове разлике у пореклу и без обзира на то какав се сукоб одвија око њих. Он се молио за нас, као и за своје следбенике, када је молио: „Оче, да сви једно буду.”[1]

Разлог због ког молимо и тражимо благослов, исти је разлог због ког га Отац удељује. Из искуства знамо да радост долази када смо благословени јединством. Као деца нашег Небеског Оца, чезнемо за том радошћу коју смо некад имали са Њим, у животу пре овог. Његова жеља да нам додели ту свету жељу за јединством потиче од Његове љубави према нама.

Он нам је не може доделити као појединцима. Радост јединства коју Он толико жели да нам да није појединачна. Морамо је тражити и заслужити са другима. Онда не изненађује што нас Бог подстиче да се сакупљамо да би нас благословио. Он жели да се окупљамо у породице. Основао је разреде, одељења и огранке и заповедио нам да се често састајемо. У тим сакупљањима, која је Бог осмислио за нас, лежи наша велика прилика. Можемо се молити и радити за јединство које ће нам донети радост и увећати нашу моћ да служимо.

Тројици Нефијаца Спаситељ је обећао радост у јединству са Њим као њихову коначну награду после њихове верне службе. Рекао је: „Имаћете пунину радости и седећете у царству Оца мога. Да, радост ваша биће потпуна, као што Отац мени даде пунину радости, и бићете као што сам ја, а ја сам као Отац, а Отац и ја једно смо."[2]

Господ нам је дао водиље да знамо шта да радимо како бисмо примили благослов и радост јединства које се увек увећава. Мормонова књига приповеда о времену успеха. Било је то у Алмине дане у Водама Мормоновим. Оно што су људи радили у тим тешким и опасним околностима даје нам усмеравање и охрабрење.

Све што су Алма и његов народ били надахнути да чине било је усмерено на помоћ људима да би одаберали да се њихова срца измене кроз Помирење Исуса Христа. То је једини начин на који Бог може доделити благослов да будемо једног срца.
У Мосији читамо:

„И назваху се они црквом Божјом, то јест, црквом Христовом, од тада па надаље. И догоди се да ко год се беше крстио моћу и влашћу Божјом прикључиваше се цркви Његовој.

И заповеди им да не поучавају ништа осим онога чему их он поучаваше, и што изговорише уста светих пророка.

Да, и заповеди им да ништа не проповедају осим покајања и вере у Господа који откупи свој народ.

И заповеди им да не буде међусобних сукоба, већ да сви једним оком напред гледају, имајући једну веру и једно крштење, имајући срца своја повезана у јединству и узајамној љубави.

И тако им заповеди да проповедају. И тако они посташе деца Божја."[3]

Из тог разлога је Алма заповедио свом народу да подучавају вери и покајању. Зато моја деца у свакој лекцији породичне вечери очекују да ћу ја пронаћи начин да неког охрабрим да сведочи о Спаситељу и Његовој мисији. Понекад су родитељи то чинили. У нашим најуспешнијим вечерима проналазили смо начин да охрабримо децу да то

раде, било износећи лекцију или одговарајући на питања. Када је изношено сведочанство о Спаситељу, Дух Свети је то потврдио. Тих вечери осећали смо да су наша срца повезана у јединству.

Као додатак обредима постоје начела која следимо, која нас воде ка већем јединству.

Једно од тих начела је откривење. Откривење је једини начин на који можемо знати како да заједно следимо вољу Господњу. За то је потребна светлост одгоре. Свети Дух ће сведочити нашим срцима и срцима оних који су окупљени са нама шта Он жели да чинимо. И држањем Његових заповести наша срца могу бити уједињена.

Друго начело које усмерава наш напредак да постанемо једно јесте да будемо понизни. Понос је велики непријатељ јединства. Видели сте и осетили његове ужасне последице. Само пре неколико дана посматрао сам када је двоје људи - добрих људи - започело са благим неслагањем. Отпочело је као дискусија о нечему што је истина, али је постало сукоб о томе ко је у праву. Гласови су се постепено појачавали. Лица су постајала руменија. Уместо разговора о чланку, ови људи су почели да разговарају о себи, износећи доказ тога зашто је њихов став, као одраз њихове велике способности и порекла, вероватно исправнији.

Осетили бисте знак за узбуну, као и ја. Видели смо последице тако трагичних конфликата, који уништавају живот. Ви и ја знамо људе који су напустили заједништво светаца због повређеног поноса. Срећом, видим све више и више вештих миротвораца који смирују узбуркане воде пре начињене штете. Ви можете бити један од тих миротвораца, било да сте укључени у сукоб или сте посматрач.

Један од начина на који сам видео да се то чини јесте да потражимо нешто око чега се слажемо. Да бисте били миротворац потребно је да имате једноставну веру, као деца Божја, да са свим нашим разликама, вероватно у чврстом ставу који заузимамо, има елемената истине. Велики миротворац, обновитељ јединства, је онај који нађе начин да помогне људима да виде ту истину коју деле. Та истина коју деле увек им је већа и значајнија него њихове разлике. Можете помоћи себи и другима да видите то заједничко тле, ако тражите помоћ од Бога а затим делујете. Он ће одговорити на вашу молитву, као што је на моју, да би помогао да се поврати мир.

То исто начело примењује се док градимо јединство са људима који су сасвим другачијег порекла. Деца Божја имају више тога заједничког него различитог. Па чак се и разлике могу посматрати као прилике. Бог нам помаже да разлике у другима видимо не као извор изазивања него као допринос. Господ вам може помоћи да видите и вреднујете оно што друга особа доноси, тамо где вама недостаје. Више него једанпут Господ ми је помогао да видим Његову љубазност дајући ми друштво некога чија је различитост била управо оно што је било потребно. Господњи начин је да нам дода нешто што нам недостаје да бисмо Му боље служили.

То води ка следећем начелу јединства. То је да говоримо добро једни о другима. Помислите на то када сте последњи пут питани за мишљење о томе како се неко други понаша у вашој породици или у Цркви. Мени се то десило више него једанпут прошле недеље. Постоје тренуци када морамо судити другима. Понекад се од нас захтева да такве судове изнесемо. Али чешће можемо да бирамо. На пример, претпоставимо да вас неко пита шта мислите о новом бискупу.

Док постајемо све бољи у грађењу јединства, када чујемо то питање помислићемо на стих:

„А сад, браћо моја, видећи да знате светло којим можете судити, а то светло је светло Христово, гледајте да не судите неправедно. Јер истим тим судом којим судите и вама ће бити суђено."[4]

Разумевање да видите друге у несавршеном светлу вероватно ће учинити да будете великодушнији у оном што говорите. У вези са тим стихом, можда сте чули да ваша мајка каже - моја је говорила: „Ако не можеш рећи ништа добро за неку особу немој рећи баш ништа."

То ће вам помоћи да гледате оно што је најбоље у бискуповим поступцима и карактеру. Спаситељ, као ваш брижни судија, свакако ће то учинити када буде судио о вашим и мојим поступцима. Стихови из Писама и оно што сте чули од своје мајке може вас потпуно довести до тога да опишете оно што је најбоље у бискуповом понашању и његовој доброј намери. Могу вам обећати осећај мира и радости када великодушно говорите о другима у светлу Христовом. Осетићете, на пример, јединство са тим бискупом и са особом која затражи ваше мишљење, не зато што је бискуп савршен, или зато што особа која вас пита дели ваше великодушне процене. Биће то зато што ће Господ допустити да осетите Његову захвалност што сте одабрали да одустанете од могућности да посејете семена раздора.

Морамо следити то исто начело као што Господ сакупља све више људи који нису као ми. Оно што ће нам постати очигледније јесте да Помирење доноси исте промене у свима нама. Постајемо следбеници који су кротки, испуњени љубављу, лаки да се умилостиве, и у исто време без страха и верни у свему. Још увек живимо у различитим земљама, али долазимо Христу кроз процес који нас мења. Духовним даровима постајемо оно што је апостол Павле видео:

„Јер кроз Њега имамо и једни и други приступ ка Оцу у једном Духу.

Тако, дакле, нисте више странци ни дошљаци, него сте суграђани светих и домаћи Божији."[5]

Уз јединство које све више видим, Господ ће моћи да обави оно о чему ће свет мислити као о чуду. Свеци могу остварити сваку намеру Господњу када су потпуно сједињени у праведности.

Председници земаља, гувернери и вође хуманитарних организација широм света похвалили су на, како сам чуо, речима попут ових: „Ваша Црква била је прва на терену да помогне када је дошла до катастрофе. Стотине ваших људи су стигли донели су са собом све што је потребно преживелима. Чак су донели сопствене шаторе и намирнице. Били су неуморни и ведри. Чинило се да знају где да иду и када." Затим долази редак који обично изгледа овако: „Ваша Црква зна како се организује да би ствари биле обављене."

Захваљујем им се не говорећи да чудо не лежи само у организацији, него у срцима људи. Свеци су дошли у име Господње да дају помоћ коју би Он дао. Дошли су

слушајући упутство од Господа изабраних вођа. Због тога што су њихова срца била повезана у јединству, њихова снага је била увећана.

Износим вам своје озбиљно сведочанство да ће се јединство које примењујемо увећати. Бог Отац живи. Он чује и одговара на наше молитве с љубављу. Спаситељ Исус Христ, васкрсли и славни, живи и пружа се ка нама са милошћу. Ово је Његова истинита Црква. Председник Монсон је живи пророк Божји. Ако смо од свег срца уједињени да му пружимо подршку, са вољном послушношћу да чинимо оно што Бог жели, кренућемо напред у моћи, где год Бог жели да идемо и постанемо оно што Он жели да будемо.

Остављам вам свој благослов да ћете уживати у јединству у својим домовима и у Цркви. И остављам вам Господње обећање да ћете имати праведну жељу у свом срцу за том радошћу у јединству. У свето име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Видети Јев. по Јовану 17:21; видети и УИЗ 50:43; 93:3.

2. 3. Нефи 28:10.

3. Мосија 18:17, 19-22.

4. Морони 7:18.

5. Посл. Ефесцима 2:18, 19.

Хришћанска храброст: цена следбеништва

Старешина Роберт Д. Хејлс,
из Већа дванаесторице апостола

Одговарање на оптужбе на Спаситељев начин

Окупили смо се заједно као једно, преузели смо на себе име Исуса христа, и хришћани смо. Једно од питања које бисмо поставили: зашто би онда неко желео да буде противник или да нас нападне, ако ми имамо ту Спаситељеву љубав? Недавно је група паметних, верних младих светаца последњих дана записала нека од питања која највише притискају њихове мисли. Једна сестра је питала: „Зашто се Црква активније не брани када је оптужују?"
На њено питање рекао бих да један од великих тестова смртног живота долази када се доводе у питање или критикују наша веровања. У таквим тренуцима можемо пожелети да одговоримо агресивно – да заузмемо одбрамбени став." Али то су значајне прилике да се повучемо корак уназад, помолимо и следимо Спаситељев пример. Запамтите да је и сам Исус био презрен и одбачен од света. А у Лехијевом сну они који су прилазили Исусу такође су подносили „ругање и упирање. . . прстом" (1. Нефи 8:27). „И свет их [моје ученике] омрзну," рече Исус, „јер нису од света, као ни ја што нисам од света" (Јев. по Јовану 17:14). Али када на оптужбе одговарамо као што је Спаситељ чинио, не само да постајемо христолики, ми позивамо друге да осете Његову љубав а такође и да Га следе.

Одговорити на христолик начин не може бити написано или засновано на формули. Спаситељ је одговарао различито у свакој ситуацији. Када се суочио са злим царем Иродом, остао је нем. Када је стајао пред Пилатом, изнео је једноставно и моћно сведочанство о својој божанској природи и намери. Суочавајући се са мењачима новца који су скрнавили храм, Он је употребио своју божанску одговорност да сачува и заштити оно што је свето. Подигнут на крст, Он је изразио неупоредив хришћански одговор: „Оче, опрости им, јер не знају шта чине" (Јев. по Луци 23:34).

Неки људи погрешно сматрају да су одговори као што су тишина, кроткост, праштање и изношење сведочанства пасивни или слаби. Али да би „љубили непријатеље "[наше], благосиљали оне који [нас] куну, чинили добро онима који [нас] мрзе, и молили се за оне који [нас] вређају и гоне (Јев. по Матеју 5:44) потребна је вера, снага и много хришћанске храбрости.

Пророк Џозеф Смит демонстрирао је ову храброст читавог свог живота. Иако је подносио тешке прогоне од људи свих сталежа, како од оних који су били религиозни тако и од оних који нису (Историја Џозефа Смита 1:27), није узвраћао или се препуштао мржњи. Попут свих истинских ученика Христових, чинио је оно што је и Спаситељ чинио, волећи друге на толерантан и самилостан начин. *То* је хришћанска храброст.

Када се не светимо – када окренемо други образ и одупремо се осећањима беса – такође стојимо уз Спаситеља. Исказујемо Његову љубав, која је једина моћ која може покорити непријатеља и одвратити наше оптужитеље а да их не оптужујемо за узврат. То није слабост. *То* је хришћанска храброст.

Током година научимо да изазови за нашу веру нису нови, и вероватно неће брзо нестати. Али *истински ученици Христови виде прилику усред отпора.*

У Мормоновој књизи пророк Абинади је био свезан и доведен пре злог цараНоја. Иако се цар снажно супростављао Абинадију и на крају га осудио на смрт, Абинади је, ипак, одважно подучавао јеванђеље и изнео своје сведочанство. Због тога што је Абинади искористио ту прилику, свештеник по имену Алма преобратио се јеванђељу и привео многе душе Христу. Храброст Абинадија и Алме била је хришћанска храброст.

Искуство показује да време негативног публицитета о Цркви може помоћи да се остваре Господње намере. 1983. год. Прво председништво написало је црквеним вођама: „Отпор може сам по себи бити прилика. Међу сталним изазовима са којима се суочавају наши мисионари је недостатак интересовања за религиозне ствари и за нашу поруку. Те критике стварају интересовање за Цркву. . . То пружа прилику члановима] да изнесу истину онима чија је пажња тако усмерена ка нама."

Можемо искористити такве прилике на много начина: љубазно писмо издавачу, разговор са пријатељем, коментар на блогу или реч разуверавања оном ко је изнео омаловажавајући коментар. Можемо одговорити са љубављу онима који су били под утицајем погрешних информација и предрасуда – који су „далеко од истине само зато што не знају где да је потраже" (УИЗ 123:12). Уверавам вас да одговарати на овај начин онима који нас оптужују никада није слабост. *То је* хришћанска храброст на делу.

Док одговарамо другима свака околност биће другачија. Срећом, Господ познаје срца оних који нас оптужују и како можемо најефикасније да им одговоримо. *Истински следбеници траже вођство Духа, примају надахнуће прилагођено сваком сукобу.* А у сваком сукобу *истински следбеници одговарају на начине који призивају Духа Господњег.* Павле је подсетио Коринћане да његово проповедање није било „убедљивим речима људске мудрости, него у показивању Духа и силе" (1. Коринћанима 2:4). Пошто та сила пребива у Духу Господњем, не смемо никада постати свадљиви док расправљамо о својој вери. Скоро сваки мисионар научи да када се препиремо око Библије Дух се удаљава. Спаситељ је рекао: „Онај који има дух препирке није од мене" (3. Нефи 11:29). Много тужније од оптужби према Цркви од оних који нису хришћани јесте када чланови Цркве реагују на такве оптужбе на не-христолик начи! Нека наши разговори са другима увек буду обележени плодовима Духа – „љубављу, радошћу, миром, трпељивошћу, благошћу, добротом, вером, кроткошћу [и] уздржаношћу" (Посланица Галатима 5:22, 23). Бити кротак, како је дефинисано у Вебстеровом речнику, је: исказати истрајност и стрпљење: Издржати увреду без отпора."[2] Кроткост није слабост. Она је симбол хришћанске храбрости.

То је посебно важно у нашим односима са члановима других хришћанских вероисповести. Наравно, наш Небески Отац је ожалошћен - а ђаво се смеје - када стално расправљамо о доктринарним разликама са својим хришћанским комшијама.

Ово није предлог да правимо компромисе у вези са нашим начелима. Не можемо мењати учења обновљеног јеванђеља, чак и када нас подучавање и покоравање њима чини непопуларним у очима света. Ипак, чак и када имамо потребу да износимо реч Божју са смелошћу, морамо се молити да се испунимо Светим Духом (видети Дела

апостолска 4:29, 31). Никада не би требало да одважност побркамо са Сотонином имитацијом надмоћи (видети Алма 38:12). Истински следбеници говоре са тихим уверењем, не разметљивом гордошћу.

Као истински следбеници, наш примарна брига мора бити добробит других, не лична заштита. Питања и критике дају нам прилику да допремо до других и покажемо да је Небеском Оцу и нама стало до њих. Наш циљ треба да је да им помогнемо да схвате истину, не да бранимо наш его или стичемо поене у теолошкој дебати. Наша искрена сведочанства најмоћнији су одговор који можемо дати онима који нас оптужују. А таква сведочанства могу бити рођена само у љубави и понизности. Треба да смо попут Едварда Партрица за кога је Господ рекао да му је срце чисто пред Њим, јер је попут Натанаила из давнина, који је без лукавства (видети УИЗ 41:11). Бити безазлен значи имати дечју невиност, бити спор на гнев и брз на праштање.

Ти квалитети најпре се науче у дому и породици, и могу се примењивати у свим нашим односима. Бити безазлен значи најпре тражити сопствену кривицу. Када нас оптуже, треба да се запитамо као што су чинили Спаситељеви апостоли: „Да нисам ја, Господе?" (Јев. по Матеју 26:22). Ако слушамо одговор дат Духом, можемо, ако је потребно, учинити исправке, извинити се, тражити опроштај и учинити боље.

Без лукавства, *истински следбеници избегавају да неоправдано осуде мишљење других.* Многи од нас негују снажна пријатељатва са онима који нису чланови наше Цркве – школским друговима, колегама с посла и пријатељима и комшијама широм света. Потребни су нам и ми смо потребни њима. Као што је председнк Томас С. Монсон подучавао: „Научимо да поштујемо друге . . . У нашем граду, нашој држави или нашем свету нико од нас не живи сам."[3]

Као што је Спаситељ показао са Иродом, *понекад истински следбеници морају показати хришћанску храброст ништа не говорећи.* Једном када сам играо голф случајно сам очешао велики дрвенасти кактус који као да је испаљивао бодље попут бодљикавог прасета. Бодље из биљке позабадале су се по целој мојој одећи, иако сам једва дотакао биљку кактуса. Неке ситуације су попут те биљке: само нас могу повредити. У таквим случајевима, боље је да држимо одстојање и једноставно се удаљимо. Док то чинимо неки могу покушати да нас испровоцирају да се укључимо у расправу. У Мормоновој књизи читамо о Лехонтију и његовим људима који су логоровали на брду. Издајник Амаликија затражио је од Лехонтија да „сиђе" и састане се с њим у долини. Али када је Лехонти напустио узвишење био је трован „у мањој мери" све док није умро а његова војска пала у руке Амаликија (видети Алма 47). Аргументима и оптужбама неки људи нас прогоне да напустимо узвишење. Узвишење је тамо где је светлост. То је место са ког видимо прву јутарњу светлост и последњу светлост увече. То је безбедно тле. Оно је истинито и на њему се налази знање. Понекад други желе од нас да сиђемо и придружимо им се, у теолошком смислу, у блату. Тих неколико свадљивих појединаца је одлучно да отпочне религијску борбу, преко интернета или лично. Увек боље стојмо на узвишенијем тлу узајамног поштовања и љубави.

Чинећи тако, следимо пример пророка Немије који је изградио зид око Јерусалима. Немијини непријатељи измолили су га да се састане са њима у равници, где „мишљаху зло по [њега]." За разлику од Лехонтија, међутим, Немија је мудро одбио њихову понуду са овом поруком: „У послу сам великом, зато не могу доћи. Јер би стао посао

кад бих га оставио да дођем к вама" Књига Немијина 6:2, 3). Пред нама је, такође, велики посао, који неће бити урађен ако допустимо себи да застанемо и препиремо се и будемо збуњени. Уместо тога морамо прикупити хришћанску храброст и кренути напред. Као што читамо у Псалмима: „Немој се жестити гледајући неваљале" (Псалми 37:1).

Зли ће увек бити уз нас у овом свету. Део великог теста смртничкого живота је да будемо у свету а да не постанемо попут света. У својој заложној молитви Спаситељ се молио нашем Небеском Оцу: „Не молим да их узмеш са света, него да их сачуваш од злога" (Јев. по Јовану 17:15). Али чак и када је Спаситељ упозоравао на прогон, обећавао је мир: „Мир вам остављам, мир свој дајем вам; . . . Нека се не збуњује срце ваше и нека се не боји" (Јев. по Јовану 14:27). Сведочим да ће се са огртачем Његовог мира на нама, испунити обећање Првог председништва: „Отпор који може изгледати велик за подношење биће благослов за царство Божје на земљи."[4]

Мојој радозналој сестри и свима који теже да сазнају како треба да одговоримо онима који нас оптужују, одговарам, ми их *волимо*. Које год да су расе, начела, вероисповести или политичког убеђења, ако следимо Христа и искажемо Његову храброст, морамо их волети. Ми не сматрамо да смо *бољи од* њих. Уместо тога, желимо да им својом љубављу покажемо *бољи пут* – пут Исуса Христа. Његови путеви воде до капије крштења, уског и тесног пута праведног живљења и храма Божјег. *Он је* „пут истина и живот" (Јев. по Јовану 14:6). Само кроз Њега можемо ми и сва наша браћа и сестре наследити највеће дарове које можемо примити – вечни живот и вечну срећу. Помоћи им, бити пример за њих, није за слабе. То је за снажне. То је за вас и мене, свеце последњих дана који плаћају цену следбеништва одговарајући на оптужбе са хришћанском храброшћу.

Завршавам чинећи Мормоново сведочанство својим:. „Гле, ученик сам Исуса Христа, Сина Божјег. Он ме позва да прогласим реч Његову међу Његовим народом, да би могли имати вечни живот" (3. Нефи 5:13). Износим своје посебно сведочанство о Њему – да наши животи могу бити вечни, јер је Његова љубав вечна. Да можемо да поделимо Његову вечну, безусловну љубав са нашом браћом и сестрама свугде, моја је понизна молитва у име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Писмо Првог председништва од 1. децембра, 1983. год.

2. Webster's Third New International Dictionary, 1986. год.

3. Томас С. Монсон, „In Quest of the Abundant Life," *Ensign*, март 1988. год., стр. 3.

4. Писмо Првог председништва од 1. децембра, 1983. год.

Бог воли сву своју децу и помаже им

Бискуп Кејт Б. Мекмалин,
други саветник у Председавајућем бискупству

Помоћ Небеског Оца нам је потребна. Важни извори те помоћи долазе преко наше службе другим људима, преко молитве и усредсређивањем на Христа.

Једна од доминантних истина обновљеног јеванђеља је да Бог живи и борави на Његовим небесима, да је узвишен човек са телом од „меса и костију,"[1] и да је Он јуче, данас и заувек исти, непроменљиви Бог,[2] извор свих врлина и истине.

Адам и Ева били су први од Његове смртничке деце на земљи. За њихово појављивање Он је рекао:

„да је створио човека по свом обличју, по обличју свог Јединорођеног Сина; мушко и женско.[3]

Ова истина уздиже људску породицу. Мушкарци и жене су дивна створења обдарена божанским особинама. У време Стварања Бог је уградио у Адама и Еву божанску способност да рађају децу по свом лику. Дакле, сви ми смо према Његовом лику.

Ми се, међутим, боримо са озбиљним смртничким слабостима и опасностима. Болест, старење и смрт су неизбежни. Невоље и туга део су животног путовања. Лично расположење, апетити и страсти вапе за задовољством.

Због свих ових и других разлога, потребна нам је помоћ Небеског Оца. Важан извор те помоћи долази кроз човеково служење свом ближњем.[4] Заповест је „Љуби ближњега свога као самога себе."[5] Пошто смо сви ми браћа и сестре, сви смо „ближњи" иако понекад раздвојени даљином, културом, религијом или расом. Пророк Џозеф је рекао: „Човек испуњен љубављу Божјом није задовољан када је само његова породица благословена, него то шири на цео свет, нестрпљив да благослови цео људски род."[6] Господ поставља пример, јер -

„Он чини оно што је добро међу децом човечјом; . . . и не одбија никога који к Њему дође, ни црнца ни белца, ни роба ни слободног, ни мушко ни женско. И сећа се Он незнабошца, и сви су пред Богом једнаки."[7]

Да бисмо давали другима на Господњи начин, настојимо да се бринемо за себе и жртвујемо се да бисмо помогли онима у потреби. Сиромашни раде за оно што приме а такође траже и бољитак других.[8] Овај модел је уз нас од почетка.[9]

Црквени план социјалне помоћи оличава тај божанск модел, и чланови Цркве га следе. Њихови приноси обезбеђују помоћ удовици, бригу за сироче и уточиште за настрадале.

Пре неколико година, један високо реномирани званичник из Кине, посетио је Солт Лејк Сити и говорио на Бригам Јанг универзитету. Сазнавши за црквени програму збрињавања, рекао је: „Када бисмо сви овако волели једни друге свет би био много мирније место."

Пост и давање у вредности оброка које нисмо појели како би помогли сиромашнима, привукло је његову пажњу. На крају своје посете на Тргу благостања, уручио је овај мали, црвени коверат – „црвени џеп." У Кини се „црвени џеп" даје као гест љубави, благослова и жеље за добру срећу. „Не садржи много," рекао је амбасадор, „али представља новац који сам уштедео пропуштајући доручак последња два јутра. Желео бих да дам свој посни принос Програму збрињавања Цркве."[10]

Црквени план збрињавања је надахнут од Бога. Његова начела темељна су за спасење човека.[11] Он је знак за служење, сведочанство свету да је Црква Исуса Христа обновљена. Он је небеска помоћ на стваран начин. Председник Томас С. Монсон је рекао: „Начела програма збрињавања . . . се , ѕене мењају. Неће се променити. Она су откривене истине."[12]

Још један битан начин да примимо Божју помоћ јесте преко молитве.

Заповеђено нам је да се молимо Богу, нашем Оцу, у име Исуса Христа. Савет је: „Иштите, и даће вам се; тражите, и наћи ћете; куцајте, и отвориће вам се."[13] Небески Отац одговара на све искрене молитве.

Као што Господњи пророк, председник Монсон саветује: „Понекад се чини да нема светла на крају тунела – нема зоре да раскине ноћну таму. . . . Осећамо се напуштенима, тужнима, самима. Уколико се нађете у таквој ситуацији, молим вас да се обратите Небеском Оцу с вером. Он ће вас подићи и усмерити вас. Неће увек уклонити ваше тешкоће, али ће вас утешити и водити с љубављу кроз било коју олују с којом се суочавате."[14]

Када се суочимо са извесним потребама, окренемо се неком облику молитве, која је доступна само под рукама оних који су овлашћени да послужују за Бога. Исус Христ је ишао „лечећи болесне, подижући мртве"[15] и уздижући очајне душе. А обновљеним јеванђељем дошла је и моћ свештенства и власт да се настави ово Господње дело.[16]

Када је неко болестан или у великој невољи, „позовите старешине цркве и допустите им да се помоле над њим, помазујући га уљем у име Господње: И молита вере сачуваће болесног, а Господ ће га подићи."[17] Верне старешине су овлашћене да раде оно што би Господ радио да је присутан.[18]

Када би се водио запис молитава на које је добијен одговор, свет не би могао да прими силне књиге. Од старешине Глена Л. Руда, из Врховних власти у пензији и драгог колеге, долази ово дргоцено сведочанство:

„Примио сам телефонски позив у ком ме члан шире породице обавестио да је једна 12-годишња девојчица по имену Џенис, у болници са критичним повредама. Њена мајка пожелела је да она прими свештенички благослов.

Старешина Коули и ја отишли смо до болнице. Ту смо сазнали детаље о удесу. Џенис је ударио градски аутобус. Задњи двоструки точкови прешли су преко њене главе и тела.

Старешина Коули и ја ушли смо у просторију где је лежала Џенис. Имала је сломљену карлицу, веома повређено раме, вишеструки прелом костију и тешке повреде главе које

нису могле бити излечене. Међутим, наш осећај је био да треба да јој помогнемо и благословимо је. Помазао сам је уљем а старешина Ковли је запечатио помазање. На снажан и одлучан начин благословио ју је да буде здрава и читава, и да живи нормалним животом. Благословио је да се опорави без дуготрајних последица од многобројних повреда. Био је то диван благослов и заиста величанствен тренутак."

Старешина Руд је наставио: „Ценис није померила ни један мишић дуже од месец дана. Никада нисмо губили веру. У благослову је речено да ће оздравити и да неће имати трајна погоршања."

Прошле су многе године од посете тој болници. Недавно сам разговарао са Ценис. Она сада има 70 година, мајка је 3 деце, бака 11 унучади. До данашњег дана није осетила ни један негативан ефекат своје несреће."[19]

Њено исцељење је само једно од многих. Али ниједно не представља веће сведочанство, од оног које се десило у болничкој соби са 12-годишњом девојчицом Ценис и две понизне Божје слуге, пре неких 58 година, није веће о томе како Небески Отац помаже Његовој деци кроз молитву.
Коначна помоћ од Небеског Оца долази нам преко Његовог Сина: „Јер Бог тако завоље свет да је Сина свога Јединороднога дао, да сваки који верује у њега не погине, него да има живот вечни."[20]

Са дубоком понизношћу у страхопоштовањем износим сведочанство о Господу, Исусу Христу. Тако чинећи подсећам се колико пажљиви морамо бити при коришћењу Његовог имена. Док Његов утицај, учења и спасење чине да Га волимо, добро би било да о Њему не говоримо као о неком ко је први комшија.

Он је Прворођени од Очеве духовне деце. Учинио је све за шта је био зарeђен да учини – отуда Му све ствари указују поштовање и носе сведочанство о њему.[21] Древним пророцима је рекао шта да запишу и своју вољу открива својим пророцима данас – а Он испуњава сваку реч.[22]

Постао од Бога, рођен од девице Марије, победио је смрт, помирио се за грехе света и донео спасење и живима и мртвима. Као наш ускрсли Господ, јео је рибу и мед у саћу са апостолима и позвао мноштво са обе хемисфере да осете ране у Његовим шакама, стопалима и слабинама како би могли знати да је Он Бог Израелов – Он је живи Христ.

Свима је објавио: „Ја сам васкресење и живот; Који верује у мене ако и умре, живеће. И сваки који живи и верује у мене неће умрети вавијек."[23]

Он је онај који поставља законе и наш судија, Откупитељ света. У време Његовог другог доласка „власт ће му бити на рамену, а име ће му бити Дивни, Саветник, Бог Силни, Вечни Отац, Кнез Мира."[24] О том сведочим у најсветије име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. УИЗ 130:22.

2. Видети УИЗ 20:17.

3. Мојсије 2:27; такође видети Прва књига Мојсијева 1:27.

4. Видети Мосија 2:17.

5. Јев. по Матеју 22:39.

6. *History of the Church*, 4:227.

7. 2. Нефи 26:33.

8. Видети УИЗ 56:16-18; 78:13-14; 104:13-18.

9. Видети Прва књига Мојсијева 3:19; Друга књига Мојсијева 23:10-11; Трећа књига Мојсијева 19:9-10; Јев. по Матеју 25:40; Мосија 4:16-27; Мојсије 4:25; 5:1.

10. Из Нил К. Њуел, „The Red Pocket," (необјављен рукопис, 1999. год.), стр. 1.

11. Видети Мосија 4:16-27.

12. Томас С. Монсон, „Guiding Principles of Personal and Family Welfare," *Tambuli,* феб. 1987. год., стр. 2;

13. Јев. по Матеју 7:7-8.

14. Томас С. Монсон, „Looking Back and Moving Forward," *Liahona,* May 2008. год., стр. 90.

15. Мосија 3:5.

16. Видети УИЗ 13; 27:12-13; 110:11-16; 128:20-21.

17. Посланица Јаковљева 5:14-15.

18. Видети 14:11-14; Чланци вере 1:7; Брус Р. Меконки, *Mormon Doctrine*, 2. изд. (1966. год.), стр. 345.

19. Из разговора са Гленом Л. Рудом; видети и Glen L. Rudd, *Treasured Experiences of Glen L. Rudd* (self-published manuscript, 199. год.), Црквена архива, Црква Исуса Христа светаца последњих дана, 270-272.

20. Јев. по Јовану 3:16.

21. Видети Мојсије 6:63.

22. Амос 3:7; УИЗ 1:38.

23. Јев. по Јовану 11:25-26.

24. 2. Нефи 19:6; такође видети Исаија 9:6

Повратак врлини

Илејн С. Далтон,
врховна председница Младих жена

Сада је време да свако од нас подигне и развије заставу свету, као позив за повратак врлини.

На прошлој Генералној конференцији, председник Монсон ме је позвао да будем нова врховна председница Младих жена. Док сам стајала у присуству Божјег пророка, када ми је давао ово свето поверење, заветовала сам се да ћу служити свим својим срцем, умом, и снагом. Пре овог позива, имала сам мали тањир на коме је био уписан мото који гласи: „Могу да радим тешке ствари." Тај мали тањир са тим малим мотом дао ми је снагу. Али ако бих сада могла да променим тај мото, гласио би: „У снази Господњој могу учинити *све*."[1] Данас се ослањам на ту снагу, док стојим за овом светом говорницом.

Прошлог априла, два дана након генералне конференције, одржале смо свој први састанак као ново подржано председништво.

Пешачиле смо до врха Ензајн Пика, погледале смо долину испод нас, и виделе храм са анђелом Моронијем како се пресијава на сунцу. Свакоме од нас је било јасно. Визија нашег председништва био је храм. Било је јасно и која је наша обавеза. Морамо „помоћи свакој младој жени да буде достојна да склопи и одржава свете завете и прими храмске обреде."[2]

Храм је разлог свега што радимо у Цркви.[3] Храм је био разлог због кога су наши преци пионири напустили своје изграђене домове и пошли на запад. Из тог разлога су трпели немаштину и чак смрти. Храмски завети су разлог што су, иако су сахрањивали бебе на путу, ти пионири могли да певају:

Хајдемо свеци, на напоран рад;
весело, хајде сви.[4]

Неки су све изгубили, али су дошли у долину имајући *све*, заиста – храмске обреде, свете завете, и обећање заједничког вечног живота у породицама.

Само два дана након што су свеци стигли у долину Солт Лејка, Бригам Јанг и његови сарадници су се попели на Ензајн Пик. На врху тог брда, развили су заставу – жуту памучну заставу на штапу, која симболизује знак или стандард народима.[5] Свеци су требали да буду светло, стандард. Прошлог априла, на врху Ензајн Пика, нас три жене такође смо развиле заставу, коју смо направиле од штапа и златног перуанског шала. То је био наш знак, наш стандард народима – *наша* застава која тражи повратак врлини.

Врлина је предуслов за улазак у Господње свете храмове, и за примање вођства Духа. Врлина „је модел мишљења и понашања, заснованог на високим моралним стандардима."[6] Подразумева чедност и моралну чистоћу. Врлина се развија из срца и разума. Негује се у кући. Представља хиљаде нагомиланих малих одлука и дела.

Врлина је реч коју не чујемо често у данашњем друштву, али латински корен речи *virtus* означава снагу. Честите жене и мушкарци поседују тихо достојанство и унутрашњу снагу. Сигурни су у себе, јер су достојни присуства и вођства Светог Духа.

Председник Монсон је саветовао: „Будите они који ће да заступају исправно, чак и ако сте усамљени у томе. Имајте моралну снагу да будете светло које ће други да прате. Нема вреднијег пријатељства од оног са вашом чистом савести, вашом моралном чистоћом — а какво је величанствено осећање знати да стојите на вашем одређеном месту чисти и са уверењем да сте достојни да тако чините."[7]

Да ли је могуће да смо полако постали мање осетљиви, мислећи да су високи морални стандарди старомодни и да нису значајни у данашњем друштву? Као што нас је старешина Хејлс недавно подсетио, Лехонти у Мормоновој књизи је имао одличан положај на врху планине. Он и они које је водио „беху чврсто одлучили" да неће сићи са планине. Била су довољна само четири Амаликијина обмањујућа покушаја, сваки смелији од претходног, да наведу Лехонтија да „сиђе у подножје брда"[8] И пошто је поверовао у Амаликијина лажна обећања, Лехонти је био трован „у мањој мери"[9] док није умро. Не само трован, већ „у мањој мери." Да ли се можда исто ово дешава данас? Да ли могуће да прво толеришемо, потом прихватимо, и временом се предамо пороцима који нас окружују?[10] Да ли је могуће да су нас заварали лажни узори и убедљиве медијске поруке, које нас терају да заборавимо свој божански идентитет? Да ли и нас трују у малим дозама? Има ли веће обмане од завођења омладине ове племените генерације да не чини ништа, или да буде превише заузета, те да никад не спозна истину садржану у књизи коју су написали за вас и за ваше време Божји пророци – Мормоновој књизи? Шта може бити већа обмана, него намамити жене, младе и старе, вас и мене, да толико будемо обузети собом, својим изгледом, својом одећом, својом фигуром и тежином, да изгубимо увид у своје божанско порекло и чињеницу да можемо да променимо свет управо у својим домовима кроз свој честити утицај? Има ли веће обмане од намамљивања мушкараца – младих и старих, носиоца светог свештенства Божјег – да гледају заводљиву порнографију, те се усредсреде на тело уместо на веру, да постану зависници порока уместо чувари врлине? Мормонова књига бележи причу о 2000 младих хероја чија им је врлина и чистоћа дала снагу да одбране завете својих родитеља и веру својих породица. Њихова врлина и посвећеност да буду верни истини у сва времена, променила је свет![11]

Искрено верујем да једна честита млада жена или млади мушкарац, вођени Духом, могу да промене свет, али да бисмо то учинили, морамо да се вратимо врлини. Морамо да се посветимо строгом тренингу. Као што је маратонац Џума Иканга рекао након што је победио на маратону у Њујорку: „Воља за победом, није ништа више до воља за припремом."[12] Сада је време да се припремимо, кроз развијање веће самодисциплине. Сада је време да постанемо „подобнији за царство."[13] Сада је време да одредимо своју путању и усредсредимо се на циљ. Повратак врлини морамо да започнемо појединачно, у својим срцима и у својим домовима.

Шта може свако од нас да уради како би започео свој повратак врлини? Ток и припрема програма ће бити јединствени за сваког од нас. Свој лични програм припреме сам засновала на упутствима која се налазе у Светим писмима: „Врлина нек краси мисли твоје непрестано;"[14] „држите се својих завета;"[15] „стојте на светим местима;"[16] „оставите по страни световне ствари;"[17] „верујте да се морате покајати;"[18] „увек Га се сећај и држи заповести које ти Он даде;"[19] и, „Ако има било шта честито,

лепо, на добром гласу, или хвале вредно . . . За тиме трагамо."[20] Сада, више него икада раније, време је да одговоримо на Моронијев позив да се пробудимо и устанемо и да се „држимо сваког доброг дара, а да се злог дара, нити ичег нечистог, не дотичемо."[21]

Недавно сам присуствовала благослову који је примила наша најмлађа унука. То је био свети призор за мене, када су мој муж и наш син, заједно са многим другим вољеним особама, окружили ово детенце. Била је тако елегантна сва обучена у бело – и није ни мало болело што је добила име по својим двема бакама! Али оно што ме је највише додирнуло, био је благослов који јој је дао њен отац, наш син Зек. Благословио је малу Анабел Илејн да може да разуме своје порекло као ћерке Божје, да ће да прати пример своје мајке, бака, и сестре, и да ће наћи велику радост, док буде живела честитим животом и припремила се да склопи и држи свете храмске завете. У том светом тренутку, помолила сам се да свака млада жена може бити окружена, ојачана и заштићена праведном свештеничком моћу, не само у тренутку рођења и примања благослова, већ кроз читав живот.

Током свечаног окупљања на прошлој конференцији, када је председник Ухдорф позвао да се подржи наш нови пророк и Прво председништво, посматрала сам целу конгрегацију браће носиоца свештенства како се подижу и стоје, и осетила сам вашу снагу и вашу свештеничку моћ. Ви сте чувари врлине.

Потом сам била преплављена осећањима када је рекао: „Молим младе жене да устану." Са свог седишта, видела сам све вас како устајете и стојите заједно. Данас, на свету не може бити моћније силе од врлине. Не смете никада потценити моћ вашег праведног утицаја.

Сведочим да је повратак врлини могућ, због Спаситељевог примера и „бесконачне врлине Његове велике помирбене жртве."[22] Сведочим да нећемо само бити способни и оснажени да чинимо не само тешке ствари, већ да чинимо *све* ствари. Сада је време за свакога од нас да устане и развије заставу свету позивајући да се врати врлини. Живимо тако да будемо оруђе у припреми земље за Његов други долазак, „да ми, када се он појави, будемо попут Њега . . . као што је Он чист."[23] У име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Видети Алма 20:4.

2. Писмо Првог председништва, 25. септембар 1996. год.

3. Видети Расел М. Нелсон, „Personal Preparation for Temple Blessings," *Liahona,* јул 2001. год., стр. 37.

4. „Хајдемо свеци," Химне и песме за децу, бр. 2

5. Видети Гордон Б. Хинкли, „An Ensign to the Nations," *Ensign ,* нов. 1989. год., стр. 52; и Boyd K. Packer, „A Defense and a Refuge," *Liahona,* нов. 2006. год., стр. 85.

6. Проповедај моје јеванђеље, (2004. год.), стр. 118.

7. Томас С. Монсон, „Примери праведности," *Liahona* , мај 2008. год., стр. 65.

8. Видети Алма 47:4-12.

9. Алма 47:18.

10. Видети Alexander Pope, *An Essay on Man*, посланица 2, редови 217-220.

11. Алма 53:20; видети и Алма 56.

12. Јума Икангаа, цитат из Michael Sandrock, *Running with the Legends: Training and Racing Insights from 21 Great Runners* (1966. год.), стр. 415.

13. „More Holiness Give Me," *Hymns* , бр. 131.

14. УИЗ 121:45

15. Видети УИЗ 25:13

16. УИЗ 43:32

17. УИЗ 25:10

18. Мосија 4:10.

19. УИЗ 20:77.

20. Чланци вере 1:13; видети и Римљанима 8:16; 1. Коринћанима 3:16; 1. Солуњанима 5:22; Јаков 4:6; Алма 37:36; Морони 10:32.

21. Морони 10:30, 31.

22. „*The Living Christ*: The Testimony of the Apostles," *Liahona,* април 2000. год., стр. 2.

23. Moroni 7:48; курзив додат.

19. УИЗ 20:77.

Божја истина ће изаћи на видело

Старешина М. Расел Балард,
из Већа дванаесторице апостола

Ово је Божје дело, а Божје дело неће бити узалудно. Али још увек има много тога што треба урадити.

Моја браћо и сестре, 19. јула ове године синови пионира из Јуте поставили су кип пророка Џозефа Смита и његовог наследника председника Бригама Јанга у This Is the Place у парку Херитаџ, у Солт Лејк Ситију. Та статуа под називом *Погледи упрти ка западу* показује та два велика пророка са мапом западних територија.

Многи људи, укључујући свеце последњих дана, заборављају да је Џозеф Смит био веома свестан да ће Црква на крају бити премештена на велики амерички запад. У августу1842. год. он је пророковао „да ће свеци наставити да подносе многе невоље и да ће доћи до Стеновитих планина, где ће многи отпасти, други ће бити усмрћени од наших прогонитеља или ће изгубити своје животе због изложености болестима, а неки ће преживети . . . да би изградили градове и да би видели како свеци постају силан народ усред Стеновитих планина” (*History of the Church,* 5:85).

Чак и Џозефови најближи сарадници у тим раним данима нису у потпуности разумели искушења која су свеци последњих дана требали да поднесу док се Црква развијала од својих скромних почетака раног 19. века. Али пророк Џозеф Смит је знао да ниједан непријатељ данас или у будућности неће имати довољно моћи да осујети или заустави намере Божје. Свима нама су познате његове проророчке речи: „Узор истине је подигнут; ниједна рука која није света не може зауставити ово дело од напредовања; прогони могу беснети, руље се могу удруживати, војске се могу окупљати, клевете могу опадати, али истина Божја ће смело напредовати, достојанствено и независно, док не продре на сваки континент, походи сваку област, уђе у сваку земљу и чује је свако ухо, док се Божје намере не остваре, и велики Јехова каже да је дело обављено” (*History of the Church,* 4:540).

Од организовања Цркве Исуса Христа светаца последњих дана 1830. године, прошло је скоро 18 деценија. 178 година посматрали смо испуњење пророштва и гледали смо „истину Божју” док иде „напред, смело, достојанствено и независно.”

Црква је своју прву деценију отпочела са само неколико чланова. Упркос снажном супротстављању, 597 мисионара било је позвано током 1830-тих, и 15.000 обраћеника било је крштено у Цркви. Сједињене Државе, Канада и Велика Британија, отворене су за проповедање Јеванђеља.

Током 40-тих година 19. века било је много обраћеника, док су прогони против Цркве, а нарочито против пророка Џозефа, наставили да бесне. Усред тих тешкоћа и упркос великим изазовима због путовања, обновљено Јеванђеље Исуса Христа наставило је да прекрива већи део земље кроз верну службу 1.454 мисионара који су били позвани током 40-тих година, а чланство у Цркви порасло је на више од 48.000. 27. јуна 1844. године, прогон Џозефа Смита је кулминирао када је руља убила њега и његовог брата у затвору у Кертиџу.

Убрзо након мученишта и испуњења Џозефове визије, Бригам Јанг и Црква почели су припрему за пресељење у Стеновите Планине. Оскудица, несрећа, смрт и отпадништво били су стални пратиоци. Ипак, дело је напредовало. Негде 1850-их год., 705 мисионара позвано је да служе у областима које су укључивале Скандинавију, Француску, Италију, Швајцарску и Хаваје. Мисионарски рад такође је почео у различитим деловима света као што су Индија, Хонг Конг, Тајланд, Бурма, Јужна Африка и западна Индија.

Међу верним обраћеницима из Скандинавије и Британије, крштеним током шесте деценије 19. века, били су они који су патили и умирали, на земљи и на морима, док су путовали да се придруже свецима овде у Стеновитим Планинама.

1875. год., првих седам мисионара позвано је у Мексико и тамо је дело било у замаху, иако усред револуције и других изазова. А само пре четири године, у 2004. год., Црква је достигла цифру од милион чланова у Мексику.

Вера светаца била је тестирана на сваком кораку, док их је Бригам Јанг водио да граде храмове и оснују више од 350 насеља на западу. У време смрти Бригама Јанга 1877. године, чланство светске Цркве је порасло на више од 115 000. Упркос свом прогону, Божја истина је заиста напредовала смело и достојанствено.

Време не дозвољава детаљан преглед раста Цркве током следећих неколико деценија. Али треба напоменути да је током 40-годишњег периода, од 1890. до 1930. год., док су Црква и њена доктрина још увек биле под ударом и нападом јавности, старешина Рид Смут био изабран за Конгрес Сједињених Држава и морао је да се бори за свој положај. Много тога је речено о Цркви и њеним учењима током тог времена – много тога болног и усмереног према председнику Џозефу Ф. Смиту и другим црквеним вођама. Међутим, неки новински чланци почели су да говоре о члановима Цркве као грађанима који потпомажу и добри су људи.

3. септемра 1925. год. Председник Хебер Џ. Грант најавио је да ће Црква почети са мисионарским радом у јужној Америци. Следећи Господњи образац да се обновљено јеванђеље пренесе свим народима, члан Већа дванаесторице апостола - мој деда по оцу, старешина Мелвин Џ. Балард - био је са другима послат у Јужну Америку да би посветио земљу за проповедање јеванђеља.

На Божићно јутро 1925. год. у Аргентини, старешина Балард посветио је државе Јужне Америке и отпочео мисионарски рад. Пре одласка наредног јула, прорекао је: Дело Господње ће неко време расти полако овде, као што храст расте полако из жира. Неће израсти за дан као сунцокрет који брзо расте, а потом умире. Али ће се хиљаде придружити Цркви овде. Поделиће се у више од једне мисије и биће једна од најјачих у Цркви. Дело овде је најмање што ће икада бити" (из „Melvin R. Ballard, *Melvin J. Ballard: Crusader for Righteousness* [1966. год.], стр. 84).

Свако ко је упознат са растом Цркве у Јужној Америци зна за испуњење тог пророштва. Данас само Бразил има преко милион чланова.

Током четири деценије, од 1930. до 1970. год., више од 106.000 мисионара позвано је да служе широм света. Црквено чланство се увећало четвороструко, на преко 2 800

000. Више од милон чланова је додато само током 60-их година. До 70-тих мисионари су служили међу 43 нације и на девет територија. Током 40-годишњег периода, јужноамеричке државе Чиле, Бразил, Уругвај, Парагвај, Еквадор, Колумбија, Перу и Венецуела, отвориле су за мисионарски рад. У Централној Америци слуге Господње отвориле су државе Панаму, Костарику, Гватемалу, Ел Салвадор, Хондурас и Никарагву. У Азији главни већи напори почели су да доносе род у Кореји, на Тајвану, у Сингапуру и на Филипинима.

Нигде није било лако. Искушења, препреке и прогони пратили су сваки покушај да се „Божја истина" донесе на сваки континент и државу како би „зазвонила у сваком уху." Ипак, ми смо напредовали са вером; с искушењима смо се суочавали, а невоље и препреке надвладавали.

Председник Спенсер В. Кимбал тражио је од чланова Цркве да увећају свој напор у ширењу и дељењу јеванђеоских истина. Затражио је од сваког округа у свету да повећа број мисионара, а он је увео у Цркву коришћење медија, како би помогли саопштавање наших порука стотинама милиона људи широм земље.

Током 12 година као председник Цркве, скоро 200.000 мисионара служило је пуновремене мисије. Чланство Цркве широм света готово се удвостручило, а број округа скоро утростручио. Мисионарски рад је поново отворен у многим земљама, и чудо обраћења дешавало се у многим земљама упркос сваком непријатељском покушају да осујети Господње дело или обесхрабри Господње раднике.

Прошло је нешто више од две деценије како је завршена овоземаљска мисија председника Кимбала. Током тог периода доживели смо незапамћено истакнути положај у заједници вера широм света. Вероватно не случајно, такође смо преко медија доживели незапамћене идеолошке нападе на наше људе, нашу историју и наша учења.

А ипак, Црква наставља да расте. Опет се чланство више него удвостручило – са око 5,9 милиона у 1985. год., на више од 13 милиона данас. А прошле године позван је да служи милионити мисионар.

Сада, моја браћо и сестре, моја намера у овом кратком прегледу Џозефове пророчке визије о судбини ове Цркве и њеног дословног испуњења током деценија, је да нас подсетим на ове једноставне истине:

„Дела и намисли, и накане Божје не могу се осујетити, нити се могу спречити.

Јер Бог не хода кривудавим стазама, . . . нити он одступа од онога што рече, његове су, дакле, стазе равне, а смер је његов вечити један след.

Сети се . . . да није осујећено дело Божје, него дело људско" (УИЗ 3:1-3).

Бог је говорио кроз Његовог пророка и најавио свету да је „подигнут барјак истине," и да „ниједна рука која није света не може зауставити да дело напредује." То је несумњива и неоспорна истина. То смо видели лично, из деценије у деценију, од времена пророка Џозефа Смита до времена председника Томаса С. Монсона. Прогони су беснели. Клевете и лажи, и лажно представљање покушали су да опадају. Али у

свакој деценији од времена обнове па надаље, Божја истина ишла је „напред смело, достојанствено и независно”. Мала Црква која је почела 1830. год. са само шачицом чланова порасла је на преко 13 милиона светаца последњих дана међу различитим народима широм света, а ми смо одлучни на свом путу да продремо до сваког континента, обилазећи сваки крај, обухватајући сваку земљу и одзвањајући у сваком уху.

Ово је Божје дело, а Божје дело неће бити узалудно. Али још увек има много тога што треба урадити, пре него што Велики Јехова најави де је дело обављено. Мада хвалимо и уважавамо те верне свеце који су нас довели до ове тачке јавне истакнутости, не можемо себи дозволити да будемо опуштени или задовољни.

Сви смо ми потребни, моја браћо и сестре, како бисмо завршили дело које су започели свеци пионири пре 175 година, и које су наредних деценија наставили да обављају верни свеци сваке генерације. Потребно је да верујемо као што су они веровали. Треба да радимо као што су они радили. Треба да служимо као што су они служили. И треба да победимо као што су они победили.

Наравно, наши изазови су другачији данас, али нису мање захтевни. Уместо беса руље суочавамо се са онима који стално покушавају да клевећу. Уместо крајње изложености и тешкоћа, суочавамо се са злоупотребом алкохола и дрога, порнографије, свих врста прљавштине, запуштености, похлепе, непоштења, и духовне равнодушности. Уместо породица које су искорењене и изгнане из својих домова, видимо институцију породице, укључујући божанску институцију брака, под нападом, док групе и појединци теже да умање значајну и божанску улогу породице у друштву.

Ово није наговештавање да су наши изазови данас много озбиљнији од изазова са којима су били суочени они који су живели пре нас. Само су другачији. Господ не тражи од нас да товаримо ручна колица; Он тражи од нас да утврдимо нашу веру. Он не тражи од нас да пређемо преко континента; Он тражи од нас да пређемо преко улице како бисмо посетили наше комшије. Он не тражи од нас да дамо сва наша световна добра за изградњу храма; Он тражи од нас да дамо од наших средстава и нашег времена упркос притиску модерног живота, да би се наставила градња храмова, а затим да редовно одлазимо у већ изграђене храмове. Он не тражи од нас да умремо мученичком смрћу; Он тражи од нас да живимо животом Његових ученика.

Ово је дивно време за живот и на нама је, браћо и сестре, да наставимо на богатој традицији ревносне посвећености која је била обележје претходних генерација светаца последњих дана. Ово није време за духовну слабост срца. Не можемо допустити да будемо површно праведни. Наша сведочанства морају се пробити дубоко, са духовним коренима чврсто усађеним у стени откривења. И морамо наставити да покрећемо дело напред као заветни, посвећени народ, са вером на сваком кораку, „све док се Божје намере не остваре и велики Јехова не каже дело је обављено.” Да тако буде са нама, моја је понизна молитва у име Исуса Христа, амен.

Пронаћи радост на путу

Председник Томас С. Монсон

Хајде да уживамо у животу док смо живи, проналазимо радост и делимо своју љубав са пријатељима и породицом.

Моја браћо и сестре, осећам се понизним док стојим пред вама овог јутра. Молим вас завашу веру и молитве за мене док будем говорио о овим стварима које су ми на уму и које осећам да треба да поделим са вама.

Почећу поменувши један од најнеизбежнијих аспеката нашег живота овде на земљи, а то је *промена.* Пре или касније сви ћемо чути неки облик познате пословице: „Ништа није тако стално као промена."

Током својих живота морамо се сусретати са променом. Неке промене су добродошле, неке нису. У нашим животима има изненадних промена, као што је неочекивана смрт вољене особе, непредвидива болест, губитак поседа који ценимо. Али већина промена догађа се вешто и полако.

Ова конференција обележава 45 година откако сам позван у Веће дванаесторице апостола. Као млад члан Дванаесторице у то време, угледао сам се на 14 изузетних мушкараца који су за мене били старији у Дванаесторици и Првом председништву. Један по један, сваки од тих мушкараца се вратио кући. Када је председник Хинкли преминуо, пре осам месеци, схватио сам да сам постао старији апостол. Промене током периода од 45 година које су се увећавале, сада се чине величанственим.

Следеће седмице сестра Монсон и ја ћемо славити 60. годишњицу брака. Кад погледам на наше почетке, схватам колико су се наши животи променили од тада. Наши вољени родитељи, који су стајали крај нас када смо започели наше заједничко путовање, преминули су. Наше троје деце, која су потпуно испуњавала наш живот годинама, одрасли су и имају сопствене породице. Већина наших унучади је одрасла, и сада имамо четворо праунучади.

Дан за даном, минут за минутом, секунду за секундом, прелазили смо пут од оног где смо били до овог где смо сада. Наравно, животи свих нас пролазе кроз сличне преокрете и промене. Разлика између промена у мом животу и промена у вашем само је у детаљима. Време никад мирно не стоји, мора постојано да се креће, а са тим кретањем долазе промене.

Ово је наша једна, једина шанса у смртничком животу – овде и сада. Што дуже живимо, боље разумемо да је живот кратак. Прилике долазе, а затим одлазе. Верујем да су, међу највећим лекцијама које треба да научимо током овог кратког боравка на земљи, лекције које нам помажу да направимо разлику између оног што је важно и онога што није. Ја вас молим да не дозволите да те најважније ствари прођу поред вас док планирате ту варљиву и непостојећу будућност када ћете имати времена да урадите све што желите. Уместо тога, пронађите радост на путу – сада.

Ја сам оно што моја Френсис назива „шоухоличар". Искрено уживам у многим мјузиклима, и један од мојих омиљених написао је амерички композитор Мередит Вилсон и зове се „Музичар." Професор Харолд Хил, један од главних ликова у шоу, износи упозорење које ћу поделити са вама. Он каже: „Гомилањем много сутра, открићете да сте сакупили много празних јуче."[1]

Моја браћо и сестре, не постоји сутра ког ћемо се сећати, ако не учинимо нешто данас.

Пример ове филозофије сам већ поделио са вама. Верујем да је вредна понављања. Пре много година, Артур Гордон је у једном националном магазину написао, а ја цитирам: „Када сам имао око тринаест година а мој брат десет, отац је обећао да ће нас повести у циркус. Али у време ручка зазвонио је телефон: Неки хитан посао захтевао је његово присуство у граду. Припремили смо се заразочарење. Затим смо га чули како говори у телефонску слушалицу: 'Не, нећу доћи. Мораће да сачека.' Када се вратио за сто, мајка се смешила. 'Знаш, циркус се стално враћа,' рекла је.

„'Знам,' рекао је отац, 'али детињство не.'"[2]

Ако имате децу која су одрасла и отишла, вероватно сте повремено осећали грижу савести због губитка и признања да нисте ценили то време у животу како је требало. Наравно, нема повратка, само напред. Уместо да се задржавамо на прошлости, треба да највише искористимо данас, овде и сада, чинећи све што можемо да бисмо обезбедили пријатне успомене за будућност.

Ако сте још увек у фази подизања деце, знајте да ће малени отисци по скоро свим тек очишћеним површинама, играчке разбацане по целој кући, гомиле и гомиле веша ког се треба латити, нестати сувише брзо и да ће вам – на ваше изненађење – веома недостајати.

Стрес у нашим животима се појављује без обзира на наше околности. Морамо изаћи са њим на крај најбоље што можемо, али му не смемо дозволити да стане на пут оном најважнијем – а оно што је најважније скоро увек укључује људе око нас. Често претпостављамо да они *морају* знати колико их волимо, али никада не треба да претпостављамо: морамо им омогућити да знају. Вилијам Шекспир је написао: „Они не воле оно што не показује њихову љубав."[3] Никада нећемо жалити због нежних речи или показане привржености. Уместо тога, наше жаљење ће доћи када те ствари изоставимо у нашим односима са онима који нам највише значе.

Пошаљите поруку пријатељу кога сте занемарили; загрлите своје дете, загрлите своје родитеље; чешће кажите „Волим те"; увек изразите своју захвалност. Никада не дозволите да проблем који треба решити постане важнији од особе коју треба волети. Пријатељи се селе, деца расту, вољени умиру. Тако је лако узети друге здраво за готово, до дана када оду из наших живота и ми смо остављени осећањима „шта да сам", или „само да сам." Писац Харијет Бичер Стоу је рекла: „Најгорче сузе проливене су на гробовима зог неизречених речи и необављених дела."[4]

1960-тих, током вијетнамског рата, члан Цркве, Џеј Хес, авијатичар, био је оборен негде изнад северног Вијетнама. Две године његова породица није имала појма да ли је мртав или жив. Његови отмичари у Ханоју коначно су му дозволили да пише кући, али су његову поруку ограничили на мање од 25 речи. Шта бисмо ви или ја рекли својим

породицама да смо били у истој ситуацији – не видевши их преко две године и не знајући да ли ћемо их икада поново видети? Желећи да својој породици пружи нешто што ће препознати да долази од њега, и желећи, такође, да им да вредан савет, брат Хес је написао - а ја цитирам: „Ове ствари су важне: храмски брак, мисија, факултет. Пожури, постави циљеве, пиши дневник, сликај се двапут годишње.”[5]

Хајде да уживамо у животу док га живимо, проналазимо радост и делимо своју љубав са пријатељима и породицом. Једнога дана сви ћемо потрошити сутра.

У књизи Јовановог јеванђеља у Новом завету, 13. поглавље, 34. стих, Спаситељ нас опомиње: „Љубите један другога, као што ја вас љубих.”

Некима од вас је можда позната класична драма Торнтона Вајлдера *Наш град.* Ако јесте, сетићете се града Гроверс Корнерса, где се прича догађа. У том комаду, Емили Веб умире на порођају, и ми читамо о болној усамљености њеног младог мужа Џорџа, који је остао са четворогодишњим сином. Емили не жели да почива у миру; она жели да поново доживи радости свог живота. Добила је повластицу да се врати на земљу и поново доживи свој 12. рођендан. У почетку је узбудљиво поново бити млад, али узбуђење је брзо спласнуло. Дани не доносе радост, сада када Емили зна шта је чека у будућности. Неподношљиво је болно схватити колико није била свесна значаја и чуда живота док је била жива. Пре повратка на место починка, Емили јадикује: „Да ли људска бића икада схватају живот док га живе, сваког, сваког минута?” [завршен цитат]

Наше разумевање тога шта је најважније у животу иде руку под руку са захвалношћу за наше благослове.

Један веома познат писац је рекао: „И обиље и несташица [обиља] постоје истовремено у нашим животима, као паралелне стварности. Увек је наш свестан избор коју тајну башту ћемо неговати. . . Када изаберемо да се не усредсредимо на оно што недостаје у нашем животу, већ смо захвални са обиље које је ту - љубав, породица, пријатељи, рад, радост, уживање у природи и личне тежње које нам доносе срећу - пустош илузије нестаје и ми доживљавамо Небо на земљи.”[6]

У Учењу и заветима, одсек 88, стих 33, каже се: „Јер шта користи човеку поклони ли му се дар, а он дар не прими? Гле, не радује се он ономе што му је дато, нити се радује ономе ко је дароватељ дара.”

Древни римски филозоф Хораціје је опоменуо: „Ма каквим те часом Бог благословио, узми га захвалном руком, такође не одлажи своју радост од године до године, тако да на ком год месту био можеш рећи да си живео срећно.”

Пре много година био сам ганут причом о Борџилди Дал. Рођена је у Минесоти 1890. године, од родитеља Норвежана, и од раног узраста је патила од тешког оштећења вида. Имала је огромну жељу да учествује у свакодневном животу упркос свом хендикепу и, потпуном одлучношћу је успевала у свему што би предузела. Насупрот савету васпитача, који је њен хендикеп сматрао сувише великим, похађала је факултет, примивши диплому из уметности на Универзитету Минесоте. Касније је студирала на Универзитету Колумбија, и на Универзитету у Ослу. Коначно је постала директор осам школа у западној Минесоти и у северној Дакоти. На једној од 17 књига које је

написала, написала је следеће: „Имала сам само једно око, и оно је било покривено непрозрачним ожиљцима да сам морала да напрежем сав свој вид преко малог отвора на левом оку. Могла сам да видим књигу само држећи је близу свог лица и истезањем свог једног ока највише могуће према левом."[7]

Чудесно, 1943. год. – када је имала преко педесет година – појавила се револуционарна метода која јој је у великој мери вратила вид без ког је била толико дуго. Нов и узбудљив свет отворио се пред њом. Уживала је у малим стварима које већина нас узима здраво за готово, као што је посматрање птице у лету, опажање светлости која се одбијала о мехуриће њене машине за прање посуђа или посматрањем месечевих мена сваке ноћи. Једну од својих књига завршила је овим речима: „Драги. . . Оче на Небу, хвала Ти. Хвала Ти."[8]

Борџилд Дал је, и пре, и пошто јој је вид враћен, била испуњена захвалношћу за своје благослове.

1982. год., две године пре него што је умрла у 92. години, објављена је њена последња књига. Ово је наслов: *Срећна целог свог живота.* Њен став и захвалност омогућили су јој да цени своје благослове и да живи испуњеним и плодним животом упркос изазовима.

У Првој посланици Солуњанима, у Новом завету, 5. глава, 18. стих, апостол Павле нам каже: „На свачему захваљујте, јер је ово воља Божја."

Сетимо се заједно приче о 10 губаваца:

„И кад улажаше [Исус] у једно село сретоше га десет губавијех људи, који сташе издалека, И подигоше глас говорећи: Исусе учитељу! Помилуј нас.

И видевши их рече им: идите и покажите се свештеницима. И они идући очистише се. А један од њих видевши да се исцели, поврати се хвалећи Бога иза гласа, и паде ничице пред ноге његове и захвали му.

И то беше Самарјанин. А Исус одговарајући рече: не исцелише ли се десеторица? Где су дакле деветорица?

Како се међу њима који не нађе да се врати да захвали Богу, него само овај туђин?"[9]

У откривењу датом преко пророка Џозефа Смита, Господ је рекао: „Ни у чему човек не вређа Бога, то јест, ни против кога се гнев Његов не распаљује, осим оних који не признају у свему руку Његову."[10] Хајде да будемо међу онима који се захваљују нашем Небеском Оцу. Ако се незахвалност убраја у озбиљне грехе, онда завалност заузима своје место међу најплеменитијим врлинама.

Упркос променама које се јављају у нашем животу, и са захвалношћу у својим срцима, испунимо своје дане - највише што можемо, оним стварима које значе највише. Негујмо оне које сматрамо најдражима и изразимо своју љубав речима и делом.

На крају, молим се да сви ми одражавамо захвалност према нашем Господу и Спаситељу, Исусу Христу. Његово славно јеванђеље даје одговоре на највећа животна питања: Одакле смо дошли? Зашто смо ту? Где мој дух одлази када умрем?

Он нас је учио како да се молимо. Он нас је учио како да служимо. Он нас је учио како да живимо. Његов живот је заоставштина љубави. Исцељивао је болесне; угњетене је подизао; грешнике је спашавао.

Дошло је време када је стајао сам. Неки апостоли су сумњали; један Га је издао. Римски војници су му проболи слабине. Гневна руља је тражила Његов живот. Ипак, још увек одзвањају Његове самилосне речи изговорене на брду Голготи: „Оче, опрости им; јер не знају шта чине."[11]

Раније, можда назирући врхунац своје земаљске мисије, јадиковао је: „Лисице имају јаме, и птице небеске гнезда; а син човечји нема где главу заклонити."[12] „Нема места у гостионици"[13] није био једини израз одбијања – тек први. Ипак Он позива вас и мене да Га примимо. „Ево стојим на вратима и куцам: ако ко чује глас мој и отвори врата, ући ћу к њему и вечераћу с њиме, и он са мном."[14]

Ко је био овај Човек жалости, упознат са болом? Ко је Цар славе, овај Господ над војскама? Он је наш Учитељ. Он је наш Спаситељ. Он је Син Божји. Он је творац нашег спасења. Он позива: „Следи ме."[15] Он поучава: „Иди, и ти чини тако."[16] Он моли: „Држи моје заповести."[17]

Следимо Га. Подржавајмо Његов пример. Слушајмо Његову реч. Чинећи тако, дајемо Му божански дар захвалности.

Браћо и сестре, моја је искрена молитва да можемо усвојити ове промене у свом животу, да можемо схватити шта је најважније, да увек можемо изражавати своју захвалност, и тако открити радост на путу. У име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Meredith Willson and Franklin Lacey, *The Music Man* (1957. год.).

2. Артур Гордон, A *Touch of Wonder* (1974. год.), 77, 78.

3. Вилијем Шекспир, Two Gentlemen of *Verona,* чин 1., сцена 2, ред 31.

4. Харијет Бичер Стоу, у комп. Gorton Carruth and Eugene Erlich, *The Harper Book of American Quotations* (1988. год.), стр. 173.

5. Лична писма.

6. Sarah Ban Breathnach, у комп. John Cook, *The Book of Positive Quotations*, 2. изд. (2007. год.), стр. 342.

7. Борџилд Дал, *I Wanted to See* (1944. год.), стр. 1.

8. *I Wanted to See,* стр. 210.

9. Јев. по Луци 17:12-18.

10. УИЗ 59:21.

11. Јев. по Луци 23:34.

12. Јев. по Матеју 8:20.

13. Јев. по Луци 2:7.

14. Откривење Јованово 3:20.

15. Јев. по Марку 2:14.

16. Јев. по Луци 10:37.

17. УИЗ 11:6.

Тест

Председник Бојд К. Пакер,
председник Већа дванаесторице апостола

Ни руља ни војска нису могли одвратити свеце од онога што су знали да је истина.

Мој циљ је да покажем да је у тешким временима Господ увек припремао безбедан пут ка напред. Живимо у оним „тешким временима” за које је апостол Павле прорекао да ће доћи у последњим данима.[1] Ако хоћемо да будемо безбедни као појединци, породице, и сигурни као црква, то је могуће „послушношћу законима и обредима јеванђеља.”[2]

24. јула 1849. године, свеци су били у долини тачно две године. Коначно су били слободни од напада руље и прогона који су трајали годинама. То је изискивало велико славље.

Само неколико година раније, у страшним условима, пророк Џозеф Смит је месецима трпео у затвору у Либертију, док је руља истеривала свеце из њихових домова. Речи *слобода* и *затвор* не иду баш заједно.

Џозеф је завапио: „О Боже, где си? И где је шатор што прекрива скровиште твоје?

Колико ће још рука твоја мировати, и око твоје, да, чисто око твоје мотрити с вечитих небеса неправде према народу твоме, и слугама твојим, а уши твоје одзвањати вапајима њиховим?”[3]

Пророк Џозеф Смит је раније тражио усмерење и Господ је рекао свецима да траже надокнаду од судија, гувернера, а затим председника.[4]

Њихове жалбе судијама су одбачене. Током свог живота, Џозеф Смит је био позиван на суд преко 200 пута за све врсте лажних оптужби. Никада му није доказана кривица.

Када су тражили надокнаду од гувернера Мисурија, Богса, он је издао проглас: „Мормоне треба третирати као непријатеље и они *морају бити уништени* или протерани из државе, ако је потребно, за опште добро.”[5] То је дало замаха неизрецивој суровости и безбожности.

Жалили су се председнику Сједињених Држава, Мартину Ван Бурену, који им је рекао: „Ваша ствар је праведна, али не могу ништа учинити за вас.”[6]

Прочитаћу последњи пасус њихове треће петиције упућене Конгресу Сједињених Држава:

„Невоље ваших подносилаца молби већ су поразне, превише су за човечанство, превише су за америчке грађане да издрже, а да се не жале. Јечали смо под гвозденом руком тираније и отпора свих ових година. Опљачкана је наша имовина у вредности од два милиона долара. Ловили су нас као дивље звери у шуми. Гледали смо своје времешне очеве који су се борили у револуцији, и нашу невину децу на исти начин

убијану од стране наших прогонитеља. Видели смо лепе кћери америчких грађана врећане и злостављане на најнехуманији начин, и коначно, видели смо петнаест хиљада душа, мушкараца, жена и деце, протеране оружаном силом током тешких зима, из њихових светих домова и огњишта, у земљу странаца, без средстава и незаштићене. У свим тим мучним околностима, са преклињањем смо пружали своје руке према највишим саветима наше земље, и понизно апеловали код чувених сенатора и представника великог и слободног народа за надокнаду и заштиту.

Чујте! О, чујте глас захтева хиљада и хиљада америчких грађана који сада јече у изгнанству . . . ! Чујте! О, чујте плач и горке јадиковке удовица и сирочади, чију су мужеви и очеви сурово убијени у земљи где поносни орао . . . плови! Нека буде забележено у архивама народа, да . . . изгнаници траже заштиту и надокнаду из руке ваше, али траже узалуд. Ви имате моћ да нас спасете, наше супруге, и нашу децу, од понављања крвожедних сцена из Мисурија, и тако веома олакшате страхове прогоњених и повређених људи, а ваши молитељи ће се увек молити."[7]

Није било милости, и били су одбијени.

1844. године, под отвореним покровитељством гувернера Илиноиса, Томаса Форда, пророк Џозеф Смит и његов брат Хајрам убијени су у затвору у Кертицу. Речи не могу описати бруталност и патње које су свеци поднели.

Сада, тог 24. јула 1849. године, коначно слободни од напада руље, планирали су прославу.[7]

Све што су свеци поседовали прећи ће 1.600 километара пустиње ручним колицима или покривеним колима. Проћиће 20 година пре него што железница дође до Солт Лејк Ситија. Немајући скоро ништа са чим чиме би радили, одлучили су да прослава буде велики израз њихових осећања.

Изградили су склониште на Храмском Тргу. Подигли су мотку за заставу, високу око 32 метра. Направили су огромну националну заставу скоро 20 метара дужине и развили је на врх ове мотке слободе.

Може изгледати збуњујуће, скоро за не поверовати да су за тему те прве прославе изабрали патриотизам и оданост истој влади која је одбила и пропустила да им помогне. О чему су могли да размишљају? Ако можете разумети зашто, разумећете моћ Христових учења.

Њихов дувачки оркестар је свирао док је Бригам Јанг водио велику поворку на Храмски Трг. Пратила су га Дванаесторица апостола и Седамдесеторица.

Затим су следила 24 младића обучена у беле панталоне, црне сакое, беле шалове на десном рамену, са венчићима или крунама на својим главама, и мачем у корицама са леве стране. У својој десној руци, од свих ствари, сваки је носио примерак Декларације о независности и Устав Сједињених Држава. Један од тих младића прочитао је Декларацију о независности.

Онда су дошле 24 младе жене обучене у бело, са плавим марамама на свом десном рамену и белим ружама на главама. Свака је носила Библију и Мормонову књигу.

Скоро, али не сасвим невероватно, као њихов избор патриотизма за тему, било је оно што је следеће дошло: 24 остарелих очева (како су названи), које је водио патријарх Исак Морли. Били су познати као „Сребреносиви"- сви од 60 година и старији. Сваки је носио палицу обојену црвено са белим тракама које су се виориле на врху. Један је носио звезде и траке. Ти мушкарци представљали су симбол свештенства које је било од почетка, пре постанка света[9] и које је обновљено у овом временском раздобљу.

Свеци су знали да им је Господ рекао да буду подложни краљевима, председницима, владарима, и судијама, и да се покоравају, поштују и подупиру закон.[10] Та заповест, тада откривена, сада је истина о нашим чановима у свакој држави. Треба да будемо достојни грађани који подупиру закон.

Господ им је рекао да је са тим циљем успоставио Устав ове земље, рукама мудрих људи које је подигао управо са тим циљем.[11]

У другом стиху, Господ им је рекао да није право да ико робује другоме.[12] Они су дакле, били против робовласништва. Била је то веома осетљива ствар за становнике Мисурија.

И тако је на дан прославе 1849. године, старешина Финеас Ричардс, један од Сребреносивих, иступио у име двадесет четири остарела родитеља и прочитао њихов говор који је одисао оданошћу и патриотизмом."[13] Говорио је о потреби да своју децу уче патриотизму и да воле и поштују слободу. Пошто је укратко описао опасности кроз које су прошли, рекао је:

Браћо и пријатељи, ми који смо живели 60 година, видели смо владу Сједињених Држава у њеној слави, и знамо да смо поднели нечувену окрутност која потиче од покварене и изопачене администрације, док су чиста начела нашег чувеног Устава, остала непромењена . . .

Пошто смо дух слободе и ватру патриотизма наследили од својих очева, стога нека [непромењени] пређу наслеђем на наше потомство.[14]

Неко може помислити да ће свеци под присилом људске природе тражити освету, али нешто много јаче од људске природе је превагнуло.

Апостол Павле је објаснио: „А телесни човек не разуме шта је од Духа Божјега; јер му се чини лудост и не може да разуме, јер треба духовно да се разгледа . . . А ми ум Христов имамо."[15]

Тај Дух одређивао је те прве чланове Цркве следбеницима Христовим.

Ако можете разумети људе тако трпељиве, тако толерантне, који тако лако праштају, тако милостиве после свега што су поднели, открићете ко су свеци. Уместо да буду обузети осветом, били су осигурани откривењем. Њихов правац поставила су учења која се још увек налазе у Старом и Новом завету, Мормоновој књизи, Учењу и заветима, и Драгоценом бисеру.

Ако можете разумети зашто су славили на тај начин, можете разумети зашто имамо веру у Господа Исуса Христа, у начела јеванђеља.

Мормонова књига поучава: „И разговарамо о Христу, радујемо се Христу, проповедамо о Христу, пророкујемо о Христу, и пишемо у складу с пророштвима нашим, да деца наша могу знати ком извору се могу обратити за опрост греха својих."[16]

Тако данас у овим необично тешким временима, у истинској Цркви Исуса Христа[17] поучавамо и живимо по начелима Његовог јеванђеља.

Три ствари у вези са том комеморацијом 1849. године биле су и симболичне и пророчке: прва, младић који је носио Устав и Декларацију о независности; следећа, да је свака млада жена носила Библију и Мормонову књигу; и коначно, да су стари људи - Сребреносиви – били одликовани у тој паради.

После програма имали су гозбу за импровизованим столовима. Неколико стотина трагача за златом и 60 Индијанаца били су позвани да им се придруже.

Затим су се вратили послу.

Председник Јанг је рекао: „Ако нас народ Сједињених Држава остави на миру десет година, нећемо од њих тражити посебна преимућства."[18]

Осам година после те прославе 1849. године, свеци су били у кањону Биг Котонвуд да би прославили још један 24. јул. Четири коњаника су дојахала да известе да је војска од 2.500 војника у прерији. Војска Сједињених Држава, под командом пуковника Алберта Сиднија Џонстона, добила је наређење од председника Џејмса Букенана да угуши непостојећу побуну Мормона.

Свеци су завршили прославу и намеравали су да одјуре кући да би се припремили за одбрану. Уместо да побегну, тог пута председник Јанг је објавио: „Нисмо преступили закон, и немамо разлога да то учинимо, нити намеравамо; али у вези са сваким ко покуша да уништи овај народ, нека ми је Свемогући Бог у помоћи, не може доћи овамо."[19]

Моји прародитељи сахранили су једно дете на путу до Фар Веста када су били протерани у Наву, а друго у Винтер Квотерсу када су протерани на запад.

Још једна прабака, тинејџерка, гурала је ручна колица дуж јужне обале реке Плате. Певали су:

Наћићемо то место што нам спрема Бог
на западу,
Где нико неће нас да повреди
Свецима благослов.[20]

Преко реке су могли да виде одблесак сунца са оружја војника.[21] У Сент Луису моја прабака је купила мали емајлирани брош са америчком заставом. Носила је на својој одећи до краја живота.
Ни руље ни војска нису могли да одврате свеце од оног што су знали да је истина. Склопљен је споразум и Рат у Јути (касније назван Букенанова заблуда) је био завршен.

Нас воде иста откривења и пророк. Када је пророк Џозеф Смит умро, други је заузео његово место. Низ се наставља до данас.

Пре шест месеци, на генералној конференцији, Томас С. Монсон подржан је за 16. председника Цркве, само пет месеци пре свог 81. рођендана. Наследио је председника Гордона Б. Хинклија, који је умро у својој 98. години.

Старије вође Цркве практично сазревају деценијама припреме.

Председник Монсон је идеално погодан за изазове нашег времена. Подржавају га два саветника и Веће дванаесторице апостола – сви пророци, видеоци и откровитељи.

Исти онај Луцифер који је избачен из Очевог присуства и даље је на задатку. Он ће, са анђелима који су га следили, ометати Господње дело и уништавати га, ако буде могао.

Али ми ћемо се држати пута. Као породице и Црква везаћемо се за та начела и обреде. Какво год искушење да је пред нама, а биће их много, морамо остати верни и одани.

Износим сведочанство о Богу Оцу и Његовом Сину Исусу Христу, да живе, да је Томас С. Монсон пророштвом позван од Бога.
„Застава истине је подигнута; ниједна рука која није света не може зауставити ово дело од напредовања" (*History of the Church,* 4:540). Данас сунце никада не залази на заједницама светаца последњих дана. У име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. 2. Посл. Тимотеју 3:1-7.

2. Чланци вере 1:3.

3. УИЗ 121:1, 2.

4. Видети УИЗ 101: 86–88.

5. *History of the Church, 3:175.*

6. Martin Van Buren, цитат из Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884. год.), стр. 77.

7. Цитат из *Biography,* 152-153.

8. Видети *Biography,* 95-107.

9. УИЗ 76:13.

10. Чланци вере 1:12.

11. УИЗ 101:80.

12. УИЗ 101:79.

13. *Biography,* стр. 100.

14. Phineas Richards из *Biography,* стр. 100.

15. 1. Посл. Коринћанима 2:14, 16.

16. 2. Нефи 25:26.

17. Видети УИЗ 1:30.

18. Бригам Јанг, „Remarks," *Deseret News,* 23. септ., 1857. год., стр. 228.

19. *Deseret News,* 23. септ. 1857. год., стр. 228.

20. *Химне и песме за децу, бр.* 30.

21. Видети „By Handcart to Utah: The Account of C.C.A. Christensen," *Nebraska History,* зима 1985. год., стр. 342.

Небески брак

Старешина Расел М. Нелсон,
из Већа дванаесторице апостола

Проглас о пиродици помаже нам да схватимо да небески брак пружа веће могућности за срећу него иједан други однос.

Моја вољена браћо и сестре, дубоко сам захвалан за свакога од вас. Заједно гајимо искрени осећај захвалности за јеванђеље Исуса Христа. У овом свету испуњеном патњом, заиста смо захвални на Божјем великом плану среће.[1] Његов план објављује да мушкарци и жене јесу „да би радост имали."[2] Та радост долази када одаберемо да живимо у хармонији са Божјим вечним планом.

Важност избора може се сликовито објаснити концептом једноставности који ми је пао на памет када сам једног дана куповао у великој продавници малопродаје. Назвао сам га „узорци купца." Пошто је куповина део нашег свакидашњег живота, ови узорци су можда познати.

Паметни купци проучавају своје изборе пре него што се одлуче. Најпре се усредсреде на квалитет и трајност жељеног производа. Желе оно што је најбоље. Супротно томе, неки купци траже да прођу јефтино, а други да потроше што више, само да би касније научили – на њихово разочарење – да нису направили добар избор.   И нажалост, има и оних ретких појединаца који оставе на страну своје лично достојанство и украду оно што желе. Зовемо их лоповима.

Узорци купца могу се применити на тему брака. Заљубљени пар може да се одлучи за најквалитетнији брак, или за неки, мање квалитетан који неће опстати. Или могу да се не одлуче ни за један и дрско украду оно што желе као „лопови брака."

О теми брака се расправља широм света, где постоје различити договори за заједнички живот. Сврха мог говора на ову тему је да изјавим, као апостол Господњи,[3] да је брак између мушкарца и жене свет – одређен је од Бога.[4] Такође потврђујем моћ храмског брака. То је највиши и најтрајнији облик брака који наш Створитељ може да понуди својој деци.

Док је спасење лична ствар, узвишење је питање породице.[5] Само они који су венчани у храму и чији је брак запечаћен Светим Духом обећања, наставиће као брачни другови после смрти и примити највиши степен небеске славе, или узвишење.[6] Храмски брак се такође назива небеским браком. Три су нивоа небеске славе. Да би достигли највиши, муж и жена морају да се запечате за време и сву вечност и да држе завете које су склопили у светом храму.[7]

Најплеменитија жудња људског срца је за браком који може да траје после смрти. Верност храмском браку то омогућава. Дозвољава породицама да буду заувек заједно.

То је величанствен циљ. Све црквене активности, унапређења, већа, и часови су намењени циљу узвишене породице.[8]

Да би овај циљ био достижан, наш Небески Отац је обновио кључеве свештенства у овом раздобљу, како би основни обреди у Његовом плану могли да се изводе одговарајућом влашћу. Небески гласници – укључујући Јована Крститеља;[9] Петра, Јакова, Јована;[10] Мојсија, Илију и Илију Тесвићанина[11] – учествовали су у обнови.[12]

Знање о овој објављеној истини се шири земљом.[13] Ми, као Господњи пророци и апостоли, поново објављујемо свету да је „породица у средишту Створитељевогг плана за вечну судбину Његове деце."[14]

Даље објављујемо да су„сва људска бића - мушкарци и жене - створена на слику Божју. Свако је вољени духовни син или кћер Небеских Родитеља и као такав има божанску природу и судбину. Пол је основна карактеристика појединачног предсмртног, смртног и вечног идентитета и сврхе."

„У предсмртничком животу, духовни синови и кћери су познавали и обожавали Бога као свога Вечног Оца и прихватили су Његов план по коме Његова деца могу да добију физичка тела и стекну земаљско искуство како би напредовали према савршенству и коначно остварили своју божанску судбину као наследници вечног живота. [Велики] план среће [Небеског Оца] омогућава да се породичне везе наставе и након смрти. Свети обреди и завети доступни у светим храмовима омогућавају појединцима да се врате у присуство Бога и породицама да буду вечно уједињене."[15]

Тај проглас породици нам помаже да схватимо да небески брак доноси веће могућности за срећу него било који други однос.[16] Земља је организована и Црква обновљена да би породице биле основане, запечаћене, и узвишене у вечности.[17]

Света писма објављују да „законито је, дакле, да [мушкарац има] једну жену, и њих двоје биће једно тело, а све то да би земља испунила сврху стварања својега ."[18] Даље потврђују да „нити је муж без жене ни жена без мужа у Господу."[19] Стога, брак није само јеванђеоско начело узвишења, већ и божанска заповест.

Наш Небески Отац је изјавио: „То је дело моје и слава моја – остваривати бесмртност и живот вечни за човека."[20] Помирење Његовог вољеног Сина омогућава да се оба ова циља остваре. Због Помирења, бесмртност - или васкрсење из мртвих - постаје стварност за све.[21] И због Помирења, вечни живот, који значи живети заувек у Божјем присуству, „највећи од свих дарова Божјих,"[22] постаје могућност. Да би заслужили вечни живот, морамо склопити вечни и трајни завет са нашим Небеским Оцем.[23] То значи да храмски брак није само између мужа и жене; он обухвата и сарадништво са Богом.[24]

Објава породици нас такође подсећа да „муж и жена имају свету одговорност да се воле и брину једно за друго."[25] Деца рођена у тој заједници су наслеђе од Господа.[26] Када се породица запечати у храму, она може да постане вечна као што је само Божје царство вечно.[27]

Таква награда захтева више од наде и жеље. Понекада читам у новинским читуљама о очекивању да је скорашња смрт ујединила особу са умрлим супружником, када, заправо, они нису изабрали вечну опцију. Уместо тога, одлучили су се за брак који важи само док их смрт не растави. Небески Отац им је понудио узвишени дар, али су га они одбили. И када су одбили тај дар, одбили су и његовог Даваоца.[28]

Једна упечатљива реченица из Светих писама јасно поставља разлику између жеље и наде и вечне истине: „Сви завети, уговори, . . . обавезе, заклетве, обећања, . . . или ишчекивања што склопљена и прихваћена *нису*, а ни опечаћена Светим Духом обећаним, од онога ко је помазан, и за време и за сву вечност,. . . немају *никаква* учинка, крепости или снаге за ускрснућа мртвих . . . Сваки, наиме, уговор који *није* склопљен с тим циљем, окончава кад су људи мртви."[29]

Ове истине су непроменљиве. Чланови ове Цркве позивају све људе да их послушају и да заслуже вечни живот.[30] Позивамо све да имају веру у Бога Вечног Оца и у Његовог Сина, Исуса Христа, да се покају, да приме Светог Духа, да добију храмске благослове, да склопе и држе свете завете, и да истрају до краја.

Са милошћу, Божји велики план среће и његови вечни благослови могу досећи до оних који нису имали прилику да чују јеванђеље у смртности. Храмски обреди се могу обавити за њих преко заступника.[31]

Али шта са дешава са многим старијим члановима Цркве који нису у браку? Не због сопствене грешке, они се суочавају са животним искушењима сами. Али сви вас подсећамо да, у Господње време и на Његов начин, ни један благослов неће бити ускраћен Његовим верним свецима.[32] Господ ће судити и наградити сваког појединачно према жељама срца, као и према делима.[33]

У међувремену, смртничко неразумевање може да доведе до неприкладног понашања у браку. У ствари, сваки брак започиње са два уграђена недостатка. То су две несавршене особе. Могу да приме срећу само кроз своје искрене напоре. Као што се хармонија рађа из оркестра само када његови чланови уложе заједнички напор, тако и хармонија у браку захтева заједнички напор. Тај напор ће имати успеха, ако сваки партнер сведе на минимум своје личне захтеве и максимално увећа дела љубави и несебичности.

Председник Томас С. Монсон је рекао: „Да бисмо пронашли истинску срећу, морамо да је тражимо у простору око себе. Нико није научио значење живота, док није предао свој его у корист службе својим ближњима. Служење другима је блиско дужности – чије испуњење доноси истинскуу радост.[34]

Хармонија у браку постоји само када особа процени добробит свога супружника као једно од највећих приоритета. Када се то заиста догоди, небески брак постаје стварност, доносећи велику радост у овај живот и у живот који ће доћи.

Божји план среће нам дозвољава да сами бирамо. Као и узорци продавца, можемо да изаберемо небески брак, или мање вредне могућности.[35] Неке брачне могућности су јефтиније, неке су скупе, а неке је вешто изумео Противник. Пазите се ових могућности; оне увек доносе беду![36]

Најбољи избор је небески брак. На сву срећу, ако је претходно донета лоша одлука, избор се сада може унапредити у најбољи. То захтева моћну промену срца[37] и трајно лично унапређење.[38]

Потпуно схватање благослова храмског брака скоро превазилази наше смртничко разумевање. Такав брак ће наставити да напредује у небеском окружењу. Тамо можемо

бити усавршени.[40] Као што је Исус на крају примио пунину Очеве славе,[41] тако и ми можемо да „к Оцу дођемо . . . и у своје време примимо од пунине Његове."[42]

Небески брак је основни део припреме за вечни живот. Захтева да се особа венча са правом особом, на правом месту, правом влашћу, и да буде послушна и верна светим заветима.[43] Тада тој особи може бити обезбеђено узвишење у Божјем небеском царству. Тако сведочим у име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Алма 42:8. Такође познато да је „Божји план" (видети 2. Нефи 9:13, Алма 34:9), „план откупљења" (видети Посл. Јаковљева 6:8; Алма 12:26, 30, 32-33; 29:2; 42:13), „план спасења" (видети Алма 24:14; 42:5), и „план милости" (видети Алма 42:15, 31).

2. 2. Нефи 2:25.

3. Видети УИЗ 107:35.

4. Видети УИЗ 49:15-17.

5. Видети Russell M. Nelson, „Salvation and Exaltation," *Liahona*, мај 2008. год., стр. 7-10.

6. Видети УИЗ 76:53; 132:7.

7. Видети УИЗ 131:1, 3.

8. Један пример ове истинитости је изјава из Светих писама да „твоја је . . . дужност у цркви заувек, а то *због* породице твоје" (УИЗ 23:3; курзив додат).

9. Видети УИЗ 13.

10. Видети Јев. по Матеју 16:18-19; УИЗ 27:12-13; Џозеф Смит – Историја 1:72.

11. Видети УИЗ 110:11, 16.

12. Видети УИЗ 128:8, 18; 132:45, 46.

13. Видети 2 Нефи 10:2; 30:8.

14. „Породица: Проглас свету," *Liahona,* окт. 2004. год,. стр. 49.

15. „Породица: Проглас свету," Liahona, окт. 2004. год,. стр. 49; *Ensign,* нов. 1995. год., стр. 102, 2. и 3. параграф.

16. Претходно сам изјавио да је „брак основа друштвеног реда, фонатана врлине, и темељ за вечно узвишење" („Nurturing Marriage," *Liahona,* мај 2006. год.

17. Када год Света писма опмињу да ће „земља бити посве опустошена," упозорење је повезано са потребом за свештеничном влашћу да запечати породице заједно у светим храмовима (видети УИЗ:1-3; 138:48; Џозеф Смит – Историја 1:38, 39).

18. УИЗ 49:16; видети и 1. књ. Мојсијева 2:24; Јев. по Матеју 19:5; Јев. по Марку 10:7-9; Мојсије 3:24; Аврам 5:18; УИЗ 42:22.

19. 1. Посл. Коринћанима 11:11.

20. Мојсије 1:39.

21. Видети 2. Нефи 9:22; Алма 12:8; 33:22; Хеламан 14:17; Мормон 9:13; Мојсије 7:62; Превод Џозефа Смита, 1. књ. Мојсијева 7:69.

22. УИЗ 14:7.

23. Видети УИЗ 132:19.

24. Видети јев. по Матеју 19:6.

25. Liahona, окт. 2004. год,. стр. 49.

26. Псалми 127:3.

27. Видети УИЗ 132:19, 20.

28. Видети УИЗ 88:33.

29. УИЗ 132:7; курзив додат.

30. Исус је подучавао овом концепту народ древне Америке (видети 3. Нефи 27:16-20). Видети и 2. Нефи 33:4; УИЗ 42:61; Превод Џозефа Смита, 1. посл. Јованова 5:13.

31. Видети УИЗ 128:1-18; 137:7, 8.

32. Видети Џозеф Филдинг Смит, *Doctrines of Salvation,* уредио Брус Р. Меконки, 3 свеске. (1954-1956), 2:76, 77.

33. Видети Алма 41:3; УИЗ 137:9.

34. *Church News,* 5. јул 2008. год., стр. 2.

35. Видети 2 Нефи 2:27; Посл. Јаковљева 6:8.

36. Сотона жели да будемо јадни, као што је он (видети Откривење Јованово 12:9; 2. Нефи 2:18; Мојсије 4:6; УИЗ 10:22-27).

37. Видети Алма 5:12-14. Таква моћна промена укључује покајање, опроштај, и обновљену одлучност да дођемо Христу и будемо усавршени у Њему (Морони 10:32).

38. „Прво начело и обреди јеванђеља су: прво, вера у Господа Исуса Христа; друго, обраћење; треће, крштење урањањем за отпуст греха; четврто, полагање руку за дар Духа Светога."   (Чланци вере 4) Покајање захтева потпуну промену на боље – потпуно лично унапређење.

39. Видети УИЗ 93:1.

40. Видети Морони 10:32.

41. Видети УИЗ 93:13, 14.

42. УИЗ 93:19; видети и УИЗ 66:2; 132:5, 6.

43. Видети Bruce R. McConkie, *Mormon Doctrine*, 2. издање (1966. год.), стр. 118.

Поучавање јеванђеља – наш најважнији позив

Вилијам Д. Освалд,
други саветник у врховном председништву Недељне школе

Када научимо неколико основних начела о поучавању, и када нам се покаже како да поучавамо, сви ми то можемо урадити.

Недавно смо сестра Освалд и ја одлучили да своје петогодишње унуке близнакиње научимо да прескачу конопац. Прескакање конопца је дечја игра у којој учесници прескачу преко конопца док пролази испод ногу, а затим изнад њихових глава. Пошто су примиле неколико једноставних упутстава обе девојчице су неколико пута покушале, али нису успеле.

Баш када смо били спремни да одустанемо, прошло је двоје старије деце из суседства и ми смо их замолили за помоћ. Обе комшијине девојчице су биле искусне у прескакању конопца и могле су да покажу нашим унукама како да прескачу. Док су прескакале конопац приметио сам да комшијине девојчице певају песму која им је помагала да скачу у ритму њихања конопца.

Чим су наше унуке разумеле основе прескакања конопца и виделе како се то ради, остатак лекције је био лак. Са мало вежбе, близнакиње су биле на добром путу да савладају основна правила прескакања конопца.

Током учења прескакања конопца, још једна унука, само три године стара, седела је мирно на травњаку посматрајући. Када је неко упитао да ли би и она желела да покуша да прескаче конопац, климнула је главом, пришла и стала поред конопца. Док смо окретали конопац, на наше велико изненађење скакала је баш онако како је видела да чине њене сестре. Скочила је једанпут, двапут, опет и опет, наглас понављајући исту песму коју су певала старија деца.

Све три унуке приметиле су да је прескакање конопца вештина. Била је то једноставна ствар коју су све оне могле савладати пошто су научиле неколико основних правила и виделе како се изводи. Тако је и са учењем јеванђеља. Када научимо неколико основних начела о поучавању, и када нам се покаже како да поучавамо, сви ми то можемо урадити.

Председник Бојд К. Пакер често нас подсећа да „сви ми – вође, учитељи, мисионари, и родитељи – имамо доживотни изазов од Господа да поучавамо и учимо доктрине јеванђеља пошто су нам откривене."[1] Том Пери, „Сваки положај у Цркви захтева делотворног учитеља."[2]

Пошто је сваки члан учитељ и „поучавање центар свега што чинимо,"[3] сви имамо свету одговорност да научимо нека основна начела поучавања. Постоје многа начела поучавања и учења, и није нам довољно да о њима само читамо. Прво, треба да *разумемо* та основна начела, а друго, треба да нам се *покаже* како их успешни учитељи користе. То се може учинити пажљивим посматрањем способних учитеља у нашим одељењима и огранцима и гледањем састанка опште обуке вођства на тему Поучавање и учење која се налази на црквеном вебсајту или у црквеним магазинима.[4]

Основна начела која се односе на учење и поучавање јеванђеља налазе се у Светим писмима. О њима се такође говори у сјајном, али често занемариваном, извору за поучавање под називом *Поучавање, нема већег позива*.[5]

Када тражимо модел идеалног учитеља који нам може показати како се поучава јеванђеље, неизбежно се окрећемо Исусу из Назарета. Његови ученици звали су Га Равуни – односно „Учитељ."[6] Он је био и јесте Учитељ.

Исус се разликовао од других учитеља свог времена у томе што је поучавао „као онај који има власт."[7] Та власт да поучава и послужује дошла је од Његовог Небеског Оца, јер „Бог помаза Исуса . . . Духом светијем и силом . . . ; Јер Бог беше с њим."[8]

Следећи тај модел, Исуса је поучавао Његов Небески Отац, како је забележио Јован. Исус је рекао: „Ништа сам од себе не чиним; него како ме научи отац мој."[9] „Син не може ништа чинити сам од себе него што види да отац чини . . . Јер отац сина љуби, и све му показује што сам чини."[10]

У Светим писмима можемо наћи додатне примере успешног учитеља јеванђеља који је променио животе и спасао душе оних које је поучавао. Из Мормонове књиге, на пример, Нефи[11], Алма[12], и синови Мосијини[13] одмах падају на памет. Обратите пажњу на личну припрему Мосијиних синова док су се спремали да поучавају јеванђеље:

„Јачаше они у познању истине, јер беху људи здравог расуђивања и помно истраживаху Писма да би познали реч Божју.

Али то није све. Беху се посветили честим молитвама и посту, стога имаху дух пророштва и дух откривења. И кад поучаваху, поучаваху моћу и влашћу од Бога."[14]

Још један моћан учитељ био је Морони, који је био изабран као „гласник из Божјег присуства"[15] да поучава и усмерава пророка Џозефа Смита. Џозеф нам је дао кратак, али детаљан опис онога што је Морони говорио и чинио када је поучавао Џозефа.[16]

Када се Морони први пут појавио пред Џозефом Смитом, Џозеф је би дечак од 17 година са мало школског образовања. Џозеф је описао себе као „непознатог дечака . . . Без важности у свету,"[17] а један пријатељ га је касније назвао „неуким" и „необразованим."[18] У рукама стрпљивог и брижног учитеља попут Моронија - и других небеских гласника који су га поучавали – овај младић је постао централна фигура у ономе према чему се Бог односи као „чудесном и дивном делу."[19]

Која су нека од начела поучавања и учења која можемо препознати посматрајући начин на који је Морони поучавао Џозефа Смита? Постоје бројна и важна начела о којима бисмо могли разговарати, али сконцентришимо се на три основна начела неопходна за добро поучавање.

Прво начело: Покажите љубав према онима које поучавате и ословљавајте их по имену

Џозеф Смит је рекао да је, када се анђео Морони први пут појавио пред њим, „ био уплашен, али га је страх убрзо напустио". Шта је Морони учинио да би одагнао тај

страх? Џозеф је рекао: „Ословио ме је по имену."[20] Учитељи који воле своје ученике и ословљавају их именом, следе небески модел.[21]

На недавном састанку са председником Томасом С. Монсоном, приметио сам да је свакога од нас ословио по имену. Говорио нам је о учитељици Недељне школе из његовог детињства, Луси Герч, нагласивши да је била учитељица која је знала имена свих ученика у разреду. Председник Монсон је рекао о њој: „Неизоставно је звала оне који су пропустили Недељу или једноставно нису дошли. Знали смо да брине о нама. Нико од нас никада није заборавио њу нити лекције које је поучавала."[22]

Друго начело: Поучавајте из Светих писама

Још једно начело поучавања које је Морони користио јесте да је познавао Света писма и поучавао из њих.

Џозеф Смит је рекао да је при њиховом првом сусрету Морони „започео да цитира пророчанства из Старог завета . . . Цитирао је многе друге стихове из Писама, и и дао многа објашњења."[23] Из многих стихова које је Морони цитирао, Џозеф је сазнао за своју пророчку улогу у објављивању Мормонове књиге и за Обнову истинитог јеванђеља поново на земљу.[24]

Треће начело: Подстичите размишљање о јеванђеоским истинама

Треће начело које је Морони користио у поучавању Џозефа Смита било је да га подстакне да размишља о ономе чему је био поучен. Џозеф каже да је после трећег сусрета са Моронијем, „поново био остављен да размишља о. . . ономе што је управо доживео."[25] Делотворни учитељи желеће да следе модел васкрслог Христа међу Нефијцима када је затражио од мноштва да се врате кућама својим и пребирају о ономе што им је рекао. Поучавао их је тако да „разумеју."[26]

Нефи нас подсећа да чин дубоког размишљања не обухвата само коришћење нашег разума него и нашег срца. Рекао је: „Срце моје пребира непрестано о ономе што видех и чух."[27]

Сведочим да је поучавање јеванђеља посвећен и свет позив. Када волите своје ученике и ословљавате их по имену, када отворите Света писма и поучавате из њих, и када подстичете своје ученике да дубоко размишљају о истинама обновљеног јеванђеља и примењују их, тада ће ваш утицај на добро бити увеличан и животи ваших ученика биће обилно благословени. Тог славног дана, рећи ће вам као што је речено Исусу из Назарета: „Знамо да си ти учитељ од Бога дошао."[28] У име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Бојд К. Пакер и Л. Том Пери, „Principles of Teaching and Learning," *Worldwide Leadership Training Meeting,* феб. 2007. год., из *Liahona,* јун 2007. год., стр. 50.

2. *Liahona,* јун 2007. год., стр. 52; видети и 1. Посл. Коринћанима 12:28; Ефесцима посл. 4:11-14.

3. Бојд К. Пакер, *Liahona,* јун 2007. год., стр. 54.

4. Видети Worldwide Leadership Training Meeting, феб. 2007. год.; у *Liahona*, јун 2007. год., 49-80; дешавања са овог састанка светске обуке вођства такође су доступна преко *www.lds.org*

5. *Teaching, No Greater Call* (1999. год.); број ставке 36123.

6. Јев. по Јовану 20:16; видети фусноту *a.*

7. Јев. по Матеју 7:29; видети и Јев по Марку 1:22.

8. Дела апостолска 10:38.

9. Јев. по Јовану 8:28.

10. Јев. по Јовану 5:19, 20.

11. Видети 2. Нефи 33:1-13.

12. Видети Mosiah 27:32-37; Алма 17:1-12.

13. Видети Алма 17:1-12.

14. Алма 17:2, 3.

15. Џозеф Смит - Историја 1:33.

16. Џозеф Смит - Историја 1:27-54.

17. Џозеф Смит - Историја 1:22.

18. Орсон Прат „Discourse," *Deseret News,* 21. јул 1880. год., стр. 386.

19. Књ. пророка Исаије 29:14; 2. Нефи 25:17; 27:26; видети и 3. Нефи 21:9, 10.

20. Џозеф Смит – Историја 1:32, 33; видети и стих 49.

21. Видети Јев. по Матеју 3:17; 3. Нефи 11:7; Морони 2:1, 2; Џозеф Смит - Историја 1:17.

22. Томас С. Монсон „Examples of Great Teachers," *Liahona*, јун 2007. год., стр. 77.

23. Џозеф Смит - Историја 1:36, 41.

24. Џозеф Смит - Историја 1:33-54; видети и УИЗ 20:8, 9.

25. Џозеф Смит - Историја 1:47.

26. 3. Нефи 17:3; видети и УИЗ 138:1, 6, 11, 29.

27. 2. Нефи 4:16; видети и Морони 10:3.

28. Јев. по Јовану 3:2.

Повратак кући

Старешина Едуардо Гаварет,
из Седамдесеторице

Какав огроман утицај можемо имати на животе толико . . . када прихватимо Спаситељев позив да пасемо Његове овце.

Зиме су веома хладне у мом родном граду Минасу, у Уругвају. Моја мајка би у сутон наслагала цепанице у огњиште како би одржала нашу трпезарију топлом, и једно по једно, моји родитељи, сестре и ја бисмо се сакупљали након наших завршених свакодневних обавеза. Удобност собе осигурана топлином огњишта уз присуство сваког члана моје породице усадила ми је осећања која ћу заувек памтити.

Након што смо супруга и ја основали сопствени дом, где год да смо живели, често бисмо се окупљали било око огњишта или једноставно око топлине коју смо увек осећали сваки пут када смо били поново са својом децом.

Какав диван осећај! Какво је дивно место наша кућа, наш дом, наше уточиште.

Током година наша породица је живела у различитим земљама, и у свакој од њих смо унутар Цркве, у сваком одељењу које смо посетили, наилазили на исти осећај топлине од стране чланова.

Сваки члан Цркве би требало да доживи такво пријатно искуство, а могу их доживети кроз наш напор уложен у поновно активирање и мисинарски рад.

Поделио бих са вама нешто што се дешавало у неким окрузима и подручјима у Перуу и због тога ћу поменути презимена неких породица:
Породица Каузо
Породица Банда
Породица Варгас,
и списак се наставља. Обухвата преко 1 700 имена чланова који су се вратили кући. Они су чланови из различитих одељења, огранака, округа и подручја из свих крајева Перуа, који су били позвани од стране председника округа, бискупа и вођа већа и помоћних организација да се врате кући. Прихватили су позив који су упутиле свештеничке вође, пуновремени мисионара и други чланови који су на себе преузели одговорност да им помогну да се врате Цркви и приђу Христу. Сваком од њих кажемо: „Добродошли, добродошли кући!"

Шта је омогућило овим особама да се врате кући?

Био је то удружен напор 14 округа и 4 подручја у мисији који су напорно радили годину дана да би допринели враћању скоро свих тих особа кроз реактивацију и обреде крштења и потврђења.

Овај напор је био надахнут Спаситељевим речима: „Љубиш ли ме? . . . паси моје овце" (Јев. по Јовану 21:16)

и подучавањем председника Томаса С. Монсона, који је рекао: „Током година апеловали смо на мање активне, увређене, критички настројене, прекршитеље - да се врате. ‘Вратите се и гостите за трпезом Господњом и опет окусите слатки и задовољавајући плод заједнице са свецима.’ ” („Looking Back and Moving Forward,” *Liahona,*мај 2008. год., стр. 89).

Алма се, осећајући велику тугу због душа своје браће, молио Господу, говорећи:

„О, Господе, подари нам да можемо имати успеха приводећи их поново Теби кроз Христа.

Гле, о Господе, драгоцене су душе њихове, и многи од њих су браћа наша. Подари нам, стога, о Господе, моћ и мудрост да њих, браћу своју, можемо поново привести Теби.” (Алма 31:34, 35)

Председник Анхел Аларкон из округа Пуенте Пједра у Лими, у Перуу, поделио је са мном следеће искуство: „Сваке суботе, мисионари, бискуп, неке вође помоћних организација и ја посећујемо мање активне чланове, неке не-чланове и новије обраћенике од 8:30 ујутру до поднева.”

У овом делу његове приче у мислима сам имао речи химне:

„Мили срцу Пастировом
мили су јагањци стада Његовог;
Неки са паше одлуташе,
Промрзли, гладни, беспомоћни.
Гле, Добри Пастир трага,
Тражи јагањце изгубљене,
Са радошћу их враћа,
Сачуване по сваку цену”
(„Dear to the Heart of the Shepherd,” *Hymns,* бр. 221)

Брат Варгас чијој кући је било тешко прићи, примио је позив једног суботњег јутра. То је био председник Аларкон, мобилним телефоном најављујући свој долазак. Брат Варгас је тада рекао: „Изненађен сам, јако је тешко стићи до моје куће.”

Следио је одговор: „Па, сада сам пред твојим вратима и желео бих да разговарам са тобом. Потребан си нам и позивамо те да дођеш сутра на наш црквени састанак.”

Тада је човек који је престао да долази у Цркву пре доста година одговорио: „Бићу тамо.” На тај начин је започео свој повратак кући.

„Јер огладнех, и дасте ми да једем; ожеднех, и напојисте ме: гост бејах, и примисте ме; го бејах, и оденусте ме; болестан бејах и обиђосте ме: у тамници бејах, и дођосте к мени.

. . . Кад учинисте једноме од ове моје најмање браће, мени учинисте.” (Јев. по Матеју 25:35-36, 40)

Док сам учествовао на Недељним састанцима пре неколико недеља, имао сам прилику да упознам брата који је био присутан по први пут после много година одсуства. Пратила га је његова супруга која није била члан Цркве.

Када сам га упитао зашто је одлучио да се врати одговорио је: „Мој пријатељ Фернандо и његов добри бискуп су ме позвали да дођем, и ја сам дошао. Нашао сам Цркву пре много година и пламичак још увек гори у мом срцу. Можда није јак, али је ту." Закључио сам: „Па, као браћа, дуваћемо у тај пламен заједно да га одржимо у животу." Тада смо један другог загрлили.

Интересовање, пажња и брига о нашој браћи су потпун израз љубави према нашем Небеском Оцу. Заправо, ми показујемо своју љубав Господу када служимо и када је та служба усредсређена на добробит наших ближњих.

Краљ Венијамин је о томе подучавао: „И гле, говорим вам ово да се мудрости можете научити, да можете научити да када сте у служењу ближњему своме, само сте Богу у служби." (Мосија 2:17)

Какав огроман утицај можемо имати на животе толико мање активних или оних који нису чланови Цркве када прихватимо Спаситељев позив „паси моје овце" и помогнемо сваком да „Приђе Христу"!

Ова искуства су само део оног што на хиљаде браће неприметно раде: прихватајући Господњи позив да хране Његово стадо. Сетимо се да су љубав и служба као близанци који чезну за заједничким друштвом.

О, када би свако од нас, као израз истинске љубави пре нашем Небеском Оцу, прихватио дужност коју имамо као чланови Цркве да трагамо за онима који нису данас са нама!

Ако кроз ову службу љубави доведемо једну душу у Цркву и
ако бисмо то поставили као циљ у нашим животима, колико бисмо радости пружили себи и онима којима помажемо да се врате Христу.

Чуј! Он ревносно позива,
Нежно молећи данас:
„Зар нећеш потражити моје изгубљене,
Из окриља мога што одоше?"
(Химне, бр. 221) 221)

Сведочим да смо синови и кћери Небеског Оца који нас воли и који сваког од нас познаје по имену.

Сведочим о љубави нашег Оца и Спаситеља. Пре свега нас је волео и дао свог Сина, да бисмо преко Њега могли да се вратимо кући. Изражавам своју љубав према Њему, мом Спаситељу, мом Господу, мом Учитељу, мом Откупитељу, у име Исуса Христа, амен.

Сведочанство као процес

Старешина Карлос А. Годој
из Седамдесеторице

Примање сведочанства „гласа тихог и танког” понекад може имати снажнији утицај на наша сведочанства него посета анђела.

Пре неколико година, док сам служио као власт у обласној седамдесеторици у Бразилу, моја породица и ја били смо на одмору у прелепом граду Флорианополису. У Недељу, као и обично, отишли смо до најближе цркве коју смо могли да нађемо. Моја супруга, ја и наша најстарија кћер смо присуствовали часу Недељне школе, на коме су разговарали о личном сведочанству о јеванђељу.

У једном тренутку током лекције, учитељица је замолила чланове разреда да поделе моћно духовно искуство које су имали док су развијали своје сведочанство о Цркви. Док су нека браћа и сестре делили своје животне приче, у мислима сам анализирао своја властита искуства, нешто што бих као обраћеник могао да поделим са њима, али нисам могао да се сетим ничег изузетног у поступку добијања свог сведочанства.

Док сам размишљао и слушао искуства других, схватио сам да је учитељица очекивала да учествујем. Слушала је остале чланове, и дала ми је до знања да је чекала да поделим своје важно искуство. Напослетку, био сам власт у обласној седамдесеторици и требало би да имам да поделим нешто упечатљиво. Осећајући да време одмиче и да она чека на мене, још више сам се трудио да се сетим нечега што би се уклапало у опис моћног искуства, али на разочарење учитељице нисам се могао сетити ничега. Иако сам желео да помогнем, нисам могао да испуним њена очекивања.

Срећом, то је била Недеља поста и током причесног састанка сам искористио прилику да поделим своје сведочанство са окупљенима а посебно са том сестром и њеним разредом Недељне школе. То није било изузетно искуство, већ искрено сведочанство које имам о истинама обновљеног јеванђеља.

Понекад сматрамо да бисмо имали сведочанство о Цркви да треба да имамо неко велико, моћно искуство, или појединачан догађај који би уклонио сваку сумњу у то да смо примили одговор или потврду.

Председник Бојд К. Пакер је подучавао: „Глас Духа у Светим писмима је описан као ни ‘оштар’ нити ‘јак.’ То ‘није био ни глас грома, нити . . . глас буке великог метежа.’ Већ, ‘још увек ситан глас, што шапуће,’ који ‘продираше им до саме душе’ и ‘учини да срца њихова горе’ (3. Не. 11:3; Хел. 5:30; УИЗ 85:6-7). Запамтите, Илија није нашао глас Господњи у ветру, ни земљотресу, нити ватри, али јесте као „ глас тих и танак” (1. Књ. о царевима 19:12).

Председник Пакер наставља: „Дух не заокупља нашу пажњу вичући или дрмајући нас чврстом руком. Радије шапуће. Милује тако нежно да можемо, ако смо презаузети, да га уопште не осетимо. Повремено ће се истаћи тек толико да обратимо пажњу. Али у

већини случајева, ако не обратимо пажњу на благ осећај, Дух ће се повући и чекати док не тражимо, ослушкујемо и обратимо на наш начин и слободним речима, попут Самуила из древних времена, 'Говори (Господе), чује слуга твој' (1 Самуилова 3:10). („The Candle of the Lord," *Ensign*, јан. 1983, стр. 53).

Велика искуства нису гарант да ће наше сведочанство бити јако. Ламан и Лемуило су добри примери тога. Посетио их је анђео али чак и тада, већ следећег тренутка, доводили су у питање вољу Гоподњу. Неке велике вође последњих дана такође могу да нас подуче о овом начелу: Подучени су са висина током првих дана обнове а још увек нису били довољно јаки да истрају до краја. Ова искуства нам говоре да добијање сведочанства о „гласу тихом и танком" понекад може имати снажнији утицај на наша сведочанства него посета анђела.

Као младић у Порто Алегри, у Бразилу, учећи о Цркви од две сестре мисионарке, сећам се тражења одговора на своје молитве, са нечим великим и неспорним. То се никада није догодило. То не значи да нисам стекао довољно сигурности да се прикључим обновљеној Цркви.

Алма подучава о овом процесу неговања сведочанства: „Али гле, разбудите ли и подстакнете ли способности своје, и то ради провере речи мојих, и испољите трунку вере, да, и не можете ли више барем пожелите да верујете [а мислим да је то био мој слулај као истраживача], нека та жеља делује у вама све док не поверујете толико да можете дати место делу речи мојих." (Алма 32:27).

Од тада, за мене као истраживача Цркве, касније као мисионара, а онда и као оца и вође, сва та искуства заједно, формирала су низ искустава и осећања, углавном малих, која не остављају сумњу да је „то семе, добро семе" (Алма 32:30).

Алма наставља своје подучавање о сведочанству: „Ево, упоредићемо реч са семеном. Ево, дате ли места семену да се засади у срце ваше, гле, буде ли то право семе, то јест, добро семе, не избаците ли га ви невером својом, опирући се Духу Господњем, гле, почеће оно да буја у грудима вашим. И пошто осетите те покрете бујања, почећете да говорите себи – Мора да је то добро семе, односно, добра је та реч, јер почиње да увећава душу моју, да, почиње да просветљава разумевање моје, да, почиње ми бити изврсна.

Сведочанство код неких људи произилази из појединачног и неоспорног искуства. Али код других може проистећи кроз процес искустава која можда нису тако јединствена, али када су удружена, сведоче о томе да то што смо научили и применили јесте истинито.

Данас, после толико година као члан Цркве Исуса Христа светаца последњих дана, можда нећу моћи да се присетим већине искустава која су обликовала моје сведочанство. Ипак, сва та искуства су оставила свој траг и допринела мом сведочанству о обновљеној Цркви. Данас имам потпуну сигурност о истинама јеванђеља Исуса Христа.

Желео бих да завршим сведочанством, не само због те сестре која је подучавала Недељну школу већ и свих вас. Знам да наш Небески Отац живи. Знам да нас Он воли. Његова смо деца. Он чује наше молитве. Знам да је Исус Христ наш Спаситељ. Умро је, био разапет и платио за наше грехе. Његово Помирење ме је благосиљало сваког дана мог живота.

Сведочим да је Црква Исуса Христа обновљена у ове последње дане преко пророка Џозефа Смита. Он је био Божји пророк. Знам да нас данас води живи пророк, предсеник Томас С. Монсон. Знам да је он пророк наших дана, баш као што су Мојсије, Аврам и Исаија били у своје време.

Мормонова књига је реч Божја као и Библија, она је још једно сведочанство о Спаситељу. Знам да је моћ свештенства обновљена и да је благослов многим светица широм света.

О томе сведочим у свето име Исуса Христа, амен.

„Надам се да знаш да смо имали тешке тренутке”

Старешина Квентин Л. Кук,
из Већа дванаесторице апостола

Из Писама знамо да су неке тешкоће за наше добро и сврсисходне су за наш лични развитак.

Прошле зиме моја кћерка је имала искуство са лошом вудљивошћу возећи кроз јаку снежну олују. То ме је подсетило на сличну ситуацију коју сам имао са своја два сина пре много година. Мој најмлађи син, Џо, имао је три године а Лери шест. У јуну смо путовали аутом из Сан Франциска до Јуте. Време је било веома лепо.

Када смо почели да се пењемо ка Донер Пасу на планинама Сиере, изненада и без упозорења ухватила нас је страшна снежна олуја. Нико од возача није био припремљен. Један камионет испред нас препречио се и раширио преко обе коловозне траке. Други камиони и аутомобили склизнули су са пута. Отворен је један путељак и многа возила, укључујући наше, очајно су покушавала да се извуку и избегну друга возила. Цео саобраћај је био блокиран.

Нисмо били припремљени за ову мећаву у јуну. Нисмо имали топлу одећу а имали смо и релативно мало горива. Скупио сам се са два дечака настојећи да се загрејемо. Након више часова, безбедносна возила, возила за уклањање снега и теглећи камиони почели су да рашчишћавају огромну загушену колону возила.

Коначно нас је један тегљач одвукао до сервисне станице са друге стране пролаза. Позвао сам своју супругу знајући да ће бити забринута, јер је претходне вечери очекивала позив. Питала је да ли може да разговара са дечацима. Када је дошао ред на трогодишњака, дрхтавим гласом је рекао: „Надам се да знаш да смо имали тешке тренутке!”

Могао бих рећи да је наш трогодишњак док је разговарао са својом мајком и испричао јој о 'тешким тренуцима', добио утеху а потом и поновно умирење. Наше молитве су пут којим долазимо нашем Оцу на небу. Знамо да Он брине за нас у време наше потребе.

Догађај који сам управо испричао, у вези са тешкоћом на путовању, био је кратак и није оставио трајне последице. Међутим, многе од тешкоћа и невоља с којима се сусрећемо у животу су тешке и имају трајне последице. Свако од нас доживеће неке од њих током животних промена. Многи који слушају ову конференцију баш у овом тренутку доживљавају тренутке најозбиљније природе.

Сагласни смо са молбом пророка Џозефа када је био лажно оптужен и месецима затворен у затвору у Либертију. „О Боже, где си? И где је шатор што прекрива скровиште твоје?” Господњи одговор је уверљив: „Сине мој, мир души твојој. Супротности твоје и невоље твоје биће само кратког века. А тад, устрајеш ли добро, Бог ће те узвисити у висину.”[1] Једно од суштинских учења расветљеног кроз обнову јесте да мора постојати супротност у свим стварима да би се остварила праведност.[2]

Овај живот није увек лак, нити је осмишљен да буде. Он је време искушења и провере. Као што читамо у књизи Аврамовој: „И тако ћемо их искушати да видимо хоће ли они чинити све што им год Господ Бог њихов заповеди."[3] Старешина Харолд Б. Ли је подучавао: „Понекад ствари које су најбоље за нас и ствари које доносе вечне награде у тренутку се учине најгорчима, а забрањене ствари често су ствари које се чине најпожељнијима."[4]

Роман *Прича о два града* почиње са често цитираним редком: „Била су то најбоља времена. Била су то најгора времема."[5] Писма објашњавају да свака генерација има сопствено виђење најбољег и најгорег времена. Сви смо ми подложни сукобу између добра и зла,[6] и супротности између светла и таме, наде и очаја. Као што је старешина Нил А. Максвел објаснио: „Јасан контраст између слатког и горког неопходан је све до самог краја овог кратког смртничког искуства."[7] Из наше доктрине сазнајемо да ће добро победити зло,[8] и да ће они који се покају и посвећени су, добити вечни живот.[9]

Негде у време када је Дикенс писао свој роман, одвијали су се херојски напори раних светаца који су се настанили међу западним планинама.

Чак и са својом заједничком вером свеци су доживели много тешкоћа и приступили су напуштању Навуа са веома различитим очекивањима. Неки су гледали напред са оптимизмом; други са бригом. Два сјајна примера изнета су од Хелен Мар Витни и Батшебе Смит. Обе су оставиле записе о својим осећањима покорности. Сестра Витни записала је своја очекивања пред напуштање Навуа: „Запаковаћу све моје мале траке, крагнице и чипке, итд. јер, идемо тамо где их не можемо купити." Излазимо из света у ком смо живели преко Стеновитих Планина, где нико други неће пожелети да иде . . . Међу нама неће бити ни богатих ни сиромашних, и нећемо имати ништа до части и врлине, . . ."[10] Речи сестре Витни одјекују идеалистичким оптимизмом.

Забележена осећања сестре Батшебе Смит такође су пуна вере, али сведочење је донекле узнемирујуће. Видела је руље постројене против светаца у Мисурију, и била присутна код смрти апостола Дејвида В. Патена. Док се суочавала са напуштањем Навуа, записала је:

„Мој последњи поступак на том драгоценом месту био је да поспремим собе, обришем под и оставим метлу на њено уобичајено место иза врата. Затим сам, са узбуђењем у свом срцу . . . ежно затворила врата и суочила се са непознатом будућношћу . . . суочена са вером у Бог и са ништа мање уверености у коначно установљење јеванђеља на западу и у његова истинска, дуготрајна начела, него што сам се осећала током тих мучних догађаја у Мисурију."[11]

Обе од ових жена пионира СПД остале су снажне у јеванђељу током читавог живота и пружиле дивну службу у изградњи Сиона, али су се суочиле са многим додатним невољама и тешкоћама које су обе верно издржале.[12] Упркос оптимизму сестре Витни, њених првих троје деце је умрло на порођају или пред порођај – двоје од њих током њеног продуженог одласка из Навуа до Солт Лејка.[13] Сестра Витни нас је благословила својим писањем у одбрани наше вере и била је мајка апостола Орсона Ф. Витнија. Сестра Витни је забележила сиромаштво, болести и оскудицу које су свеци поднели док су путовали ка западу.[14] У марту 1847. год. умрла је њена мајка а следећег месеца родио се њен други син, Џон. Њен запис о томе је кратак: „Он је био моје последње

дете и живео је само четири сата."[15] Касније током живота била је надзорница храма у Солт Лејк Ситију и четврта председница врховног Потпорног друштва.

Дубоко смо дирнути тешким тренуцима које су поднели рани свеци. Бригам Јанг је то прихватио на донекле шаљив начин у фебруару 1856. год. када је изјавио:

„Могао бих нешто рећи у вези са тешким тренуцима. Знате да сам вам рекао да, ако се ико плаши умирања од глади, нека одступи и иде тамо где је обиље. Ја се нимало не плашим глади, јер, све док не поједемо и последњу мулу, од врха уха до краја репа, не плашим се смрти од глади."

Наставио је рекавши: „Има много људи који сада немају посла, али пролеће ће се ускоро отворити пред нама и нећемо патити више него што је за наше добро."[16]

Изазови са којима се суочавамо данас на свој начин су упоредиви са изазовима прошлости. Недавна економска криза проузроковала је значајну бригу широм света. Запошљавање и финансијски проблеми нису необични. Многи људи имају физичке и менталне здравствене изазове. Други се суочавају са брачним проблемима или јогунастом децом. Неки су изгубили вољене. Зависност и неприкладне или штетне склоности проузрокују бол у срцу. Који год да је извор тешкоћа, оне узрокују бол и патњу код појединаца и оних који их воле.

Из Писама знамо да су неке тешкоће за наше добро и сврсисходне су за наш лични развитак.[17] Такође знамо да киша пада и на праведне и на неправедне.[18] Такође је истина да сваки облак не доноси кишу. Без обзира на искушења, тешкоће и невоље које подносимо, уверавајућа доктрина о Помирењу које је извео Исус Христ, укључујући Алмино учење да ће Спаситељ на себе преузети наше слабости и „да помогне своме народу у складу са слабостима њиховим."[19]

Писма и савремени пророци разјаснили су да ће бити година несташице и година обиља.[20] Господ очекује од нас да будемо припремљени за многа искушења која долазе. Он објављује: „Будете ли спремни, бојати се нећете."[21] Део траума које сам доживео прелазећи Сијера планине у тој мећави пре много година десио се јер нисам био припремљен за тај изненадни догађај. Један од великих благослова Писама јесте да нас она упозоравају на искушења која се изненадна, али се често дешавају. Добро бисмо урадили да се за њих припремимо. Један од начина припреме је да држимо заповести.

На многим местима у Мормоновој књизи људима је обећавано да ће напредовати у земљи „буду ли држали заповести."[22] Ово обећање често прати упозорење да уколико не буду држали заповести Божје, биће искључени из Његовог присуства.[23] Наравно, поседовање благослова Духа - послуживање Светог Духа - суштинско је за истински напредак у земљи и припремљеност.

Без обзира на наше тешкоће, уз обиље које имамо данас, били бисмо незахвални када не бисмо поштовали наше благослове.

Упркос очигледној природи тешкоћа са којима су се суочавали пионири, Председник Бригам Јанг говорио је о значају захвалности. Изјавио је да не зна ни за један грех, осим неопростивог, који је већи од греха незахвалности.[24]

Захвалност за Спаситеља и Његово помирење.

Своју захвалност првенствено дугујемо Спаситељу и Његовом Помирењу. Свесни смо да многи који слушају ову конференцију доживљавају искушења и невоље таквог интезитета да је основни осећај у њиховом срцу док у молитви прилазе нашем Оцу на Небу, 'Надам се да знаш да имам тешке тренутке.'

Дозволите ми да поделим са вама истинит извештај једне сестре, Елен Јејтс из Грентсвила, у Јути. Почетком октобра, пре 10 година, пољубила је свог супруга, Леона, за довиђења док је одлазио на посао у Солт Лејк. То је био последњи пут да је видела Леона живог. Имао је судар са једним двадесетогодишњим младићем, који је каснио на свој први посао и покушавао да обиђе спорије возило, што је за последицу имало чеони судар у ком су обојица на месту погинула. Сестра Јитс је рекла да је након што су јој два самилосна саобраћајна полицајца на аут-путу рекла вест, запала у шок и тугу.

Забележила је: Док сам се трудила да гледам напред у живот, све што сам могла да видим били су тама и бол." Испоставило се да је најбољи друг њеног мужа био бискуп из младићевог одељења. Бискуп је назвао сестру Јејтс и испричао јој да младићева мајка, Џолејн Вилмор, жели да разговара са њом. Она се присећа: „Пошто сам била у шоку, била сам толико усредсређена на свој бол и тугу да нисам чак ни помислила на младића и његову породицу. Изненада сам схватила да је ту била мајка која је била у таквом или већем болу него ја. Брзо сам пристала на посету."

Када су брат и сестра Вилмор допутовали, исказали су своју велику жалост што је њихов син одговоран за Леонову смрт и показали су јој слику Спаситеља како држи девојчицу у својим рукама. Сестра Јејтс је рекла: „Када постане сувише тешко „Када времена постану сувише тешка за подношење погледам ову слику и сетим се да ме Христ познаје лично. Познаје моју усамљеност и моја искушења." Један од стихова који пружа утеху сестри Јејтс је: „Радујте се, стога, и не бојте се, јер ја сам Господ са вама, и стајаћу уз вас."[25]

Сваког октобра сестра Јејтс и сестра Вилмор (обе су данас овде заједно у конференцијском центру) иду заједно у храм и изражавају захвалност за Помирење Исуса христа, за план спасења, за вечне породице и завете који су повезали мужеве и жене и породице са обе стране вела. Сестра Јитс закључује: „Кроз ове тешкоће осетила сам љубав свог Оца на Небу и Спаситеља у већем обиљу него икада раније." Она је сведочила да „нема бола, нема патње, нема болести тако велике да је Христово помирење и Његова љубав не могу исцелити."[26] Какав су диван пример љубави и праштања исказале ове две сестре. Он допустио пмирењу Исуса Христа да буде делотворан у њиховим животима.

Размишљајте о Спаситељу у Гетсеманском врту током процеса Помирења, док је подносио агонију, тако велику да је крварио из сваке поре.[27] Његов вапај свом Оцу садржао је реч поуке.[28] То може бити интерпретирано као вапај сина који се жали свом оцу: „Оче мој, ако је могуће, нека ме мимоиђе чаша ова; Али опет не како ја хоћу, него како ти!"[29] Сведочим да Помирење Исуса Христа покрива све тешкоће и невоље са којима ће се свако од нас сусрети у животу. У тренуцима када бисмо се могли осећати тако да кажемо, „Надам се да знаш да сам имао тешке тренутке", можемо бити сигурни да је Он ту и да смо сигурни у Његовом брижном наручју.

Када је наш вољени пророк, председник Томас С. Монсон, упитан на свој рођендан прошлог августа, који би био идеалан поклон који би му чланови широм света могли дати, без оклевања је рекао: „Пронађите неког ко има тешке тренутке...и учините нешто за њега."[30]

Заједно са вама вечно сам захвалан Исусу Христу, избавитељу човечанства. Износим сведочанство да је Он Спаситељ и Откупитељ света. У име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. УИЗ 121:1, 7-8.

2. Видети 2. Нефи 2:11.

3. Књига Аврамова 3:25

4. Харолд Б. Ли, The Fall of Man (говор са састанка са учитељима института и семинара, 23. јун 1954. год.).

5. Чарлс Дикенс, *A* Tale of Two Cities (Signet Classic, 1997. год.), стр. 13.

6. Видети 2. Нефи 2:15-16.

7. Нил А. Максвел, „Enduring Well," *Liahona,* април 1999. год., стр. 12.

8. Видети УИЗ 19:2, 3; 133:64.

9. Видети УИЗ 133:62; 14:7, Јев. по Јеванђељу 17:3.

10. *A Woman's View: Helen Mar Whitney's Reminiscences of Early Church History*, изд. Jeni Broberg Holzapfel и Richard Neitzel Holzapfel (1997. год.), 329, 330.

11. Bathsheba W. Smith, *Autobiography,* ed. Alice Merrill Horne, куцана копија, стр. 15, као је цитирано из Maurine Jensen Proctor и Scot Facer Proctor, фото есеј, „Joseph, Joseph, Joseph: The Temple Has Returned to Nauvoo, Part 4, 'Lift Up Thine Eyes," Meridian Magazine, 2002 год., http://www.meridianmagazine.com/photoessay/020522nauvoo/020522nauvoo3.html..

12. Видети Етер 12:6.

13. Видети Whitney стр. 491.

14. Видети Хајди Свинтон, „I Gently Closed the Door," *Heroines of the Restoration*, изд. Барбара Б. Смит и Блит Дарлин Тачер, (1997. год.), стр. 134.

15. Ibid.

16. Teachings of the Presidents of the *Church: Brigham Young* (Melchizedek Priesthood and Relief Society course of study, 1997. год.), стр. 177.

17. Видети УИЗ 122:7.

18. Видети Јев. по Матеју 5:45.

19. Алма 7:12.

20. Видети Прва књига Мојсијева 41:29-31; Гордон Б. Хинкли, “To the Boys and to the Men,” *Liahona,* јан. 1999. год., стр. 65.

21. УИЗ 38:30.

22. Видети 2. Нефи 4:4.

23. Видети Алма 36:30.

24. Teachings*: Brigham Young,* стр. 177.

25. УИЗ 68:6.

26. Елен Јејтс, лична прича испричана на Grantsville Utah Stake conference, суботње вечерње заседање, 16. феб. 2008. год.

27. Видети УИЗ 19:18.

28. Јев. по Марку 14:36; Јев. по Матеју 26:39

30. Томас С. Монсон, цитат из Gerry Avant, „Prophet's Birthday: Milestone of 81,” Church News, 23. август 2008. год., стр. 4.

До новог сусрета

Председник Томас С. Монсон

Будимо добри грађани народима у којима живимо и добре комшије у својим заједницама, пружајући руку онима који нису наше вере, као и онима који то јесу.

Браћо и сестре, знам да ћете се сложити са мном да је ово била посебно надахњујућа конференција. Осећали смо Духа Господњегу обиљу ова два протекла дана, док су наша срца била додирнута и наша сведочанства о овом божанском делу ојачана. Сигуран сам да представљам све чланове Цркве у изражавању захвалности према браћи и сестрама који су нам се обратили. Подсетио сам се Моронијевих речи, које се налазе у Мормоновој књизи: „А састанке своје црква вођаше по деловању Духа и моћу Светог Духа, јер моћ Светог Духа их вођаше било да проповедају, или да опомињу, или да се моле, или да понизно моле, или да певају. И тако би чинили.”[1]

Дуго се сећајмо онога што смо чули током ове генералне конференције. Поруке које су дате биће одштампане у часописима *Ensign* и *Liahona* следећег месеца. Подстичем вас да их проучавате и промишљате о њиховим учењима.

Вама браћо, који сте били разрешени на овој конференцији, изражавам нашу дубоку захвалност за многе године ваше посвећене службе. Читаво чланство Цркве је имало користи од ваших бројних доприноса.

Уверавам вас да је наш Небески Отац свестан изазова са којима се данас суочавамо у свету. Он воли свакога од нас и благосиљаће нас док тежимо да држимо Његове заповести, и тражимо Га у молитви.

Ми смо светска Црква, браћо и сестре. Наше чланство је распрострањено широм света. Будимо добри грађани народима у којима живимо и добре комшије у својим заједницама, пружајући руку онима који нису наше вере, као и онима који то јесу. Будимо искрени и поштени мушкарци и жене у свему што радимо.

Широм света има оних који су гладни; има оних који су напуштени. Кроз заједнички рад, можемо да олакшамо патњу и помогнемо онима који су у потреби. Поред службе коју пружате и ваше бриге за друге, ваши приноси црквеним фондовима омогућавају нам да скоро моментално одговоримо када се догоде несреће било где у свету. Скоро смо увек међу првима на месту дешавања да бисмо пружили било коју помоћ коју можемо. Захвални смо за вашу великодушност.

У животима неких постоје тешкоће. Посебно међу младима има оних који су трагично уплетени у такве ствари као што су дрога, неморал, банде и све остали озбиљни проблеми који произилазе из њих. Поред тога, има оних који су усамљени, укључујући удовице и удовце, који жуде за друштвом и бригом других. Будимо увек свесни потреба људи око нас и будимо спремни да пружимо руку подршке и срце пуно љубави.

Браћо и сестре, колико смо благословени што су небеса заиста отворена, што је обновљена Црква Исуса Христа на земљи данас и што је Црква утемељена на стени откривења. Знамо да су стална откривења срж јеванђеља Исуса Христа.

Будимо сви безбедни на путу до наших домова. Живимо заједно у миру и хармонији и љубави. Тежимо сваки дан да следимо Спаситељев пример.

Бог вас благословио, моја браћо и сестре. Захваљујем вам на вашим молитвама за мене и за све Врховне власти. Дубоко смо захвални за вас.

У једном комаду Кристофера Марлоуа, *The Tragical History of Dr. Faustus*, приказан је један човек, Др. Фауст, који је одабрао да игнорише Бога и да следи Сотонин пут. На крају свог опаког живота, суочавајући се са патњом због пропуштених прилика и неизбежном казном, жалио се: „Постоји горућа агонија још већа од живе ватре – вечно прогнанство од Бога."[2]

Моја браћо и сестре, као што је вечно прогнанство од Бога горућа агонија, тако је вечни живот у присуству Бога наш најдрагоценији циљ.

Свим својим срцем и душом молим се да наставимо своју сталну потрагу за најдрагоценијом наградом.

Сведочим да је ово дело истинито, да наш Спаситељ живи и да води и управља својом Црквом овде на земљи. Опраштам се са вама, моја драга браћо и сестре, до новог сусрета за шест месеци. У име Исуса Назарећанина, нашег Спаситеља, нашег Откупитеља коме служимо, амен.

НАПОМЕНА

Морони 6:9. Видети „Deviled Marlowe," *Time,* 16. окт. 1964. год., стр. 77.

Остваривање сврхе Потпорног друштва

Џули Б. Бек,
врховна председница Потпорног друштва

Потпорно друштво је успоставио Господ ради организовања, подучавања и надахњивања Његових кћери у припреми за благослове вечног живота.

Драге наше сестре, какав диван призор представљате и колико смо захвални што смо са вама. Наша љубав и захвалност према вама су потпуни.

Као врховно председништво Потпорног друштва, имале смо прилику ове протекле године да вас посетимо широм света. Саветовале смо се са вама у Немачкој, Данској, Аустралији, и Гани. Молиле смо се са вама у Сингапуру, Хонг Конгу, Индији и Шри Ланки. Биле смо уздигнуте и поучене са вама у Бразилу, Чилеу, Порторику, Канади и Сједињеним Државама.

Радујемо се због сазнања да „пролазите чинећи добро”, као што је Спаситељ чинио. Ви чините изванредно дело. Ипак осећамо се подстакнутима да кажемо да има још тога што треба учинити. Тражиле смо надахнуће од Господа да бисмо знале како да помогнемо свештенству у изградњи Божјег царства на земљи. Време је да Потпорно друштво оствари своју сврху као никада раније. Да бисмо напредовале и оствариле оно што Господ жели, морамо јасно разумети сврху Потпорног друштва.

Почећу прегледом неких историјских чињеница о Потпорном друштву да бих објаснила зашто је Потпорно друштво успостављено. Затим ћу истаћи три одговорности које свака сестра Потпорног друштва има. На крају, објаснићу како Господ од нас очекује да испунимо божанско овлашћење које смо примиле, и на појединачном и на нивоу организације.

I. Зашто је Потпорно друштво успостављено

Немогуће је да разумемо зашто имамо организацију за жене у Цркви, ако не разумемо обнову јеванђеља Исуса Христа. Господ је, знајући за невоље које ће се догађати у овим последњим данима, рекао слузи своме, Џозефу Смиту мл., „и дао му заповести;

Да би се вера . . . могла увећати на земљи;

Да би [Његов] вечни завет могао бити успостављен;

Да би пунина [Његовог] јеванђеља могла бити проглашавана од стране слабих и простих крајевима света.”[1]

Господње дело се остварује када се Његово јеванђеље „проповеда свакој нацији, племену, језику и народу”[2] и када се [Његов] вечни завет успоставља преко храмских обреда.

Баш као што је Спаситељ позвао Марију и Марту из времена Новог завета[3] да учествују у Његовом делу, жене овог временског раздобља имају званичан позив да

учествују у Господњем делу. Од најранијих дана Обнове, жене су биле активне помажући у изградњи Цркве тако што су подржавале мисионарске напоре, доприносиле у изградњи храмова, и оснивању заједница где су свеци могли заједно да учествују на богослужењу. Организовање Потпорног друштва 1842. године, активирало је колективну моћ жена и њихова одређена задужења у изградњи Господњег царства, баш као што су већа свештенства дала мушкарцима одређене одговорности.

Од свог организовања, Потпорно друштво се ширило светом и названо је „највећом и по свим мерилима најузвишенијом женском организацијом на земљи."[4] Преко пророка Џозефа Смита знамо да је Потпорно друштво представљало део Обнове и да је слична организација за жене постојала у древној Цркви.[5] Председник Џозеф Ф. Смит је подучавао да је Потпорно друштво „божански створено, божански овлашћено, божански установљено, божански одређено од Бога,"[6] „према небеском закону"[7] да би помогло Господу да „оствари . . . вечни живот за човека."[8]

Преко Потпорног друштва, жене имају званичну улогу у Цркви са великим одговорностима „укључујући рад у храму и подучавање јеванђеља."[9] Уз то, Потпорно друштво служи да помогне женама да „засаде и негују . . . сведочанство о Исусу Христу и о јеванђељу,"[10] „ојачају породицу и дом,"[11] и „негују све породичне дужности."[12] Има задатак да води рачуна о „потребама сиромашних, болесних и оних у невољи," али председник Џозеф Ф. Смит је рекао да је највећи део његовог задатка „да тражи духовну добробит и спасење" . . . свих жена у Цркви."[13]

Укратко, сврха Потпорног друштва како га је Господ установио, јесте да организује, подучава и надахњује Његове кћери у припреми за благослове вечног живота. Желим да то кажем још једном. Сврха Потпорног друштва како га је Господ установио, јесте да организује, подучава и надахњује Његове кћери у припреми за благослове вечног живота.

II. Наше одговорности

Да би остварио сврху Потпорног друштва, Господ је задужио сваку сестру Потпорног друштва и организацију у целини да:

1. Расте у вери и личној праведности.

2. Јача породице и домове.

3. Служи Господу и Његовој деци.

Свака од ових одговорности подупире и учвршћује друге две. Када увећамо своју веру, резултат тог напора јача нашу породицу. Када служимо Господу и Његовој деци, наша вера и способност да будемо праведне се увећавају. Те три одговорности нераздвојиво су повезане. Почнимо са првом одговорношћу.

1. Раст у вери и личној праведности. Да бисмо одрадиле свој део у Господњем плану, треба да увећамо своју веру и личну праведност. Чланство у Цркви захтева веру, коју током живота негујемо великом „марљивошћу, стрпљењем и трпељивошћу."[14] У заједничком наслеђу које делимо, у првим женама Цркве налазимо изузетне примере

вере. Прве жене пионири биле су истериване из својих домова и прогањане због своје вере. Друге су преживеле пожаре и поплаве. Прелазиле су океане и ходале хиљадама километара, подносећи прљавштину, болест, и скоро су умирале од глади да би помогле у изградњи Господњег царства на земљи. Многе од њих су дуж пута сахраниле мужеве, децу, родитеље, и браћу и сестре. Зашто су то чиниле? Чиниле су то јер је ватра вере пламтела у њиховим душама. Те изузетне жене нису тражиле фину одећу, више слободног времена, велике земаљске станове, или више имовине. Попут вас, имале су уверење и сведочанство да је обновљено јеванђеље Исуса Христа истинито и да су потребне Господу да би дале свој учинак у успостављању Његовог царства на земљи. Њихова тежња за личном праведношћу представљала је свакодневни напор да постану сличније Спаситељу путем покајања, проучавања Светих писама, молитве, послушности заповестима, и трагањем за свим што је „честито, лепо или на добром гласу или пак хвале вредно."[15]

2. Јачање породице и домова. Наша друга одговорност је да јачамо породице и домове. Породице широм света мета су напада и ослабљене су због исквареног понашања и лажних учења. Стога, било да смо удате или неудате, старе или младе, имамо дужност да бранимо и спроводимо истине које се налазе у прогласу „Породица: Проглас свету."

Прво председништво је дало савет: „Колико год да су достојни и прикладни остали захтеви или активности, не сме им се дозволити да замене божански одређене дужности које само родитељи и породице могу адекватно обавити."[16] Наши домови треба да буду њихово уточиште од свакодневних сусрета које имају са злом.

Потпорно друштво треба да буде организовано, постројено и мобилисано за јачање породице и да помаже нашим домовима да буду светилишта од света. Научила сам ово пре много година, непосредно после удаје. Моји родитељи који су ми били у комшилуку, најавили су да ће се преселити на други крај света. Ослањала сам се на васпитни, мудар и охрабрујући пример моје мајке. Она је сада одлазила на дуже време. Било је то пре имејла, факса, мобилних телефона, и веб камера, и испорука поште била је општепознато спора. Дан пре него што је отишла, седела сам са њом плачући и упитала: „Ко ће ми бити мајка?" Мајка је пажљиво размишљала, и са Духом и моћу откривења које долази таквим женама, рекла: „Ако се никада не вратим, ако ме више никада не видиш, ако не будем у стању да те још нечему поучим, приклони се Потпорном друштву. Потпорно друштво ће бити твоја мајка."

Мајка је знала да ако будем болесна, сестре ће бринути о мени, а кад добијем децу, помоћи ће ми. Али највећа нада моје мајке била је да ће сестре Потпорног друштва бити моћне, духовне вође за мене. Од тада сам почела обилно да учим од угледних и верних жена.

Три различите жене имале су позив председнице Потпорног друштва у мојим одељењима током година одсуства мојих родитеља. Алта Чемберлен позвала ме је да друге сестре подучавам управљању временом и организацији дома, вероватно због тога што је видела да је потребно да се побољшам у тим вештинама. Џин Хорн подстакла ме је да завршим своје прво озбиљно лично проучавање Мормонове књиге. Норма Хили дала ми је прве задатке у вези са конзервисањем хране и пуно ме научила о служењу. Те дивне жене разумеле су сврху Потпорног друштва.

3. Служба Господу и Његовој деци. Трећа одговорност свих жена у Цркви је да служе Господу и Његовој деци. Интересантно је да сам током година одсуства своје мајке служила као председница Школице у одељењу, а касније као председница Младих жена у одељењу. Била сам члан одељењског савета који је радио под вођством бискупства. Председник Бојд К. Пакер поучио нас је да „као што служба многе браће у Ароновом свештенству јача Више свештенство, несебично пружање те службе [у Младим женама и Школици] служи да покаже оданост Потпорном друштву."[18] Када служимо у другој помоћној организацији нисмо разрешене сестринства у Потпорном друштву. Пошто не долазимо у Потпорно друштво нити одлазимо из њега, увек смо повезане са сврхом и одговорностима Потпорног друштва и благословене смо свим приликама да будемо пример и пастири пуни вере деци нашег Оца.

Потпорно друштво има у свом задужењу неке од најизузетнијих прилика за служење на земљи које су доступне *свим* сестрама. У својим путовањима широм света, видела сам да сте, хиљаде и хиљаде вас које тренутно немате мужа или децу, невероватна ризница вере, талента и посвећености. Нико није у бољем положају од вас да служи у храму, служи мисију, поучава младу генерацију и помаже онима који су угњетени. *Потребне* сте Потпорном друштву.

Такође сам се дивила младости и енергији вас које сте тек стигле у Потпорно друштво из програма Младих жена. Видела сам колико ваша срца чезну да учине нешто добро у свету. Често замишљам потенцијал онога што би се могло догађати са радом на породичној историји, на пример, када бисте делиле своје стручне вештине са старијим сестрама (попут мене!). Једноставно не можемо дозволити да траћимо вашу младалачку и енергичну моћ препоручујући вам да седнете гледајући старије и искусније жене како све планирају, организују и раде у Потпорном друштву.

III. Остваривање сврхе

Можемо радити на Господњем делу на Његов начин када тражимо и примамо лично откривење и радимо на њему. Без личног откривења не можемо успети. Ако обраћамо пажњу на лично откривење не можемо а да не успемо. Пророк Нефи нас поучава да ће нам Свети дух показати 'све што нам треба чинити.'[18] Проречено је да ће у последњим данима Господ излити свог Духа на своје помоћнике.[19] То ће се догодити када дозволимо себи да будемо довољно мирне и довољно тихе да чујемо глас Духа. Старешина Нил А. Максвел, поучавао је да примање откривења за позив у личним животима „захтева озбиљан ментални напор с наше стране . . . Откривење није ствар притискања тастера, него притискања себе, често потпомогнуто постом, проучавањем Светих писама и личним дубоким размишљањем. Највише од свега, откривење захтева од нас приличан ниво личне праведности, тако да када се укаже прилика, откривење и нетражено може доћи праведнима."[20]

IV. Закључак

Председник Спенсер В. Кимбал изјавио је пре много година да „постоји моћ у овој организацији која још није у потпуности исказана у јачању домова у Сиону и изградњи Божјег царства – нити ће бити док сестре и свештенство не ухвате визију Потпорног друштва."[21] Господ је установио Потпорно друштво да би организовао, поучавао и надахњивао своје кћери да се припреме за благослове вечног живота. Наш циљ је да подржимо жене Цркве у њиховим појединачним одговорностима, тако што ћемо

обезбедити да им сваки састанак, свака лекција и свака активност коју предузмемо, помогну да расту у вери и личној праведности, јачају своје породице и своје домове, и служе Господу и Његовој деци.

Једини начин на који то можемо остварити је тако што ћемо тражити и примити лично откривење и деловати у складу са њим. Истинска моћ овог, широм света распрострањеног сестринства лежи у свакој жени. Мада себе можемо видети као слабе и обичне, све делимо племенито наслеђе и можемо развити веру једнаку оној коју су имале изузетне, верне жене које су живеле пре нас. Имамо виталну улогу у помагању изградње Божјег царства и припреми за Господњи долазак. Уствари, Господ не може остварити своје дело без помоћи својих кћери. Господ због тога очекује од нас да повећамо свој допринос. Он очекује од нас да испунимо сврху Потпорног друштва као никада раније. Захвална сам што сведочим о истинитости обновљеног јеванђеља Исуса Христа и данашњег живог пророка који води Његово дело. У име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. УИЗ 1:17, 21-23.

2. УИЗ 133:37.

3. Видети Јев. по Луци 10:38-42.

4. Бојд К. Пакер, „The Circle of Sisters," *Ensign*, нов. 1980. год., стр. 109.

5. Видети „Female Relief Society," *Deseret News,* 22. апр., 1968. год., стр. 1.

6. *Teachings of Presidents of the Church:* Joseph F. Smith (Melchizedek Priesthood and Relief Society course of study, 1998. год.), стр. 184.

7. УИЗ 102:4.

8. Мојсије 1:39.

9. Далин Х. Оукс, „The Priesthood and the Auxiliaries," *Worldwide Leadership Training Meeting*, 10. јан., 2004. год., стр. 17.

10. Прво председништво „Memorandum of Suggestions," 29. март 1940. год., стр. 2.

11. *Worldwide Leadership Training Meeting,* 10. јан., 2004. год., стр. 17.

12. УИЗ 20:47; видети и стих 51.

13. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Смит* (1998. год.), стр. 185.

14. Алма 32:43.

15. Чланци вере 1:13.

16. Писмо Првог председништва, 11. феб., 1999. год.

17. *Ensign,* нов. 1980. год., стр. 110.

18. 2. Нефи 32:5.

19. Видети Књ. пророка Јоила 2:29.

20. Нил А. Максвел, „Revelation," *First Worldwide Leadership Training Meeting*, 11. јан., 2003. год., стр. 5.

21. Спенсер В. Кимбал, „Relief Society—Its Promise and Potential," *Ensign*, март 1976. год., стр. 27.

Посвећени храмови, свети завети

Силвија Х. Алред,
прва саветница у врховном председништву Потпорног друштва

Храмови су посвећена, света места. Они су извор духовне моћи и снаге. Они су места откривења. Они су дом Господњи.

Моје срце је испуњено захвалношћу док размишљам о овом јединственом окупљању жена широм света. Каква је повластица бити део овог великог сестринства, уједињеног нашом жељом да јачамо своју веру у Господа Исуса Христа и градимо Његово царство. Молим се да ме Дух води док вам говорим на веома свету таму храмског богослужења.

Најсветија места на земљи су храмови. Достојни чланови Цркве примају у храму највеће благослове којима свако може да стреми док склапамо свете завете са Богом. Такође помажемо да ти исти благослови буду доступни нашим прецима, који су умрли а да нису примили неопходне обреде спасења.

Говорићу о дубоком значају изградње храмова, зашто су обреди који се обављају у храму неопходни за наше спасење, и о томе како се припремити за улазак у храм.

Била сам сведок жртава које су многи чланови поднели да би стигли до храма и веома сам импресионирана њима. Поделићу са вама једну такву причу.

1976. године, када смо живели у Костарики, председник мисије је замолио мог мужа да помогне у организовању првог путовања у храм из мисије. Мисија Централне Америке обухватала је Костарику, Панаму, Никарагву и Хондурас. Најближи храм тада је био храм у Меси, у Аризони. За пут је било потребно по пет дана у оба смера, са преласком шест граница. Финансијска жртва за већину оних који су ишли била је велика. Морали су да продају своје ТВ апарате, бицикле, клизаљке, и све што су могли да продају. Путовали смо у два неудобна аутобуса дан и ноћ. Неки чланови потрошили су сав свој новац да би платили превоз, а за јело су понели само крекере и маргарин.

Зашто се чланови Цркве тако спремно и са радошћу жртвују да би отишли у храм?

Никада нећу заборавити велики излив Духа који смо доживели током три дана која смо провели у храму у Меси. Била сам дубоко дирнута док сам гледала како чланови породице грле једни друге, са сузама које су текле низ њихова лица, пошто су били запечаћени за вечност.

Двадесет четири године касније, храм у Сан Хозеу, у Костарики, био је посвећен. Међу присутнима на сесији којој сам присуствовала, били су многи из породица које су ишле на то прво путовање у храм. Верни и достојни чекали су на тај свети тренутак. Сви они сада могу често да одлазе у храм, јер је храм у Панами недавно посвећен, а најављен је и храм у Хондурасу.

Господ је од свог народа увек тражио да граде храмове. Господ је заповедио Мојсију: „И нека ми начине светињу, да међу њима наставам."[1] Покретни храм који су

направили служио је као централно место Израеловог богослужења током њиховог дугог путовања у обећану земљу. Његов модел и грађу Господ је открио Мојсију. То је требало да буде Господњи свети дом.

Касније је цар Соломун изградио храм у Јерусалиму, користећи најбоље грађевинске материјале који су били доступни.[2]

Током своје земаљске службе, Господ је сматрао храм светим местом и подучавао је дубоком поштовању према њему.

Нефијци су такође градили храмове за Господа у обе Америке. Окупили су се око храма када се Христ појавио пред њима после свог васкрсења.

Убрзо после обнове Цркве у овом временском раздобљу, Господ је заповедио свецима да изграде храм: „Средите се, припремите све што је потребно и утемељите дом, и то дом молитве, дом поста, дом вере, дом знања, дом славе, дом реда, дом Божји."[4]

У одговору на то, свеци су уз значајну жртву изградили храм у Киртланду. У том светом храму, били су обновљени важни кључеви свештенства и сам Спаситељ се појавио.[5]

Тренутно, широм света има 128 храмова у функцији, и многи су у изградњи.

Поучени смо да градимо храмове како би се могли обављати свети обреди за живе и мртве. Ти обреди обухватају уводне обреде, даривања, склапање бракова, печаћења, крштења за мртве, и заређења.

Уводни обреди обезбеђују нам одређене непосредне и будуће благослове.

Даривање отелотворује свете завете. Оно обухвата примање упутстава, моћ са висина и обећање благослова под условом да будемо верни заветима које смо склопили.

Председник Бригам Јанг је објаснио даривање на следећи начин:

„Ваше даривање има за сврху примање свих оних обреда у дому Господњем, који су вам неопходни, пошто напустите овај живот, да вам омогући да се вратите назад у присуство Очево . . . и добијете своје вечно узвишење."[6]

Обреди печаћења, као што је храмски брак, вечно везују породице.

Завети које склапамо, са повезаним обредима које примамо у храму, постају наша уверења за улазак у Божје присуство. Ти завети подижу нас изван граница сопствене моћи и перспективе. Своје завете склапамо да бисмо показали своју преданост изградњи царства. Постајемо заветни народ пошто смо у служби завета са Богом. Сви обећани благослови нам припадају верношћу тим заветима.

Храм је дом учења. Многа упуства која се дају у храму су симболична и уче се Духом. То значи да се подучавамо са висина. Храмски завети и обреди су моћан симбол Христа и Његовог помирења. Сви примамо иста упутства, али наше разумевање

значења обреда и завета увећаће се ако често одлазимо у храм, са спремношћу да учимо и размишљамо о наученим вечним истинама.

Храмско богослужење пружа прилике за служење мртвима вршењем заступничких обреда за њих. Истраживање породичне историје може урадити било ко изван зидова храма, али свети обреди потребни нашим мртвим прецима за њихово узвишење, могу се вршити само у храму.

Храм је дом Господњи. Он управља условима под којима се може користити, обредима које треба обавити, и стандардима који нас кавалификују за улазак у храм и учешће у храмском богослужењу.

Господ је рекао Мојсију: „Изуј обућу своју с ногу својих, јер је место где стојиш света земља"[7] У Псалмима читамо: „Ко ће изаћи на гору Господњу? И ко ће остати на свету месту његову?

У кога су чисте руке и срце безазлено, ко не изриче имена његова узалуд и не куне се лажно."[8] Његов дом је свет и ништа нечисто не може ући у њега.[9]

Господ је бискупа и председника округа одредио да буду одговорни за утврђивање достојности појединаца за примање препоруке за улазак у Његов свети дом. Морамо бити потпуно искрени са својим бискупом и председником округа за време интервјуа пре издавања храмске препоруке. Дар који приносимо на олтару је чисто срце и раскајан дух. Лична достојност је неопходан захтев за уживање храмских благослова.

Припремамо се тако што смо послушни заповестима и тражимо да чинимо Божју вољу. Ако нисте ишли у храм, почните да се припремате сада, јер када се укаже прилика бићете спремне и достојне.

Када идемо у храм, чистимо своје умове и срца од мисли и осећања која можда нису у складу са светим искуствима храма. Исто тако, одевамо се на скроман, прикладан и достојанствен начин. Наша одећа и уредност за ову свету прилику знаци су поштовања и обзира према Господу и Његовом светом дому. Када уђемо у храм пресвлачимо се у белу одећу која симболизује чистоту и невиност. Тада смо спремне да учествујемо у тихом поштовању храмског богослужења. Тај вечни благослов доступан је свима који су достојни да га приме.

Шта жене у Цркви могу учинити да би полагале право на храмске благослове?

Преко својих пророка, Господ позива оне који још нису примили храмске благослове да учине све што је потребно да би се квалификовали да их приме. Он позива оне који су већ примили те благослове да што се што чешће враћају у храм, да би поново уживали у тим искуствима, прошириле своју визију и разумевање Његовог вечног плана.

Будимо достојне важеће храмске препоруке. Идимо у храм да бисмо вечно запечатиле своје породице. Враћајмо се у храм онолико често колико нам то наше околности дозвољавају. Дајмо својим покојним рођацима прилику да приме обреде узвишења. Уживајмо духовну снагу и откривење које примамо када редовно идемо у храм.

Будимо верне и склапајмо и држимо храмске завете да бисмо примиле потпуне благослове помирења.

Сведочим вам да су храмови посвећена, света места. Они су извор духовне моћи и снаге. Они су места откривења. Они су дом Господњи. У свето име нашег Спаситеља и Откупитеља, Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. 2. Књ. Мојсијева 25:8.

2. Видети 1. Књ. о царевима 5:5-18.

3. Видети 3. Нефи 11:1.

4. УИЗ 88:119.

5. Видети УИЗ 110.

6. Discourses of Brigham Young,sel. Џон А. Видсо (1971. год.), стр. 416.

7. 2. Књ. Мојсијева 3:5.

8. Псалми 24:3, 4.

9. Видети УИЗ 109:20.

Радујмо се сад

Барбара Томпсон
друга саветница у врховном председништву Потпорног друштва

Учешће у Потпорном друштву, као жена Господње Цркве, представља део нашег славног наслеђа и благослов.

Моје драге сестре, колико смо благословене! Нисмо само чланови Цркве Исуса Христа светаца последњих дана, већ смо и чланице Потпорног друштва – „Господње организације за жене."[1] Потпорно друштво је доказ Божје љубави према својим кћерима.

Зар вам срце не затрепери када се сетите историје Потпорног друштва и помислите на наше веома узбудљиве почетке? 17. марта 1842. год., на првом састанку Потпорног друштва, пророк Џозеф Смит је изјавио да „Цркве није била савршено организована, док се жене нису тако организовале."[2] Потом је организовао сестре „под свештенством, према моделу свештенства."[3] Мала разноврсна група жена која се окупила на првом састанку Потпорног друштва била је група посвећених жена, које су биле налик чланицама Потпорног друштва данас. Било је младих и старијих жена; жена које су завршиле школу, и жена које нису биле образоване. Било је удатих жена и мајки, и неудатих жена. Било је богатих жена и неких које су биле веома сиромашне. Свака од њих је гајила љубав према другима, љубав према Господу, и жељу да служи. Сећајући се онога што су сестре из Потпорног друштва радиле у прошлости, можемо боље да разумемо и будемо вођене данас.

На првом састанку Потпорног друштва, Џозеф Смит је замолио сестре да помогну браћи „у сагледавању потреба сиромашних - у тражењу прилика за милосрђе, и у излажењу у сусрет њиховим жељама."[4] Даље је опоменуо сестре да делују „према самилости коју је Бог посадио у твоје груди."[5]

Сестре су овај задатак прихватиле са срцем и постале друштво посвећено служењу сиромашнима и онима који су у потреби. Сестра Ема Смит је рекла: „Учинићемо нешто изванредно. Када се брод насуче у плитким брзацима, са групом Мормона на њему, то ћемо схватити као гласан позив за помоћ. Очекујемо посебне прилике и упечатљиве позиве."[6]

У раним данима Цркве, сестре су обезбеђивале помоћ, ишавши од куће до куће. Приликом онога што данас зовемо кућно подучавање, сестре су служиле свима, бринуле се и излазиле у сусрет потребама других, и старале се да људи имају храну, одећу, скровиште, и пружале помоћ када је била потребна. Ако је сестра имала нешто да дâ, она би то поделила са сестрама које посећује. Ако јој је нешто требало, сестре би јој помогле да то набави.[7]

Хајде да се посветимо Потпорном друштву, као што је саветовао председник Бојд К. Пакер: „Служба у Потпорном друштву увеличава и посвећује сваку сестру појединачно . . . Када се посветите Потпорном друштву и организујете га и водите га и учествујете у њему, подржавате принцип који ће благословити сваку жену која дође под његов утицај."[8]

Баш како је Ема описала брод насукан у плитким брзацима и људе којима је потребна помоћ, ми то можемо да применимо на данашње време, када видимо, на пример, комшију који је болестан, дете коме је потребна подука, тинејџера коме је потребан пријатељ, или породицу која је изгубила своје приходе и потребна јој је помоћ да се поново подигне на ноге. Чујемо о катастрофама, олујама, или о личним трагедијама у животима наших сестара свуда. Не треба да журимо у проналажењу ствари које можемо да радимо или иницијативе коју можемо да предузмемо.

Запамтите, најчешће, помоћ је потребна у нашим сопственим домовима, комшилуцима и заједницама. Блага реч охрабрења, израз захвалности, телефонски позив, осмех пун љубави, пружање помоћи, и подсетник да нас Бог воли, често је оно што је најпотребније. Можемо да подигнемо и благословимо друге на толико начина.

Потпорно друштво није само час Недељом. Није само место на које идемо, ако не подучавамо у организацији Школице или Младих жена. Оно је Господња организација за жене. Учешће у Потпорном друштву је део нашег величанственог наслеђа и благослова као жена у Господњој Цркви.

На тим првим састанцима Потпорног друштва, Џозеф Смит је саветовао сестре да подучавају једна другу јеванђељу Исуса Христа. Рекао је: „Друштво не служи само да помаже сиромашнима, него и да спасава душе."[9] Даље је рекао: „Сада вам предајем кључ у име Божје, а ово друштво ће се радовати и знање и разум ће се из изливати од овог тренутка."[10] Ах, волим ову изјаву. Подсећа ме на то да треба да се радујем у благословима које Господ има за жене ове Цркве.

Жене у Потпорном друштву су увек тежиле да уче и напредују. Знамо да „разум је слава Божја."[11]

1830. год., у објави која је преко Џозефа Смита дата његовој жени, Еми, Господ је објавио да она треба да излаже Писма и опомиње Цркву у складу с оним што јој Његов Дух даде. [12] Овај задатак није дат само Еми, већ је Џозеф појаснио да све сестре треба да користе тај дар.[13] Жене су подучавале јеванђељу Исуса Христа и следиле Спаситеља у речи и у делу. Сестре су неговале једна другу добром речју Божјом.[14]

Неке жене су говориле да је застрашујуће предавати разреду или говорити пред групом. Могу да вас уверим да из искуства знам да може бити прилично застрашујуће. Сетимо се шта је Елиза Р. Сноу једном приликом рекла својој нећаки, која је била позвана да говори пред групом. Када је њена нећака устала, није била у стању да било шта каже, јер ју је страх савладао. Коначно је само села. Елиза ју је љубазно и нежно саветовала: „Нема везе, али када те поново замоле да говориш, покушај да имаш шта да кажеш."[15]

Имаћемо шта да кажемо, када се будемо припремале како је Господ заповедио. Он каже да проповедамо Његово јеванђеље Духом, и они који проповедају и они који примају „разумеју један другога и обојица се узајамно подстичу и радују."[16] Док се вредно припремамо користећи Писма и одобрене црквене материјале, и питамо Господа за помоћ, Он ће нам дати неизрециви дар Духа Светога[17], и знаћемо шта да кажемо да сви буду оснажени.

На предивном састанку Потпорног друштва, Елиза Р. Сноу је забележила у записнику са састанка „да су скоро све присутне устале и говориле, и Дух Господњи је налик прочишћавајућој струји, освежио свако срце."[18] Надамо се да се наше сестре данас осећају негованима, оснаженим и уздигнутим, сваки пут када присуствују недељној лекцији, иди у кућно подучавање, учествују у некој активности, или служе на било који начин.

Сестре, сада, више него икада, потребно је да жене иступе и буду јаке. Потребне су нам жене које објављују истину са снагом, вером и храброшћу. Потребне су нам жене које ће да поставе пример праведности. Потребно нам је да жене буду „жељно укључене у остваривању доброг циља."[19] Треба да живимо тако да наши животи сведоче да волимо нашег Небеског Оца и Спаситеља Исуса Христа и да ћемо учинити оно што Они затраже од нас. Треба да „спасемо све оно најбоље, што је дубоко у нама"[20] да бисмо као ћерке Божје могле да пружимо свој учинак у изградњи Божјег царства. Имаћемо помоћ док то радимо. Као што је Џозеф изјавио: „Ако живите према својим могућностима, анђели не могу бити спречени да вам буду пратиоци."[21]

Носимо терет једна другој, жалимо са онима који жале, тешимо оне којима је потребна утеха, и тако се придржавајмо завета које смо склопиле.[22]

Благословене смо у изобиљу. Спаситељ стоји на челу ове Цркве. Воде нас живи пророци, видеоци и откровитељи. Имамо Света писма да читамо, проучавамо, и примимо одговоре у нашим свакодневним животима. Имамо свете храмове широм света, где можемо примити неопходне обреде да нам помогну да се вратимо нашем Небеском Оцу. *И* имамо једни друге да се међусобно помажемо.

Видим „слику Бога урезану на лицима"[23] вас добрих жена, док путујем у многа места на свету. Чујем о вашим добрим делима и невероватној посвећености. Видим Христово Светло како сија у вашим очима.

Знам да, као што нас је Ема охрабрила, можемо да учинимо нешто величанствено данас. Можемо да будемо праведна војска жена, наоружана љубављу, самилошћу, љубазношћу, служењем и вером. Можемо бити моћна сила доброг у овоме свету. Онда ћемо бити оно што председник Пакер описује: „Потпорно друштво може постати уточиште - место сигурности и заштите. . . Бићете сигурне у њему. Оно окружује сваку сестру као заштитни зид."[24] Морамо имати ово место сигурности и заштите!

Зар нисте узбуђене што припадате Потпорном друштву? Док се сећамо онога што су ове племените жене учиниле у прошлости, имаћемо вођство данас, и у будућности.

Сведочим да Бог, наш Небески Отац, и Његов Син, Исус Христ, живе и воле нас. Сведочим да нас води Божји пророк. Сведочим да ћемо, ако будемо држале своје завете, бити благословене преко сваке мере. У име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Spencer W. Kimball, „Relief Society—Its Promise and Potential," *Ensign*, март 1976. год,. стр. 4.

2. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (Melchizedek Priesthood and Relief Society course of study, 2007. год.), стр. 451; такође видети Jill Mulvay Derr and others, *Women of Covenant: The Story of Relief Society* (1992. год.), фуснота 61, стр. 445-446.

3. Сара Гренцер Кимбал, „Auto-biography," Woman's Exponent, 1. септ. 1883. год., стр. 51.

4. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007. год.), стр. 452.

5. *History of the Church,* 4:605.

6. Ема Смит, цитат из Relief Society, Minute Book март 1842 -1844. год., уведено 17. марта 1842. год., стр. 12, Црквена архива, Црква Исуса христа светаца последњих дана.

7. Видети *Women of Covenant: The Story of Relief Society,* стр. 32, 33.

8. Бојд К. Пакер, „ The Circle of Sisters," *Ensign*, нов. 1980. год., стр. 110.

9. History of the Church, 5:25.

10. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007. год.), стр. 451.

11. УИЗ 93:36.

12. УИЗ 25:7.

13. Видети *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007), стр. 454; такође видети УИЗ 25:16.

14. Видети Морони 6:4.

15. Елиза Р. Сноу, цитат из Emily S. Richards, „General Conference: Relief Society," *Woman's Exponent,* дец. 1901. год., стр. 54.

16. УИЗ 50:14, 22.

17. УИЗ 121:26.

18. Елиза Р. Сноу, Minute Book, уведено 19. априла 1842. год., стр. 33.

19. УИЗ 58:27.

20. Џ. Рубен Кларк, цитат из *Providing in the Lord's Way: A Leader's Guide to Welfare* (1990. год.), насловна страна.

21. *History of the Church,* 4:605.

22. Видети Мосија 18:8, 9.

23. Алма 5:19.

24. Бојд К. Пакер, „The Circle of Sisters," *Ensign*, нов. 1980. год., стр. 110.

Срећа, ваша баштина

Председник Дитер Ф. Ухдорф,
други саветник у Првом председништву

Наше право рођењем — и сврха нашег великог путовања на овој земљи – јесте да тражимо и доживимо вечну срећу.

Моје драге сестре, захвалан сам на овој, својој првој прилици, да се обратим женама Цркве заједно окупљенима са свих страна света. Данас сам посебно почаствован присуством председника Монсона и председника Ајринга. Хор је додирнуо наша срца. Били смо надахнути поруком сестре Томпсон, сестре Алред, и сестре Бек. Од како сам сазнао да ћу бити са вама данас, размишљао сам о многим женама које су обликовале мој живот: мојој предивној жени Харијет, мојој мајци, мојој ташти, мојој сестри, мојој снаји, мојој ћерци и многим пријатељицама. Целог свог живота био сам окружен женама које ме инспиришу, подучавају и охрабрују. Данас сам оно што јесам, великим делом захваљујући овим јединственим женама. Сваки пут када се састанем са сестрама из Цркве, осећам да сам међу сличним величанственим душама. Захвалан сам што сам овде, захвалан сам на вашим талентима, самилости и служби. Пре свега, захвалан сам на ономе што сте: драгоцене кћери нашег Небеског Оца, са безграничном вредношћу.

Сигуран сам да то није изненађење, али разлике између мушкараца и жена често су прилично упечатљиве — физичке, менталне, као и емоционалне. Један од најбољих начина на који бих могао то да опишем, јесте начин на који моја жена и ја кувамо ручак.

Када Харијет спрема јело, то је ремек дело. Њена кухиња је разноврсна као свет, и она често припрема јела из земаља које смо посетили. Сервирање хране је увек надахњујуће. Шта више, често изгледа толико лепо, да се чини злочином јести је. Подједнако је гозба за очи, као и за чуло укуса.

Али, без сумње, без обзира на то колико је све савршено, савршеног изгледа, и укуса, Харијет ће се извинити због нечега, што јој се чини несавршеним. „Плашим се да сам употребила мало више ђумбира," рећи ће, или: „Следећи пут, мислим да ће бити боље ако употребим мало више карија и још један лист лорбера."

Упоредићу то са начином на који ја кувам. Због овог говора, замолио сам Харијет да ми каже шта најбоље кувам.

Њен одговор: пржена јаја.
На око.

Али то није све. Правим специјалитет под именом нушперхен. Назив можда звучи као деликатес, који можете наћи у ексклузивном ресторану. Дозволите ми да поделим са вама како се прави. Исечете француски хлеб на комадиће и двапут га препржите.

То је рецепт!

Тако да, када спремам пржена јаја — чак и када су масна, и нушперхен – чак и када загори – осећам се као прави херој.

Можда је оваква супротност између моје предивне жене и мене благо претеривање, али описује нешто што може обухватити далеко више од спремања оброка.

Мени се чини да наше предивне сестре понекад потцењују своје способности — усредсређују се на оно што недостаје или је несавршено, а не на оно што је постигнуто и оно што оне заправо јесу.

Можда препознајете ову одлику код некога кога познајете веома добро.

Добра вест јесте да то такође наглашава задивљујућу особину: природну жељу да се удовољи Господу на најбољи могући начин. Нажалост, такође може да води у фрустрацију, исцрпљеност и незадовољство.

Свима који су уморни

Данас бих желео да се обратим онима који су се некада осетили неадекватним, обесхрабреним, или уморним — укратко, желео бих да се обратим свима нама.

Такође се молим да Свети Дух појача моје речи и дâ им додатно значење, увид и надахнуће.

Знамо да је понекад тешко да држимо своје главе изван воде. Заправо, у нашем свету промена, изазова, и распореда, понекад се чини готово немогућим избећи осећај преплављености осећањима патње и туге.

Не предлажем да можемо једноставно да притиснемо дугме и зауставимо негативна осећања која нас узнемиравају. Ово није говор утехе, нити покушај да охрабрим оне који тону у живи песак да замисле да се опуштају на плажи. Препознајем у животима свих нас стварне бриге. Знам да се данас, овде налазе срца која преживљавају дубоке туге. Други се рвају са страховима који муче душу. За неке, усамљеност је њихово тајно искушење.

Ове ствари нису безначајне.

Ипак, желео бих да говорим о два начела која вам могу помоћи да пронађете пут ка миру, нади, и радости — чак и у време искушења и патње. Желим да говорим о Божјој срећи и како свако од нас може да је окуси, упркос терету који нас притиска.

Божја срећа

Прво бих поставио питање: Шта мислите, који је највећи могући вид среће? За мене, одговор на ово питање је Божја срећа.

То води до следећег питања: „Каква је то срећа нашег Небеског Оца?"

На ово је можда немогуће одговорити, јер Његови путеви нису наши путеви. „Него колико су небеса више од земље, толико су путови моји виши од ваших путова, и мисли моје [Његове] од ваших мисли.”[1]

Иако „не знам значење свих ствари,” знамо да Бог „љуби децу своју”[2] јер је рекао: „јер, гле, то је дело моје и слава моја — остваривати бесмртност и живот вечни за човека.”[3]

Небески Отац може да оствари ова два велика циља — бесмртност и вечни живот за човека – јер је Он Бог стварања и самилости. Стварање и самилост су два циља која доприносе савршеној срећи нашег Небеског Оца. Стварање и самилост су две радње које ми као Његова духовна деца можемо и треба да подражавамо.

Дело стварања

Жеља за стварањем, једна је од најдубљих тежњи људске душе. Без обзира на наше таленте, ниво образовања, прошлост, или способности, сви имамо урођену жељу да створимо нешто што раније није постојало.

Свако може да ствара. Нису вам потребни новац, позиција, или утицај, да бисте створиле нешто опипљиво или лепо.

Стварање доноси дубоко задовољство и испуњење. Развијамо себе и друге када узмемо „неорганизовану материју” у своје руке и обликујемо је у нешто лепо — а *не* говорим о поступку чишћења собе ваше деце тинејџера.

Можда ћете рећи: „Нисам креативац. Када певам, увек сам пола тона изнад или испод одговарајуће ноте. Не могу да нацртам ни једну линију без лењира. И једина практична сврха мог домаћег хлеба јесте да буде држач папира или аутоматски затварач врата.”

Ако се тако осећате, размислите поново, и сетите се да сте духовне кћери најкреативнијег Бића у универзуму. Није ли изванредно помислити да су наши духови створени по узору на бесконачно креативног и вечно милостивог Бога? Размислите о томе — ваше духовно тело је ремек дело, створено са лепотом, сврхом, и способношћу која превазилази границе спознаје.

Али са којим циљем смо створени? Створени смо са јасном сврхом да можемо да доживимо пунину радости.[4] Наше право рођењем — и сврха нашег великог путовања на овој земљи – јесте да тражимо и доживимо вечну срећу. Један од начина да је пронађемо јесте кроз стварање ствари.
Ако сте мајка, ви учествујете са Богом у Његовом делу стварања – не само пружањем физичких тела својој деци, већ и кроз њихово подучавање и неговање. Ако нисте мајка сада, креативни таленти које развијате припремиће вас за тај дан, у овом животу или следећем.
Можда мислите да немате таленте, али то је нетачна претпоставка, јер сви ми имамо таленте и дарове, свако од нас.[5] Границе креативности превазилазе границе платна или листа папира, и не траже четкицу, оловку или дирке на клавиру. Креативност подразумева доношење на свет нечега што раније није постојало — шарене баште, хармоничне домове, породичне успомене, стално присутан осмех.

Оно што створите не мора да буде савршено. Па шта ако су јаја масна или је тост изгорео? Немојте дозволити да вас страх или неуспех обесхрабре. Немојте дозволити гласу критике да вас укочи — било да тај глас долази споља или изнутра.

Ако се и даље осећате неспособнима да стварате, крените од малог. Покушајте да увидите колико осмеха можете да створите, напишите писмо захвалности, стекните нову вештину, одаберите простор и улепшајте га.

Пре скоро једног и по века, председник Бригам Јанг говорио је свецима тог времена. „Свецима предстоји велико дело," рекао је. „Да унапредите, побољшате и улепшате све око вас. Негујте земљу и ваше умове. Градите градове, украшавајте своја насеља, уређујте баште, воћњаке, и виногради, и учините земљу пријатном, тако да када се осврнете на своје радове, то можете учинити са задовољством, и анђели ће са радошћу доћи и посетити ваша прелепа станишта. У међувремену, стално тежите да украсите своје умове са свом милошћу Духа Христовог."

Што више верујете и ослањате се на Духа, већа ће бити ваша способност да стварате. То је ваша прилика у овом животу и ваша судбина у животу који ће доћи. Сестре, верујте и ослоните се на Духа. Док користите обичне прилике из вашег свакодневног живота и стварате нешто лепо и од помоћи, побољшавате не само свет око вас, већ и свет у вама.

Бити милостив

Бити милостив је још једно велико дело нашег Небеског Оца и основна особина нас као људи. Заповеђено нам је да потпомажемо слабе, уздижемо руке обешене и ојачамо колена клецава.[7] Христови ученици, у свим временским раздобљима, истицали су се по својој самилости. Они који следе Спаситеља су „вољни . . . да [тугују] са онима који тугују . . . и [теше] оне којима је утеха потребна."[8]

Када посегнемо да благословимо животе других, наши животи су такође благословени. Служба и жртва отварају уставе небеске, дозвољавајући одабраним благословима да се спусте на нас. Засигурно, наш вољени Небески Отац се осмехује онима који брину о најмањима међу Његовом децом.

Док уздижемо друге, и сами се уздижемо. Председник Спенсер В. Кимбал подучавао је да: „Што више служимо својим ближњима на одговарајући начин, више се придодаје нашим душама."[9]

Председник Гордон Б. Хинкли је веровао у исцељујућу моћ службе. После смрти своје жене,он је пружио велики пример Цркви, тако што се посветио раду и служењу другима. Кажу да је председник Хинкли рекао једној жени која је недавно изгубила свог мужа: „Рад ће излечити твоју тугу. Служи другима."

То су дубоко мисаоне речи. Када се изгубимо у служењу другима, откривамо сопствене животе и сопствену срећу.

Председник Лоренцо Сноу је изразио сличну мисао: „Када се осетите мало суморно, осврните се око себе и нађите некога ко је у горем стању од вас; приђите му и откријте у чему је проблем, онда покушајте да га уклоните, са мудрошћу коју вам је Господ

подарио; и прва следећа ствар коју ћете приметити, биће да је мрак нестао, осећате светлост, Дух Господњи је у вама, и све се чини осветљеним."[10]

У данашњем свету популарне психологије, лоших телевизијских програма, и приручника за подизање самопоуздања, овај савет можда изгледа контрапродуктивно. Понекад нам кажу да одговор за своје проблеме потражимо у себи, удовољимо себи, трошимо сада, а платимо после, и да задовољимо сопствене жеље, чак и по цену оних око нас. Иако су ово времена када се сматра опрезним прво гледати сопствене потребе, на дуге стазе, то не води ка трајној срећи.

Оруђе у рукама Господњим

Верујем да жене Цркве, без обзира на године или породични статус, разумеју и примењују на најбољи начин речи Џејмса Берија, аутора Петра Пана: „Они који доносе сунце у животе других, не могу да га крију од себе самих."[11] Често сам био сведок дела доброте и самилости од стране племенитих жена, које су се посветиле несебичном доброчинству. Моје срце расте, када чујем приче сестара из Цркве и како трче да помогну онима који су у потреби.

У Цркви има оних — и мушкараца и жена – који се питају како могу да допринесу царству. Понекад се жене које су неудате, разведене, или удовице, питају да ли постоји место за њих. Свака сестра у Цркви је од непроцењиве важности — не само за нашег Небеског Оца, већ и за изградњу Божјег Царства. Увек има пуно посла. Пре годину дана, на овом састанку, председник Монсон је подучио да сте „окружене приликама за служење . . . Често су мала дела служења све што је потребно да се неко уздигне и благослови."[12] Погледајте око себе. Тамо, на причесном састанку, присутна је мајка са неколико деце — понудите се да седнете крај ње и помогнете. Тамо, у вашем комшилуку је младић који изгледа обесхрабрено — реците му да уживате да будете у његовом присуству, да осећате његову доброту. Искрене речи охрабрења захтевају само срце пуно љубави и бриге, али може имати вечни утицај на живот оних око нас.

Ви предивне сестре пружате милостиву службу другима из разлога који превазилазе личну корист. У овоме ви подражавате Спаситеља који, иако је цар, није тражио положај, нити се бринуо да ли Га други примећују. Није се трудио да се надмеће са другима. Његове мисли су увек биле усмерене ка пружању помоћи другима. Подучавао је, исцељивао, разговарао, и слушао друге. Знао је да величина има мало везе са спољашњим знацима напретка или положаја. Подучавао је и живео према учењу: „А највећи између вас да вам буде слуга."[13]

На крају, број наших изречених молитви може да допринесе нашој срећи, али број молитви на које одговоримо може бити од чак веће важности. Отворимо своје очи и угледајмо оптерећена срца, приметимо усамљеност и очај; осетимо тихе молитве других око нас, и будимо оруђе у Господњим рукама да бисмо одговорили на те молитве.

Закључак

Моје драге сестре, имам једноставну веру. Верујем да док сте верне и постојане у држању Божјих заповести, док Му се приближавате у вери, нади, и милосрђу, да ће све допринети вашем добру.[14] Верујем да док се посвећујете делу вашег Оца — док

стварате лепоту и док сте милостиве према другима – Бог ће вас обгрлити рукама своје љубави.[15] Обесхрабрење, неадекватност, и умор, уступиће место животу са смислом, милошћу и испуњеношћу.

Као духовне кћери нашег Небеског Оца, срећа је ваша баштина.

Ви сте изабране кћери нашег Небеског Оца и, кроз ствари које стварате и кроз вашу милостиву службу, ви сте велика моћ доброг. Учинићете свет бољим. Подигните своје главе; ходајте усправно. Бог вас воли. Ми вас волимо и дивимо вам се.

О томе сведочим, и остављам своје благослове као Господњи апостол, у име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Књ. пророка Исаије 55:9.

2. 1. Нефи 11:17.

3. Мојсије 1:39.

4. Видети 2. Нефи 2:25.

5. Видети УИЗ 46:11, 12.

6. Brigham Young, *Deseret News,* 8. авг. 1860. год., стр. 177.

7. УИЗ 81:5.

8. Мосија 18:9.

9. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, изд. Edward L. Kimball (1982. год.), стр. 254.

10. Лоренцо Сноу, из Conference Report, април 1899. год., 2, 3.

11. J. M. Barrie, *A Window in Thrums* (1917. год.), стр. 137.

12. Томас С. Монсон, „Three Goals to Guide You," *Ensign,* нов. 2007. год., стр. 120.

13. Јев. по Матеју 23:11.

14. Видети УИЗ 90:24.

15. Видети УИЗ 6:20.

ЦРКВА
ИСУСА ХРИСТА
СВЕТАЦА
ПОСЛЕДЊИХ ДАНА

Serbian 04568 202